Milliyet YAYINLARI
MİZAH

dadı BABA'yı arıyor

EVAN HUNTER

DADI «BABA»YI ARIYOR

Evan HUNTER

MILLIYET YAYIN LTD. ŞTİ. YAYINLARI
Mizah Dizisi : 21

●

Kapak resmi : Bedri Koraman

●

Birinci baskı : Mart 1975

Bu kitap LATİN Matbaasında dizilip basılmıştır.

EVAN HUNTER

dadı BABA'yı arıyor

Türkçesi :
Gönül SUVEREN

Milliyet
YAYINLARI

1

"PEŞKİR" BENNY

AĞUSTOS AYINDA pırıl pırıl bir çarşamba günüydü. New York'ta bu yaz böyle günler pek fazla görülmemişti. Hava, «Peşkir Benny»ye Chicago'daki o eski günleri anımsatıyordu. Çöp ve sofra takımları işleriyle uğraştığı bin dokuz yüz altmışlardaki

o güzelim günleri. Ama Chicago'nun kışlarını değil. Hayır. Sözün doğrusu, kışlar hiç de hoş değildi. Michigan Avenue'den uçmamak için, iş hanlarına bağlanmış olan iplere sarılmak zorunda kalırdınız. Öyle rüzgârı da kim ister zaten? Ama ya insana şiir yazmak duygusu veren o Chicago yazları unutulabilir mi? Gölden esen ılık, yumuşak rüzgâr, gitar sesleri, dolaşan kadınlar. Neyse, geçmiş günlerin anılarıyla oyalanmanın yararı yok. Düşünceleri geçmişe takıp, şu yaşanılan ânın, şu gerçekten şahane ağustos gününün güzelliklerini kaçırmak düpedüz aptallık olur. İşte şu masmavi gökyüzü Jeannette Kay'in gözlerinin renginde. Ağaçlar o parlak zümrüt yeşili yapraklarıyla sonbaharın saldırısını bekliyorlar.

Peşkir Benny, kırmızı Volkswagen'in ön camından bekleyiş dolu ağaçlara baktı. Ve sessizce, ezberden bir şiir okumaya başladı: **«Bir daha bir ağaç kadar güzel bir şiir asla göremeyeceğim...»** Gaz pedalına iyice bastı ve aynı anda dikiz aynasına bir göz attı. Trafik polisi tarafından durdurulacak bir gün değildi bu. Hoş hiç bir gün, yasayla ilişkisi olan biri tarafından durdurulmaya lâyık değildi ya, o da başka. Ama hele bu gün, daha önemliydi. Dadı telefon etmişti ve bir sorun olduğunu da söylemişti.

Benny, «Nasıl bir sorun?» diye sormuştu.

Dadı cevap vermişti: «Çok ciddî bir sorun.»

— İyi öyleyse, anlat

— Bunu sana telefonda açıklayamam.

— Madem açıklayamayacaksın... O halde neden telefon ettin?

— Hemen buraya gelmeni söylemek için.

Benny, «Ben hâlâ yataktayım,» demişti. «Daha gece yarısı yahu.»

— Sabahın dokuz buçuğu oldu.

— Jeannette Kay hâlâ uyuyor. Allah da şahidim, Dadı. Evet Jeannette Kay şimdi yanımda uyuyor.

— E, ne olacak?

— Bir erkek, sevgilisine gideceğini haber vermeden gece yarısı yataktan kalkıp, ortadan kaybolamaz.

Dadı, «Kadını uyandır ve ona durumu söyle,» demişti.

— Bunu yapmak istemiyorum. Jeannette Kay' in, uykusu tükeninceye değin uyuması hoşuma gider.

— Ona bir pusula bırak.

— Jeannette Kay okumaz ki.

— Neden?

— Okumaktan hiç hoşlanmaz da ondan.

— Canım, kısacık bir pusula yazarsın.

— Kısa da olsa okumaz.

Telefonda bir sessizlik olmuştu. Gebe bir sessizlik. Sonra Dadı, karşısındakine daha iki yıl önce Londra'dan gelmiş olduğunu anımsatmak istediği zamanlarda yaptığı gibi kesin ve belirli bir İngilizceyle konuşmuştu: «Bay Ganucci buraya döndüğü zaman, güvendiği adamlarından birisinin oğlunun, dadısının imdat çağrısına cevap vermediğini öğrenince, sanırım pek memnun kalacaktır.»

Yine uzun bir sessizlik olmuştu.

Sonra Benny, «Ben hemen giyinir gelirim,» demiş, Dadı da «Evet, rica edeceğim» sözüyle telefonu kapatmıştı.

Şimdi onu kırk beş geçiyordu. Yani Benny bir saat on beş dakika içerisinde yataktan kalkmış, siyah ipek pijamalarını çıkarmış, duş yapmış, bir bar-

dak greyfrut suyu ve bir fincan kahve içmiş, ince yün-dacron karışımı elbisesini, buna pek uyan mavi çoraplarını, beyaz gömleğini ve siyah ayakkabılarını giymiş, çizgili kravatını takmış, Üçüncü avenü ve Yirmi Dördüncü sokağın kesiştiği köşedeki apartmanın beşinci katındaki dairesinden aşağı inmiş, yolun karşısına geçerek Ralph Rimessa'nın garajına bıraktığı Volkswagen'ı almıştı. Ralph Rimessa'yı Chicago'da, bin dokuz yüz altmışlarda çöp ve sofra takımları işleriyle uğraştığı günlerde tanımıştı. Bu yüzden adam ondan aylık garaj parası olarak normal ücretin yarısını alıyordu. Evet, Benny arabaya atlamış ve buraya dek gelmişti. (Nerede olduğunu anlamak için çevresine bakınarak bir yol tabelası aradı. Her neyse... Nerede olursa olsun, Larchmont'a pek yakın olduğundan emindi. Ve onun gibi iriyarı bir adam için bir hayli hızlı hareket etmiş sayılırdı.)

Aslında iriyarı değildi.

1.71 boyundaydı. 171,8 boyunda. Bir defasında Trafik Şubesi'ndeki memura, şoför ehliyetine boyunu 1.72 yazması için ricada bulunmuştu. Ama adam her şeyi kitaba göre yapmaya meraklı, çekingen ve mızmız, namus kumkumalarındandı. Benny'nin yüksekten atmasına da hiç aldırmamıştı. Aslına bakılırsa Benny o küçük memurun neden yola gelmediğini hâlâ anlamış değildi. Söz konusu ücret kırk dolarken, iki milimciğin lâfı mı olurdu? Ama ehliyetinde boyu 1.71,8 olarak kalmıştı. Evet, boyu bu kadardı Benny'nin. İriyarı bir adam da sayılmazdı.

Hoş, belki de çocukluğunu geçirdiği Taylor mahallesinde 1.71,8 boyda bir adam iriyarı sayılırdı. Çünkü oradakilerin çoğu Napoli'li göçmenlerdi. Ve Napolililerin de öyle boylu boslu insanlar oldukları

iddia edilemezdi. (Tabiî Sophia Loren bu genellemenin dışında. Benny'ye sorarsanız Sophia başlı başına bir kaideydi zaten.)

Peşkir Benny çocukluğunda da uzun boylu değildi. Belki onu bir kaç gün içinde on beş kilo aldığı zaman iri saymışlardı. Buna, bir çok lokantanın yemeğini denemek zorunda kalması neden olmuştu. O eski güzel günlerde tüm çocuklar, kendisini «Şişko Peşkir» diye çağırır olmuşlardı. Sonra bir gece Benny, Andy Piselli'nin adını hiç de hoş olmayan bir biçimde ağzına aldığını duymuştu. Sonra ne yazık ki Andy, Cicero marka arabasıyla o üzülecek kazaya uğrayıvermişti. Bunun üzerine çocuklar onu, yine eskisi gibi, yalnızca «Peşkir Benny» diye çağırmaya başlamışlardı. Ya da «Peşkir Ben» diye. Böylesi daha oturaklıydı.

Benny, arabayı sürerken gülümsüyordu. Güneş ağaçların dalları arasından göz kırpıyor, yapraklar benekli gölgelerini küçük arabanın ön camına düşürüyorlardı. Enfes bir çarşamba günüydü bu. Ve Benny her zamankinden daha erken sokağa çıkmış olduğu için memnundu. Böyle bir günde, yalnızca bir nankör mutsuz olurdu. Benny, çabucak ezberden «Selâm Meryem» duasını okurken, bir yandan da kendisini bu gün böylesine mutlu eden şeyleri kafasından geçirdi. Yirmi Dördüncü sokakta güzel bir apartmanı vardı. Jeannette Kay Pezza daireyi çoğu zaman onunla paylaşmak lütfunda bulunuyordu. New Jersey'de, Spotswood'da küçük bir kulübe almıştı. Orada yetiştirdiği mısır öylesine tatlıydı ki, insanın dişlerini ağrıtıyordu âdeta. 1968 model Volkswagen arabası bir kez olsun bozulmamıştı. Kışın bile hemen çalışıveriyordu. Fazla zamanını almayan, dışarıda gördüğü bir işi vardı. Ücret iyi sa-

yılırdı. Ve şimdi de Larchmont'a gidiyordu. Bu güzel günün ve «Karaağaçlı Köşk»e yaptığı yolculuğun zevkini çıkarıyordu. Köşkte de Dadı'ya yardıma çalışacaktı. Dadı'nın konuşmak için, bu kadar bol kişi arasından kendisini seçmiş olması Benny'nin gururunu okşuyordu. Kadının konuşmasını dinlemek çok hoşuna gidiyordu. Dadı, iliklerine kadar tam bir «Lady» idi. Ve o canlı İngiliz aksanıyla, sesi bir tarla kuşununki gibi şakraktı.

DADI, «Küçük piç ortada yok,» dedi.

Salonda, büyük mermer şöminenin yakınında oturuyorlardı. **'Ganuç'**un saatları duvarda, şöminenin rafında, çiçek saksılarıyla doldurulmuş ocağın iki yanında takır takır takırdayarak dakikaların geçtiğini haber veriyordu. Saatlar, dakikaları, sanki bunlar bir dizi hava fişeğiymiş gibi oraya fırlatıvermektedir. Akrep on bire ulaşmak üzere. Dadı, küçük beyaz yakalı siyah bir giysi giymiş. İnce ellerini kucağında dizlerinin üstünde kavuşturmuş. Yüzünde bir acı gerilimi ve hayret okunuyor:

Benny, «Başından başlayalım,» dedi.

— Başlangıç **bu** işte.

— Hayır. Bu daha çok sona benziyor. Onun kaybolduğunu ne zaman...

— Kusura bakma. Öylesine sarsıldım ki...

— Üzülme canım.

— Ama anlayacağın, o ortada yok. Aklım iyice karıştı. Bu yüzden seni çağırdım.

— Bana güven duyduğun için...

— Evet. Yani önemli biri yerine seni çağırdım.

Çünkü önemli birini çağırırsam, Bay Ganucci olanları öğrenebilirdi.

— Ya...

— Onun için çurçur birinden yardım istemeye karar verdim.

— Anlıyorum.

— İlk anda aklıma senden daha çurçuru gelmedi.

Odadaki saatların hepsi birden, saat başını haber verince, Dadı'nın yüzü buruştu. Saatlar bir yandan amansızca tıkırdarlarken, öte yandan da bir arada «Dang! Dong! Ding! Tink!» gibi sesler çıkarıyorlardı. Saat on bir olduğuna göre, konuşmalarına yeniden başlamadan önce bir hayli gürültü, «Dong» lama, «Dang»lama, «Tınk»lama olacaktı. Benny fırsattan yararlanıp Dadı'nın son sözlerini düşündü. Evet, öbür çocuklardan bazılarıyla kıyaslanırsa gerçekten pek çurçur sayılırdı. Daha doğrusu öbür çocukların çoğuyla kıyaslanırsa. (Benny en çok kendisinin bu kesin ve değişmez dürüstlüğünü beğenirdi.) Ama önemli bir insan olmaması onu fazla üzmezdi. Bir zamanlar Chicago'nun en önemli adamlarındandı. Şimdiki durumunu ise, 1966'da yaptığı küçük bir hataya bağlıyordu yalnızca. Kendi kendine, «Ama hata yapmayan insan var mı?» diye sordu. «Hata yapmayan kim?» Saatlar, sanki yemek verilmesini isteyen bir takım hayvanlarmış gibi gürültüyü sürdürüyorlardı. Dadı, narin kulaklarını elleriyle kapatmış, patırtının sona ermesini bekliyordu. Konser, başladığı gibi birdenbire kesildi. Oturma odasına yine derin bir sessizlik çöktü. Yalnız o sonu gelmez tıkırtılar duyuluyordu.

Kadın, «Allahın belâsı saatlar,» dedi. «Sanki dünyada yeterince dert yokmuş gibi.»

Benny, «**Senin** derdine dönelim,» diye mırıldandı. «Çocuğun ortada olmadığını ne zaman fark ettin?»

— Bu sabah saat sekizde. Yatak odasına gittim. Bir de baktım yerinde yok.

— Genellikle yerinde mi olur?

— Yatakta mı yani? Sabahın sekizinde? Tabiî genellikle orada olur.

— Fakat bu sabah yerinde değildi.

— Değildi. Hâlâ da değil. Evde yok. Anladığım kadarı bahçede de değil.

Benny, fikrini açıkladı: «Belki bir yere saklanmıştır.»

— Sanmıyorum. O açıdan pek muzip değildir. Oldukça ciddî küçük bir piçtir o.

— Sahi, kaç yaşında şimdi.

— Geçen ay onuna bastı.

— Anlıyorum.

— Babası doğum gününde ona bir saat hediye etti.

— Anlıyorum.

— Aynı zamanda hayran olduğu ve saygı duyduğu bir kişiye verdiği değeri belirtiyordu böylece.

Fazla meraklı gözükmek istemeyen Benny «Anlıyorum...» dedi. «Ben şöyle düşünmüştüm... Lewis daha büyük olsaydı, belki o zaman kendisine küçük bir kız arkadaş bulurdu... Belki de arada bir kalkıp kızı görmeye giderdi.»

Dadı, «Hayır» dedi.

— Tabiî... Olanaksız bu.

— Lewis kayıp. Açıkçası ortadan kayboldu o. Eğer Bay Ganucci olayı öğrenirse...

Benny, «Haydi, haydi,» diye cevap verdi. «Ga-

nuç, İtalya'da. Bu işi öğrenebileceğini sanmıyorum. Sen sanıyor musun? Zaten Lewis neredeyse çıkagelir, senin de endişelerin sona erer.»

— Öyle olacağını umarım. O küçük piç beni fena sarstı.

Benny, onu yatıştırmaya çalıştı: «Biz Chicago'da küçük birer çocukken kardeşim bütün gün ortadan kaybolduydu. Angelo. Kardeşim.»

— Neredeymiş o?

— Kim?

— Kardeşin?

— Angelo mu? Çöp tenekesinde! Ne dersin bu işe? -Benny, elini bacağına vurarak kahkahayla gülmeye başladı- Arka avludaki çöp tenekesine saklanmıştı. Sonunda eve döndüğünde pek pis kokuyordu.

— Ama sonunda döndü değil mi?

— Ah, tabiî. Küçük Lewis de öylece sonunda eve dönecek. Çocukların nasıl olduğunu bilirsin. Daima serüven ararlar onlar.

— Lewis normal olarak pek macera meraklısı değildir.

— Öyle de olsa... Belki çocuk kendi kendine yürüyüşe çıkmaya karar verdi. Ya da böyle bir şey yapmaya. Köşkün bahçesi pek büyük. Belki de şimdi korudadır. Karıncaları ya da başka bir şeyleri seyrediyordur. Çocukların nasıl olduğunu bilirsin.

Dadı tereddütle, «Evet,» diye mırıldandı.

— Onun için hiç kuşkulanma. Her şey yoluna girecek. Telefon edebilir miyim?

— Tabiî, tabiî. Bay Ganucci'nin çalışma odasında telefon var.

Genç kadın zarif bir hareketle yerinden kalkarak Benny'yi oturma odasından çıkardı. Holden geçirerek kalın tahta kaplamalı, çift kanatlı bir kapıya götürdü. Kanatları yanlara doğru kaydırarak açtı. Çalışma odası ciddî havalı, zevkli eşyalarla döşenmişti. İçerisi eski küflü kitap ve iyi cins deri kokuyordu. Güneş, bir uçtaki cumbanın kurşun çerçeveli küçük camlarından içeri süzülerek, içinde tozlar uçuşan altın ışınlarıyla, üzerine deri geçirilmiş yazı masasını aydınlatıyordu.

Dadı, «Telefon orada,» dedi. «Bay Ganucci'nin masasında. İzin verirsen ben bir dakika dışarı çıkayım. Posta genellikle on birde gelir.»

Kapının kanatlarını arkasından kapatarak, Benny'yi yalnız bıraktı. Adam, odanın bir duvarını tümüyle kaplayan kitap raflarına doğru ağır ağır giderek, Ganuç'un kütüphanesini inceledi. Deri kaplı kitapların üzerine elle süsler yapılmıştı. Benny dönerek, yazı masasına yaklaştı. Kahverengi döner sandalyeye otururken, deri yastık altında inledi. Telefona uzanarak, hızlı hızlı Manhattan'daki apartmanının numarasını çevirdi. Telefonun üçüncü çalışında Jeannette Kay cevap verdi:

— Allo?

— Ben Benny. Uyuyor muydun?

— Hayır. Biraz önce kalktım.

— Pusulamı gördün mü?

— Hangi pusulanı?

— Buz dolabının kapağına bir not iliştirmiştim.

— Hayır, görmedim.

— Buz dolabına gittin mi?

Jeannette Kay, «Şu anda buz dolabının hemen yanında duruyorum,» dedi.

— E, pusulayı görüyor musun?

— Evet, görüyorum. Ne yazılı onda?

— Larchmont'a gideceğim.

— Ha... İyi ya... Ne zaman gideceksin?

— Şimdi oradayım.

— Neredesin?

— Larchmont'da.

— Ah... Ben senin Larchmon'a gideceğinden söz ettiğini sandım.

— O pusulayı yazdığım sırada, henüz Larchmont'ta değildim. Buraya gelmek üzere yola çıkmaya hazırlanıyordum.

Jeannette Kay, «Ya!..» dedi. Bir an durakladı sonra da ekledi: «İşte okumaktan bu yüzden nefret ederim.»

— Her ne hal ise... Buradaki işim biraz sonra biter. Fakat Harlem'e gitmem gerekli. İş için. O yüzden, bu gün eve ancak akşam üzeri dönebileceğim.

Jeannette Kay, «Pekâlâ,» diye karşılık verdi. «Bu gece gezmeye gidecek miyiz?»

— Gitmek istiyor musun?

— Bilmem ki... Bu gün günlerden nedir?

— Çarşamba.

— Çarşambaları televizyonda 'Beverly Kovboyları' var.

— Hayır o pazartesileri.

— Çarşambaları, Ben. Bunu bana öğretme.

— E, ne diyorsun?

— Bakalım. Bu kendimi nasıl hissettiğime bağlı. Zaten televizyonda da eski programları gösteriyorlar.

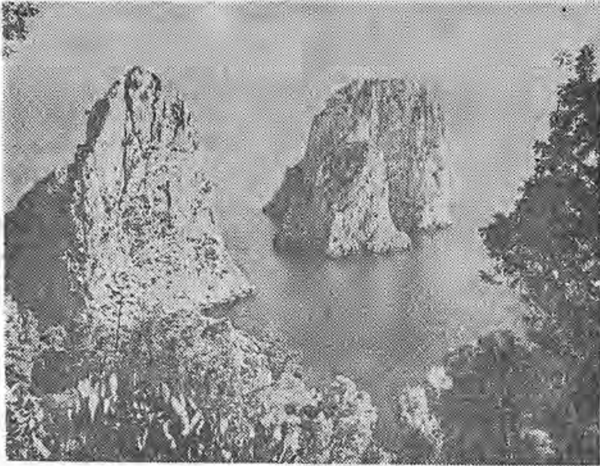
— Pekâlâ. Ben seni sonra ararım.

Jeannette Kay, «Güle güle,» diyerek telefonu kapattı.

Benny, reseptörü yerine bırakarak son, nefis bir an deri koltuğun zevkini çıkardı Sonra ayağa kalkıp çabucak yana doğru kayarak açılan kapıya gitti. Antreye çıkarken, Dadı da mektuplarla ön kapıdan içeri giriyordu. Elleri titriyordu genç kadının.

Benny hemen, «Ne var?» diye sordu.

Dadı konuşacak halde değildi. Mektupların hepsini birden Benny'ye verdi. Adam bunlara hızla bir göz attı. Elektrik şirketinden bir fatura. Diner's Club'dan hesap. Lord and Taylor mağazasından bir fatura daha. Üstünde pek güzel bir resim olan bir posta kartı.

Benny, çabucak kartın arkasını çevirerek okudu :

CAPRI
I Fora...

Sevgili Dadı
Şimdi güzel Kapri adasındayız. Resimden de anlayacağın gibi, burası pek hoş. Biraz İtalyanca konuşmak fırsatını da buluyoruz. (Hah.. Hah.. Ha!..) Ama İngiliz İngilizcesini de özlüyoruz tabii.. Küçük Lewis'e iyi bak. Bu ayın sonunda görüşürüz

Carmine
Stella Ganucci

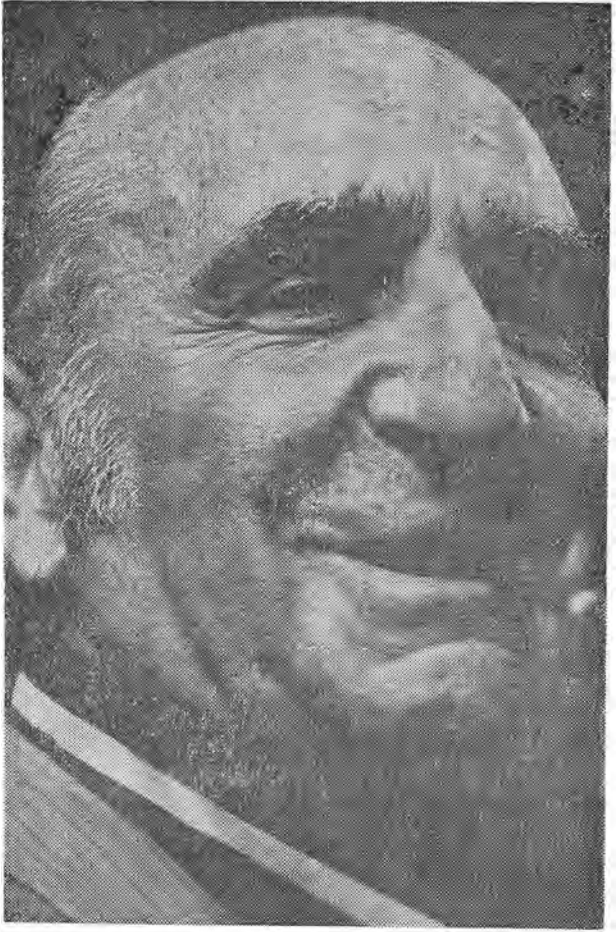
Ed. Benedetti Roberto Tel. 894... 72

Bayan Nancy Poole
c/o Ganucci
Mary Maples
Larchmont
N. York 10538
U.S.A

Benny, omzunu silkti. Hoş bir karttı bu. Güzel yazılmıştı, bilgi doluydu. Ganuç'un ayın sonunda kendisini görmeyi vaat etmesinden başka, genç kadını sarsacak bir şey göremiyordu bunda Benny. (Zaten o zamana kalmaz, küçük Lewis çöp tenekesinden ya da saklandığı yerden çıkardı nasıl olsa.) Dadı'nın fena halde sarsıldığı belliydi. Tüm vücudu gevşeyivermiş gibi ön kapıya dayanmıştı. Titriyordu. Bir elini ağzına götürmüş, gözleri dehşetle irileşmişti. Benny elindeki son zarfa baktı. Sabah postasından çıkması garipti bunun. Çünkü üzerinde ne pul vardı, ne de adres. Zarfı açarak, içindeki kâğıdı çıkardı. Katlanmış mektubu açtı. Buna gazeteden kesilmiş bazı kelimeler yapıştırılmıştı. Benny okumaya başladı:

OĞLUN elimizde ONU
YALNIZCA
50,000 dolarCIK İÇİN
GERİ vere biliriz
PARAyı
hemen bul
Biz den haber
alacaksın

Benny, «Vay, vay, vay, vay!» diye söylendi.

2

GANUÇ

NAPOLİ'DE, bir alandan çıkan bir yan sokakta kaldırıma konulmuş olan masaların birinde Carmine Ganucci iki adamla oturuyordu. Karşısındakiler, ona hayli karışık bir işi anlatmağa çalışmaktaydılar. Birinin adı Giuseppe Ladruncolo, öbürünün

ise Massimo Truffatore idi. Ladruncolo altmış beş yaşında vardı. Kırmızı şaraptan her içişinde elinin tersiyle pos bıyığını yukarıya doğru itiyordu. Çizgili bir elbise ve beyaz gömlek giymiş, fakat kravat takmamıştı. Truffatore daha şıktı. Kırk-kırk beş yaşlarında idi ve anne tarafından Ladruncolo'nun yeğeni oluyordu. Kendisini Napoli'nin ve hatta belki de tüm Güney İtalya'nın en güzel giyimli adamı sayıyordu. (Sicilya'ya hiç gitmemişti.) Truffatore, koyu kahverengi gabardin bir elbise, uçuk yeşil bir gömlek, yeşil bagetli sarı çoraplar ve kahverengili beyazlı ayakkabılar giymiş, sarı bir kravat takmıştı. Amcası gibi koyu kahverengi gözlü, siyah saçlıydı. Fakat bıyığı yoktu. Tavır ve hareketlerine gelince pek zarifti. Şarap içeceği zaman kadehi baş ve işaretparmaklarıyla tutuyordu yalnızca.

Ganucci, «Bu dümeni anladığımdan pek emin değilim,» dedi. Tatil yapacağı bir sırada kalkıp Napoli'ye gelmek hiç hoşuna gitmemişti. Ladruncolo'yu ve Truffatore'yi pek sevmediği gibi Napoli'den nefret etmekteydi. Babası Napoli'de doğmuş ve oradan on dört yaşındayken ayrılmıştı. Ladruncolo'yla Truffatore ise, yıllar önce, bazı basit işler yüzünden Amerika'dan sınır dışı edilmişlerdi. Ama bu, İtalya'da o kadar güzel kent varken tutup Napoli'de oturmaları gerektiği anlamına gelmezdi. Ganucci'ye göre böyle yapmaları onların geri zekâlı olduklarını gösterirdi. Üstelik önerdikleri işte de bir bit yeniği vardı.

Truffatore, «İş çok basit» dedi.

Ganucci, «Öyleyse açıkla» diye cevap verdi.

— Bizde on bin altı yüz altmış beş gümüş kaplama madalyon var. Her biri on gram geliyor.

Ganucci, mırıldandı: «Çok güzel! E, ne olmuş?»

— Her madalyonun üzerinde Meryem Ana'nın güzel bir resmi kazılı. Şalı mavi mine.

— Ya, çok hoş.

— Ve biz bu on bin altı yüz altmış beş madalyonu, Broadway'daki «New York Anı Eşyaları Şirketi»ne yollamak istiyoruz.

Ganucci, «İyi ya,» dedi. «Yollayın gitsin. Öyle bir şirkete gümüş kaplama madalyon yollamak yasaya aykırı değil. Ayrıca öyle süprüntüden fazla gümrük aldıklarını da sanmıyorum. Bu yasalara uygun bir iş. Şimdi neden oturmuş benim zamanımı alıyorsunuz?»

Ladruncolo, sesini alçalttı: «Madalyonlar altından.»

— Gümüş kaplama olduğunu söylediniz...

— Üstleri gümüş kaplama, içleri altın.

Ganucci, mırıldandı: «O zaman iş değişir. Bu bin altı yüz altmış beş madalyonun değeri ne kadar?»

Truffatore, «Altının otuz gramı otuz beş dolar şimdi» diye açıkladı. «Tabiî biz bu fiyatta indirim yapacağız.»

Ganucci, «Tabiî» diye cevap verdi. «Peki, madalyonlar, indirim yapıldıktan sonra kaça geliyor?»

— Hepsini yüz yirmi kilo sayarsak...

Ganucci, sabırsız sabırsız, «Evet, evet!» dedi.

— Aşağı yukarı kırk dokuz milyon altı yüz bin liret...

— Dolar olarak, aşağı yukarı ne tutuyor?

— Seksen bin.

— Peki, o altını nereden buldunuz?

— Bir ay önce Napoli Bankası'ndan aldık. Oraya on iki bin dolar çalmaya gitmiştik. Parayı aldık

tabiî. -Truffatore omzunu silkti- Kasanın içinde ayrıca on altın külçesi duruyordu. Bankadan çıkmadan önce onları da alıverdik.

Ladruncolo, ekledi: «Ve, erittik.»

Truffatore, «Madalyon halinde döktürdük.» diye tamamladı. «Ve şimdi de ödeme yapmak için onları New York'a göndermek istiyoruz.»

— Neye karşı?

— «New York Anı Eşyalar Şirketi»nin bizim adımıza Japonya'ya ısmarladığı yapma incilere karşılık olarak.

— Yapma inci için bir hayli para bu.

— Onların içinde üç buçuk kilo saf eroin var. İncileri buraya getirtecek ve içlerini açacağız.

— İnciler şimdi nerede?

— Bu cumartesi Napoli'ye gelecek. Tokyo'dan kalkan bir gemiyle.

Ganucci, «Şimdi,» dedi, «eğer işi doğru anladımsa... Meryem Ana'nın resmi bulunan gümüş kaplı madalyonları...»

Truffatore atıldı: «Meryem Ana'nın şalları mavi mineden... Bunu unutma...»

— Madalyonları nakletmek istiyorsunuz. Bunların içinde Napoli Bankası'ndan çekmiş olduğunuz seksen bin dolar değerinde altın var. Altınları, Tokyo'dan kalkan bir geminin cumartesi günü buraya getireceği ve içlerinde üç buçuk kilo saf eroin bulunan yapma incilerle değiştirmek niyetindesiniz.

Ladruncolo, «Tamam,» dedi. «Böyle.»

— Pekâlâ, benden istediğiniz nedir?

— İşi sana devretmeyi düşündük de.

— Nasıl?

— «New York Anı Eşyalar Şirketi» bu ara ser-

maye sıkıntısı çekiyor. Madalyonların oraya gitmesini bekleyecek durumda değiller. İnci konusunda iskonto yapmaya da hazırlar. Ama peşin para istiyorlar. Yoksa malı buraya geldiği zaman bize devretmeyecekler.

— Ne kadar peşin para?

— Altmış iki bin dolar.

Ganucci, «Çok para bu» dedi.

— Evet ama buna karşılık Meryem Ana madalyonlarını «New York Anı Eşyalar Şirketi» yerine sana yollayacağız. Bu işe altmış iki bin yatıracak, madalyonlar New York'a erişince de seksen bin dolar kazanacaksın. Tefecilikten daha kârlı.

Ganucci, «Hiç de değil,» diye karşılık verdi. «Bu gün nedir?»

— Çarşamba.

— Size cumartesiye kadar altmış iki bin dolar gerekiyor, öyle değil mi?

— İstersen bu parayı bir dakikada bulursun.

— New York'ta olsaydım evet bir dakikada bulurdum.

Truffatore, «Altını elden çıkarmak çok kolay» dedi. «Gümüş kaplamayı akıtır, altını eritirsin. Külçeleri ülkenin istediğin yerinde satarsın. Bunun çalınma olduğu kimsenin aklına gelmez.»

Ganucci, «Doğru» diye başını salladı.

— Ve on sekiz bin dolar da kâr edersin.

Ganucci, «Doğru» dedi tekrar. «Belki bu iş uygun. Beni düşündüren parayı bulma sorunu. Kendi yerimde değilim ki. Burası İtalya.»

— Al Capone işleri Alcatraz hapishanesinden yönetirdi.

— Artık Al Capone gibi adam pek kalmadı, diyen Ganucci, gözlerini saygıyla yere dikti.

Ladruncolo, «Doğru» diye onayladı. «Ama çocuklar senin hakkında da iyi şeyler söylüyorlar.»

— Altmış iki bin dolar!.. Ganucci basını salladı.

Truffatore, «Bu işe şu gözle bak;» dedi. «Anladığıma göre, zaman zaman Broadway'deki müzikallere para yatırıyormuşsun. Önerdiğimiz iş Broadway'deki bir oyundan daha sağlam.»

— Ben yalnızca bir iki Broadway müzikaline para yatırdım. Ama bunun nedeni karım Stella'nın bir zamanlar tiyatroda oynaması ve sahne sanatına karşı eğilimi olmasaydı.

Truffatore, «Evet, ne düşünüyorsun?» diye sordu.

— **Belki** parayı cumartesi sabahına kadar bulabilirim.

— İyi. O zaman...

— Fakat...

Truffatore Ladruncolo'ya baktı.

Ladruncolo «Fakat ne?» diye sordu.

— Daha fazla indirme yapılması koşuluyla.

— Ne kadar?

— Bankayı soyduğunuzda ayrıca on iki bin dolar da çalmış olduğunuzu söylediniz. O miktarı altmış iki bin dolardan çıkarın, anlaşmamız tamamdır.

— O para çoktan bitti.

— Bankayı ne zaman soymuştunuz?

— Geçen ay.

Ganucci, «Öyleyse, o parayı sürmek hâlâ tehlikeli,» dedi. «Bu yüzden de çoktan bitmedi. Elli bin doları size cumartesi sabahı teslim ederim. Buna karşılık da seksen bin dolar değerinde olduğu garanti edilen Meryem Ana madalyonlarını alırım.

Anlaşmamız böyle. **'Garanti edilen'** sözlerini de unutmayın. Madalyonların **gerçekten** gümüş kaplama olduklarıortaya çıkarsa olabilecekleri söylemeye gerek yok sanırım.»

— Hepsi som altın. Hiç bir kuşkun olmasın.

Ganucci, «Evet mi, hayır mı?» dedi.

Ladruncolo, «Anlaştık» diye cevap verdi.

Truffatore somurttu: «Anlaştık!..»

STELLA GANUCCİ güneşi çok seviyordu.

Bu sevgiyi, müzikallerde çalıştığı günlerde güneşe çıkmasının yasaklanmış olmasına veriyordu. Sarı saçlı, mavi gözlü, beyaz tenli, 1.72,5 boyunda iri yarı bir kadındı. Sahneye çıktığı o eski günlerde, kendisine seyircilerin güneşten istakoza dönmüş boylu boslu bir kadına bakmaktan hiç hoşlanmayacakları defalarca söylenmişti. Tabiî Miami'de 'şov'a çıktığı sıralarda. Stella tüm vücudunu pudrayla örteceğini iddia etmişti. Zaten her zaman böyle yapardı. Ama onu dinlememişler ve yasağı da kaldırmamışlardı. «Stella güneş göremez!»

Stella bir keresinde, Collins Avenü'deki kulübü işleten Padrone'ye, «Bay Padrone,» diye sormuştu. «Neden güneş için güneş ve yıldız için de yıldız yok?» Ve Pedrone, «Allah kahretsin.» demişti. «Neden söz ediyorsun sen?» Ve tartışma böylece sona ermişti. Stella neden söz ettiğini biliyordu tabiî. Kendisinden. Bu söz 'Yıldız' anlamına geliyordu. 'Yıldız' ise 'Güneş' demekti. Ve ona güneş için güneş ve yıldız için de yıldız olmaması büyük haksızlık ve ayrıca amansızca bir şey gibi geliyordu.

Stella şimdi Capri'deki Quisisana otelinin havu-

zu başında akşam güneşinin zevkini çıkarıyor ve bir yandan da insanların kendisini neden anlamadıklarını düşünüyordu. Oysa, çok kolaylıkla anlaşılacak bir kadın olduğundan emindi. Ama tabiî burada kendisini anlayamazlardı. Çünkü tek kelime bile İtalyanca bilmiyordu. Tam anlamıyla **«burada»** kelimesi de doğru değildi. Yani, burada, Quisisana'nın havuzunun başında. Çünkü, oradakilerin hepsi Amerikalıydı. İtalyancayı yalnızca garsonlar, komiler ve plaja bakan çocuklar konuşuyorlardı. Stella onlardan herhangi biriyle konuşmaya kalkıştığı takdirde de, Carmine kafasını yarardı. Carmine bu bakımdan biraz garipti. Ama yine de Stella'yı anlıyordu. Yani çoğu zaman...

Dadı, çoğu zaman onu anlayamıyordu. Daha Doğrusu **hiç** anlamıyordu. Bu da durumu zorlaştırıyordu tabiî. Anlaşmazlık ta başlangıçta çıkmıştı. Çünkü Stella, sekiz yaşındaki bir çocuğun dadıya neden gereksinmesi olduğunu bir türlü anlayamamıştı.

Carmine, «Çocuğa bazı şeyler öğretecek,» demişti.

— Ne gibi şeyler?

— Kültür.

— Ben oğluma kültürü tek başıma öğretebilirim.

Carmine «Bunu biliyorum,» demişti. «Ama Lewis'e İngiliz kültürünü öğretebilir misin?»

Stella, «Kültür, kültürdür» demişti.

Carmine de, «O iyi bir dadı» diye cevaplamıştı. «Şu işi bir deneyelim.»

Dadı iki yıl önce köşke yerleşmişti. Ona ikinci kattaki büyük sandık odasını vermişlerdi. Bu, Carmine'in karanlık odasının bulunduğu koridorun en

dibindeydi. Aslına bakılırsa Stella, Lewis'te fazla bir değişiklik görmüyordu. Kadın için oğlu, her zamanki gibi kültürlüydü. Stella gerçi nazik tavırları ve kulağa hoş gelen İngiliz aksanıyla Dadı'nın köşke hoş bir hava verdiğini kabul ediyordu, ama sürekli olarak yanlarında kalması sıkıcı bir şeydi. Çünkü Stella bu yüzden içinden geldiği zaman, istediği gibi küfredemiyordu. Stella pek ender küfrederdi. (Yoksa Carmine kafasını kırardı onun.) Fakat yalnız olduğunu sandığı sıralarda bir iki laf söylerdi. Ve Dadı evde olduğu için artık pek yalnız kalamıyordu.

Şimdi Quisisana otelinin havuzunun başında da yalnız sayılmazdı. Ne var ki, buna aldırdığı yoktu. Sonuçta, herkesin içinde küfretmeyi aklından bile geçirmezdi.

Marcia Leavitt, «Kocanız Napoli'ye helikopterle mi gitti?» diye sordu.

Marcia, bir hafta önce St. Tropez'de aldığı bikiniyi giymişti. Küçücük göğüslü, ufak tefek, esmer bir kadındı.

Stella, «O hiç bir zaman Miami'de başarıya ulaşamazdı» diye düşündü. Sonra da, «Evet,» dedi. «Helikopterle gitti.»

Marcia sordu:

— Napoli'yi seviyor mu?

— Hayır, aslında sevmiyor.

— O kentten nefret ederim.

— Ben de, Carmine'nin de oradan fazla hoşlandığını sanmıyorum.

Marcia, homurdandı: «Dünyadaki tüm kentler içinde en az Napoli'yi severim.»

— Benim kocam da orayı pek sevmiyor.

— Napoli'den tiksiniyorum. 'Napoli'yi gör ve

sonra öl,' sözü çok doğru. İnsan Napoli denilen illetten ölebilir.»

— Benim kocam...

Marcia, «Evet iğreniyorum» diye devam etti. «Kocanız o lânet olasıca Napoli'ye nasıl dayanabiliyor? Orada işi mi var?»

— Hayır, emekliye ayrıldı.

— Ya! Hangi işteydi?

Stella, «Meşrubat» diye cevapladı. «Meşrubat imalâtçısıydı, sonra emekliye ayrıldı.»

— Ah, sahi mi? Yaptığı meşrubatı ben biliyor muyum acaba?

— Sanmıyorum. Bu yalnızca Orta-Batıda satılırdı.

— Pepsi-Cola ya da buna benzer bir şey değil sanırım.

— Hayır.

— Coca-Cola da değil?

— Hayır.

— Orta-Batı'nın neresinde?

— Daha çok Chicago'da.

— «Ben Chicago'yu pek bilmem.» Marcia, yüzü koyun döndü. Bikinisinin bağlarını çözerek, gözlerini kapattı. Derin derin nefes vererek «Ben Los Angeles'tenim.» dedi.

Stella cevap vermedi. Bir kez Los Angeles'te Sandy Rowles'le aynı programda sahneye çıkmıştı. Sandy Rowles o sırada Dan Birraio adında bir adamla yaşıyordu. Birraio eski günlerde Chicago'da Carmine'in ortağıydı. Bira yaptıkları günlerde. Stella, onların konuşmasından yaptıkları biranın pek güzel olduğunu anlamıştı. Doğrusu ikisi de düşünceli davranmışlardı. Sonuçta bira yapmak zorunda değillerdi. Fakat Carmine'nin inandığı bir tek şey var-

sa, o da 'kalite'ydi. Masrafa aldırmamış, daima en iyi şerbetçiotu ve malt kullanılmasında diretmişti. Bunlar da ne idiyseler... Sandy bir keresinde Stella'ya, Birraio'nun yatağa tabancayla yattığını söylemişti. Stella bunu henüz evli olmadığı Carmine'e tekrarladığı zaman adam kısaca, «O çocuğun da hiç terbiyesi yok,» demişti. Bu doğruydu. Stella Carmin'i tanıdı tanıyalı, adam bir gün olsun yatağa tabancayla yatmamıştı. Hayır... Yalnızca bir defa yapmıştı bunu. Ama özel bir nedenle. Carmine'in kız kardeşinin düğününden sonra olmuştu bu. O sırada Brooklyn'deki çocukların bir hır çıkaracaklarını düşünmüşlerdi. Zaten tabanca da küçücük bir şeydi. Carmine bunu bacağına, jartiyerinin hemen üstüne takmıştı. Sonra yatacağı zaman da çıkarmayı unutmuştu. Ama tabiî bunun nedeni vardı; Theresa'nın düğününde içkiyi fazla kaçırmıştı; Brooklyn'de, çocukların toplandıkları şekerci dükkânına, birinin bomba attığını ve üzülecek bir kaza geçirildiğini öğrenince içkinin ölçüsünü kaçırıvermişti.

Stella, küçük Lewis'i özlüyordu.

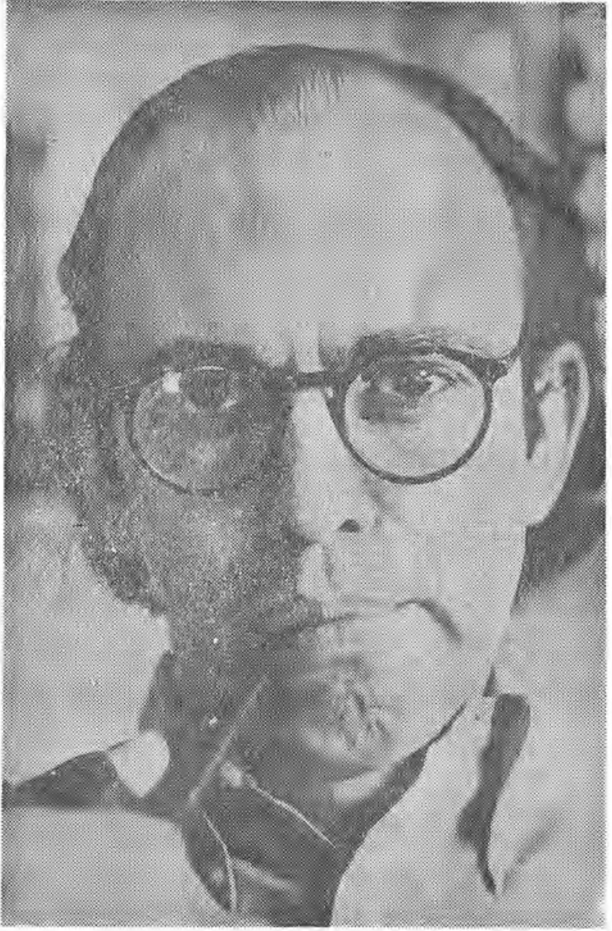
Marcia Leavitt'in sırtından güneş yağının kokusu yükselir, hafif mırıltılar havuzun pırıltılı sularının üzerinden yayılır, plaja bakan İtalyan çocuklar komilerle konuşur, gümüş takımlar şıkırdar, bir jet tertemiz gökyüzünde homurdanarak uçarken Stella da anî bir umutsuzlukla, on yaşındaki oğlunu özlediğini hissetti. 125'inci sokaktaki Triboro tiyatrosunda ilk sahneye çıktığı geceden beri böylesine bir kuşku ve tedirginliğe kapılmamıştı. O sıralarda on altı yaşında ufacık bir kızdı. Ama koskocaman göğüsleri vardı. Işıklar tam zamanında sönmüş ve Stella o vakit küçük külotunun menajerin söz verdiği gibi fosforlu olmadığını fark etmişti. Karanlıkta

hiç kimse kendisinin şahane kalça kıvırmalarını göremeyecekti. Carmine, menejer tiyatronun ikinci kat balkonundan düşüp kötü bir sakatlığa uğrayınca hastaneye onu görmeye gitmiş, adama bir düzine gül de götürmüştü.

Evet, oğlunu çok özlemişti.

Belki Carmine'i, tatili kısa kesip, kendisini eve götürmesi için razı edebilirdi.

Hatta, belki yarın gidiverirlerdi...

3

LUTHER

LUTHER PATTERSON çoğu kez kendi kendine yüksek sesle konuşurdu. Bunun nedeni karısı İda'nın pek sessiz bir kadın olmasıydı. İda'nın sessizliğinin nedenine gelince... Kadın Luther'in kendisiyle mi, yoksa Simon ve Levin'le mi konuştuğunu

hiç bir zaman bilemezdi. Luther'in Simon ve Levin'e olan saygı ve hayranlığı sınırsızdı. Ve adam çoğu kez sesli monologlarını bu iki deve birden, ya da onlardan birine söylerdi. Aslında Luther'in bir günü, ya Simon ve Levin'le yapılan tek yanlı konuşmalarla geçerdi, ya da onların adamın o sırada karşılaştığı bir durumda nasıl bir tepki göstereceklerini tahmin etmekle...

Simon ve Levin şarkıcı değillerdi. (Bazen, Luther müziğe fazla ilgi duyduğu anlarda Simon ve Garfunkel'e de nutuk çekerdi ama onlar tamamıyle başka insanlardı.) Simon ve Levin, Amerika'da yaşayan, ölü ya da diri, gelmiş geçmiş eleştiricilerin en büyükleriydiler.

Eğer Luther Patterson'un benzemeyi istediği iki kişi varsa, bunlardan biri Simon, biri de Levin'di. Bu iki adamdaki o ender bulunur terslik ve üslup bileşimini düşündüğü zaman, kendisini seçtiği meslek konusunda tamamiyle yetersiz bulur, üstelik çekememezlik duygusuna kapılırdı. Birkaç ay önce iki ayrı dosya tutmaya başlamıştı. Bunlardan biri, «John Simon'ın Toplu Yapıtları» adını taşıyordu, öbürü de «Martin Levin'in Toplu Yapıtları». Luther bu dosyaları saatlarca inceliyor, iki adamın da yapıtlara verdikleri o eşsiz niteliği, 'ululuğu' sağlayan o özü içmeye çalışıyordu. Zaman zaman Martin Levin'le John Simon aynı adammışlar gibi garip bir fikre de saplanıyordu. Sözgelişi bu iki eleştirmeci, aynı televizyon programında birlikte gözükmemişler miydi? Eğer Martin Levin, John Simon'ın içinde yaşayan ve dışarı fırlamak için bağırıp çağıran bir kimse değil idiyse, o zaman bu adamların ayrı ayrı yazdıkları eleştiriler ve denemelerin birbirine benzeyen kesin, kültürlü, bilgili, dikkatli, titiz, temiz, yıkıcı, yakı-

cı, delici, arayıcı, yankılı ve ateşli niteliğinin nedeni neydi?

Luther, «Söyle John Simon, sen gerçekten Martin Levin misin?» diye haykırdı.

Onun kendisine söylemediğini hemen anlayan İda adama cevap vermedi.

Luther, «Öyle olmadığını anlamıştım,» dedi. «Bu Shakespeare'le Marlowe'un aynı kişi olduğunu iddia etmeye benzer. Neden insanlar iki edebiyat devinin çağdaş olduğunu, aynı çevreye eşit derecede güzel ve duyarlı biçimde tepki gösterdiklerini kabul edemiyorlar? Onların mutlaka aynı insan olması mı gerek? Sana soruyorum, Martin Levin.»

'Allahım!' diye düşündü. 'Senin gibi yazabilseydim...' Rafa giderek, «Martin Levin'in Toplu Yapıtları»nı aldı. Kupürleri gözden geçirerek kendi eleştirme saldırılarında işe yarayacak ufak yardımcı noktaları bulmaya çalıştı. Yazılardan «insanı düş kırıklığına uğratacak kadar sıkıcı» gibi sözler fırlıyorlardı. «...kahramanı iğrenç bir hale sokmuş, - ama ilgi çekici bir biçimde değil...» Harika, harika! Ya da. «... roman o aynı güçsüz düzeyde ağır ağır ilerliyor...» «Ah, Allahım... Kelimeleri böyle kullanabilmek ne harikulâde bir şey!» Luther, bir histeri nöbeti içinde diğerinin ikizi olan, kupürlerle dolu dosyayı, «John Simon'un Toplu Yapıtları»nı çekti. Gelişigüzel bir eleştiri seçerek, yüksek sesle okudu. (Bunların hepsi de öyle incelik ve dikkatle yazılmışlardı ki, insanın hangi bölümü okuduğu hiç önemli değildi. Ne olursa olsun, gerçek yaratıcılığı tatmak zevkine erişilirdi kesinlikle.)

«Genç isyancılarımız dikkatli olsunlar. Şiire bağlı olmadan kurulan toplumsal ve politik bağ-

lılıklar, dünya için hiç bir şey sağlamaz. Dünyayı, herkesi aynı ölçüde hayvanlaştıran bedava dev bir diskotek haline sokar...»

Bu sözler Luther Patterson'un yüksek tavanlı oturma odasında yankılandı. «Herkesi aynı ölçüde hayvanlaştıran, bedava...» Eğer John Simon gerçekten alçak gönüllü bir adam olmasaydı, her halde bu sözleri armasının üzerine yazdırırdı. «HERKESİ AYNI ÖLÇÜDE HAYVANLAŞTIRAN, BEDAVA.» Belki açık mavi zemin üzerine lâcivert yazıyla: Tabiî yanlarda da iki kırmızı çizgi bulunurdu.

Luther anî bir içtenlikle seslendi: «Bu fikrime ne diyorsun, Johnny?» Cevap alamayınca o taptığı dosyaları rafa koydu. Ve İda'nın öğle yemeğini hazırlamakta olduğu mutfağa gitti. Sobanın arka ocağına konulmuş olan tencerenin kapağını açtı. Yemeğin tadına bakmak için bir kaşık alarak, gözlerini tekrar tavana dikti. «John Simon, Princeton Üniversitesinde Edebiyat Doktorası yaptığımı biliyor musun? Bunun farkında mısın, John? Sınıfımızın üçüncüsü olduğumdan, başarılı bir sınav verdiğimden, Özel Öğrenci Kurumu'na üye olduğumdan haberin var mı? John, bebeğim, gel bir gün seninle baş başa bir içki içelim. Tabiî bu iş sona erdikten, ben parayı aldıktan sonra... Yatımın salonunda karşılıklı oturalım ve seninle edebî nükteler yapalım. Bu pek hoşuma gider. Pek pek hoşuma gider.» Tencerenin kapağını kapayarak, kaşığı sobanın üzerine bıraktı. Sonra, bir eleştirici olduğu için, «Bu çorba berbat» dedi. Ve yeniden oturma odasına döndü.

Luther Patterson'un hayatta bir tek şeyi var idiyse, o da büyük kütüphanesiydi. West End Avenü'de onuncu kattaki bu koskocaman daireyi tutma-

sının nedeni (ucuz kiranın dışında), oturma odasının bir oyun salonu kadar büyük olmasıydı. Duvarlarda tabana değin boydan boya raflar vardı. Raflara binlerce kitap dizilmişti. Luther tüm o kitapları dikkatle okumuş ve değerlendirmişti. Kitaplar kendisine bedava geliyordu. Ayrıca okuyup değerlendirmesi için para da veriliyordu Gerçi okumaktan hoşlanmıyordu. Ama zaten okumaktan hoşlanan var mıydı? İşte bu bir tek bakımdan meslektaşı John Simon'u çekemiyordu. (Luther, «meslektaş» sözcüğünü kafasının derinliklerinde usulca fısıldayabiliyordu. Bu, adını küfür sayılabilecek bir biçimde, sözgelişi George Bernard Shaw ya da William Jennings Bryan'ınkine bağlamaktan farksızdı.) Simon yalnız kitapları eleştirmiyor, aynı zamanda dikkatle tarttığı görüşlerini açıklamadan önce, bir sürü piyes ve filmi bedava görme fırsatını da buluyordu. Luther, 'İşte mesleğin en güzel yönü,' diye düşündü. Simon'un mesleğinin tabiî, kendisininkinin değil. Luther yalnızca ve daima kitapları eleştiriyordu. Önemli olmayan dergiler, adları duyulmayan yayınlar... O Allahın cezası kitaplar. Bir piyesi bedava olarak, ancak perde arasında usulca tiyatroya girdiğinde görebiliyordu. O zaman da ışıklar sönünce salonda boş yer aramak zorunda kalıyordu. Tabiî İda'yla beraberken yapamıyordu bunu. İda dürüst olmayan her şeyden nefret ederdi. Hatta kadın, Luther'in Lewis Ganucci'yi kaçırmasından da pek memnun kalmamıştı.

Luther, West End Avenü'ye bakan, duvarları kitaplarla kaplı, yüksek tavanlı odasında oturdu. Parmaklarının uçlarını birbirlerine hafifçe vurarak, Ganucci denen çocuğun ne durumda olduğunu düşündü. Artık iş hayatından çekilmiş olan meşrubat kra-

lının oğlunu apartmanın arka tarafındaki yatak odasına kilitlemişti. Çocuk, imdat istemek için bağırsa bile, sesini yandaki binanın dümdüz yükselen tuğla duvarı duyacaktı. Luther sonra 1963 modeli kapalı Chevrolet'sine binerek yeniden Larchmont'a dönmüş ve fidye mektubunu Carmine Ganucci'nin posta kutusuna atmıştı. Zarfı, sabah postasından çıkan mektupların arasına sokarken başarının verdiği bir heyecan duymuştu. Tabiî bu iş, mektubu, hazırlarken duyduğu heyecan ölçüsünde değildi. Dün gece milyonerin malikânesine gizlice girerek, eliyle çocuğun ağzını kapattığı ve onu kaçırdığı andaki kadar da sayılmazdı. Hayır, gece pek heyecanlı geçmişti.

Luther yüksek sesle, «Bu gerçekten pek heyecanlı oldu, Martin,» dedi. «**Vraiment émouvant**... Ne demek istediğimi anlıyorsun ya?»

Aslında serüvenin en heyecan veren görünümü, Ganuccilerin parkı ve köşküydü. (Luther bunu açıkça itiraf etmek zorundaydı; çünkü kendisinin o kesin ve değişmez dürüstlüğünü beğenirdi.) Luther, şimdiye değin, Ganuccilerin yuvası kadar fazla süslü, ama o oranda bayağı bir yer görmemişti. Tabiî, servetini Orta-Batı'da şişe şişe meşrubat satarak yapan bir adamdan başka ne beklenirdi? Evet herkes kendi zevkine göre bir iş seçerdi. Ama böyle bir şeyin yaratıcı bir yanı yoktu. Ve Luther milyonerin malikânesini, kilometrelerce uzunluktaki çim alanın ortasından yükselen o korkunç, Baroque yığını gördüğü zaman o kadar şaşmamalıydı.

Yüksek sesle, «Bunu **sen** nasıl anlatırdın, John?» diye sordu. «'Zümrüt çimen', diye mi?» Sonra birdenbire Macarca konuşmaya başladı. «**Hat nézd, tulajdonképp nem szamit**, John? **A'stilusod kifogas-**

talan, a képeid érzékletesek, a kritikai érzéked Megtamadhatatlan.»

Fakat Luther'in o eski, çirkin eve karşı gösterdiği tepkinin en şaşılacak yanı, bu lüks karşısında âdeta kendisinden geçmesiydi.

Uyuyan çocuğun penceresini zorlayarak açarken, paralı ıssızlığın kokusu başını döndürmüştü. Kaçırma olayı sırasında hep o korkunç serveti düşünerek sarhoş olmuştu. Bu sarhoşluk, servetin bir kısmının pek yakında kendisine de düşeceğini bilmesi yüzünden büsbütün artmıştı. Ganucci'nin mimarî acibesinin önünde yapraklı nöbetçiler gibi bekleyen («Güzel,» diye düşündü. «İyi tanımladın Luther.») Karaağaçların arasından süzülerek içeri girmeden önce, çocuğu geri yollamak için on bin dolar istemeyi düşünmüştü. Daha fazla istemeyecekti. Fakat Manhattan'a dönerken yolda, kendisi gibi gerçekten yaratıcı bir insan ekmek parası kazanabilmek için çabalarken, şişe şişe meşrubat satılarak yapılan o milyonlarca ve milyonlarca doların kokusu, pis kokusu, iğrenç kokusu burnundan gitmemişti. İşte Luther o zaman fidyeyi yirmi bine çıkarmaya karar vermişti. Haftalarca dikkatle araştırma yapmıştı. Hiç olmazsa araştırması, bu kadar ederdi. Fakat West End Avenü'deki apartmana döndüğü sırada, paranın kokusu öyle boğucu bir hal almıştı ki, fidye mektubunu üç kez daha değiştirmek zorunda kalmıştı. En son taslakta, istediği 50.000 dolara çıkmıştı.

Luther kaçırma işini, alışılmışa hiç de uygun olmayan bir biçimde ele almıştı. Önce soymayı umduğu tipte bir ailenin oturabileceği bir malikâne

aramıştı. (Aslında, 'Soymak', kelimesi uygun değildi. Zaten bu, o ana dek aklına gelmemişti. Luther kelimeyi hemen kafasından uzaklaştırdı. Ayrıca çocuğa bir zarar da vermeyecekti. O yalnızca çalışmalarına karşılık ölçülü bir bedel istiyordu.) Karaağaç köşkünü rastlantı sonucu bulmuştu. Bir haritaya çapı yirmi beş kilometre olan bir daire çizmişti. Merkezi New York'tu bunun. Aşağı Weschester'i modern bir Richbell gibi iyice incelemişti. Karaağaç Köşkü gerçekten pek uygundu. Bundan başka Luther'in kentte, dükkânlarda ve benzin istasyonlarında, lokanta ve kokteyl salonlarında, butik ve mağazalarda yaptığı gizli soruşturmalar, istediği kadar bilgi toplamasını sağlamıştı.

Oğrendiğine göre, Carmine Ganucci, bu küçük toplumun en zengin adamlarından biriydi. Okul Yönetim Kurulunun saygı beslenilen üyelerindendi. Lions Kulübü Ambulans Birliğinin Başkanıydı. Fakat Luther'i en çok Carmine Ganucci'nin Lewis adında on yaşında bir çocuğu olması ilgilendirmişti.

Şimdi geriye Ganucci malikânesine telefon etmek ve onlara parayı toplayıp toplamadıklarını sormak kalıyordu. (Tabiî bunu hemen yapmayacaktı. «Öğleden sonra... Eğer o çorbayı içtikten sonra sağ kalabilirsem...» Ganucci'lere kendilerini tekrar arayacağımı, parayı bana ne zaman ve nerede teslim edeceklerini bildireceğimi söylerim.)

Luther hayatından pek memnundu.

Yüksek sesle, «Ben bir içki içeceğim... Siz ne dersiniz, John Martin?» diye sordu. Kitaplığın karşısındaki Amerikan bara giderek kendisine sert bir

martini hazırlamaya başladı. Soruna şu açıdan bakıyordu: (Zaten hayatından pek memnun olmasının nedeni de buydu.) «Madem Simon ya da Levin gibi başarılı bir kritikçi olamıyorum. Öyleyse başarılı bir çocuk hırsızı olurum.»

Evet, eleştirmecilikten sonra en iyi meslek de buydu.

4

KORSİKALI KARDEŞLER

BENNY, aşağıya, Kırk İkinci Sokağa indiği sırada saat da üçe geliyordu.

Karaağaç köşkünden öğleyin ayrılmış, sonra iş için Harlem'e gitmişti. Sandığından da uzun sürmüştü bu. Çünkü adamın biri, bir gün önce 311 numaraya elli sent oynadığını iddia etmişti. Oysa, para toplayan arkadaş Benny'ye 307 numaraya oyna-

dığını haber vermişti. Normal bir yanlışlıktı bu. Çünkü zarcılar ve kumarbazlar 'Yedi-On bir' sayılarını sanki bu bir ilâhiymiş gibi ağızlarından hiç düşürmezlerdi.

Tabiî numara, para yatırıldıktan yarım saat sonra kaydedilmişti. Zira meslek gereği kuşkulu adamlar olan polisler, bir insanın cebinde numara yazılı bir kaç kâğıt oldu mu, hemen onun kumar oynattığına karar verirlerdi. Parayı yetmişini geçmiş, iyi bir ihtiyarcık olan Walter Anziano yatırmıştı. Elli üç yıl önce Palermo'dan Amerika'ya geleliden beri, Anziano her gün 'Numaralara' oynuyordu. Her hafta, her gün elli sent veriyordu. Bu süre boyunca yalnız bir kez, üç yüz dolar gibi şaşılacak bir para kazanmıştı.

Benny, Walter Anziano gibi sürekli bir müşteriyi kaçırmak istemiyordu. Bu yüzden ihtiyara bir karışıklık olduğunu söyledi. Fakat bir gün önceki çalışmaları kontrol ettikleri zaman bu işe bakan arkadaşın el yazısıyla yazılmış bir kâğıt buldular. Üzerinde 307-50 sayıları vardı. Bundan da, Anziano'nun 311'e değil 307'ye elli sent yatırdığı anlaşılıyordu. Görevli arkadaş sokaktan uzaklaşır uzaklaşmaz, numarayı kaydettiğini söylüyordu. Anziano'nun 307'ye oynadığından emindi. Yani şimdi iş görevlinin iddiasına karşılık, ihtiyarın sözü halini almış oluyordu. Her ne hal ise, Benny, ihtiyar adama para veremeyeceklerini söyledi. Fakat kendisinin ve arkadaşlarının iyiniyetlerini kanıtlamak için, Anziano'yu bir hafta her gün bir numaraya elli sent yatırmış sayacaktı. İhtiyar adam öneriyi istemeye istemeye kabullendi. O da, oradaki barda dört kadeh viski içirildikten sonra. Öğleden sonraki saatları, böylece

Walter Anziano'yu yatıştırmaya gitmişti. Oysa o sırada küçük Lewis, adi bir takım haydutların ellerindeydi. Bu adamların manyak ve hatta daha ötesi kaçık oldukları kesindi. Benny'ye göre, Carmine Ganucci'nin oğlunu ancak manyaklar ve çılgınlar kaçırabilirlerdi.

Benny, Dadı'yla anlaşmıştı. Sorunun şu, ya da bu biçimde, şu ya da bu yoldan Ganuç'un kulağına gitmesi çok gereksizdi. Benny, bir yandan havanın yüzmeye çok elverişli olduğunu düşündü. Ama insan şu durumda nasıl denize girebilirdi ki. İşi Ganuç'a duyurmamanın en iyi yolu, daha yüksek mevkideki çocuklara bir şey yansıtmamaktı. Bunu sağlamanın kestirme çaresi de o çılgın manyaklara elli bin papeli hemen vermekti. İşte Benny de, şimdi Korsikalı Kardeşlerle konuşmayı bu yüzden çok istiyordu.

En sonunda ikizleri yakaladığı zaman, Vinny'le Alfred o ünlü, hayret verici danseden harika bebek numaralarına başlamak üzereydiler. Vinny'den on dört saat küçük olan Alfred, Benny'nin yaklaştığını görünce ona göz kırptı. Sonra da monoloğuna başladı. Bir dans şaheserinin uvertürüydü bu.

— «Sayın bayanlar ve baylar,» dedi. «Şimdi hepiniz de, tüm bir gün didinip çalıştıktan sonra, çabucak evlerinize, sevdiklerinizin yanına dönmeye can atıyorsunuz. Fakat bana zamanınızın bir dakikasını verirseniz, size karınıza ya da çocuklarınıza götürebileceğiniz güzel bir şey gösteririm. Şu ayağımın dibindeki kartonda belirli bir sayıda danseden harika bebekler var. Tanesi elli sent bunların. Bebeklerin danslarını gördüğünüz zaman, onların bu fiyatın on katı edeceklerini anlayacaksınız. Bebeklerde

makine yok. Çantada ya da cepte taşınmak için katlanıyorlar. Sevdiklerinizi, dostlarınızı, komşularınızı ve herkesi onlarla eğlendireceksiniz. Değerli zamanınızdan bana bir dakika daha verirseniz, o danseden harika bebeklerden birini şu kutudan çıkaracağım ve sizlere neler yapabileceklerini göstereceğim.»

Korsikalı Kardeşler'in çalıştıkları sahne, yüz yirmi santim boyunda ve doksan santim eninde bir kaldırımdı. Arkasında ise yüzyıllar boyu kurumla kararan tuğla bir duvar vardı. Alfred kutuya uzanırken, iki düzinelik bir seyirci grubu da, kendisini dikkatle izliyordu. Bu seyircilerin arasında yazın dışarıdan New York'a gelen taşralılar, alışverişe çıkanlar, biraz daha ilerideki yirmi beş sentlik açık filmleri seyrettikten sonra buraya inen sinema meraklıları vardı. Benny kalabalığın solunda durmuş, iki kardeşi seyrediyordu. Vinny sağdaydı. Ellerini cebine sokmuş ve tuğla duvara dayanmıştı. Danseden harika bebekler oyununun yıldızı oydu aslında. Fakat alkışlanmayı da, tanınmayı da istemeyen bir yıldız. Rolü gereği, sessizce, tanınmadan ve hatta görünmeden beklemek zorunda olan bir aktördü o. Tam Alfred'le içinde danseden harika bebeklerin bulunduğu mukavva kutunun karşısında duvan Vinny, elleri ceplerinde diğer meraklı seyirciler gibi kendisini seyrediyordu.

Alfred, kalabalığa, «Belki bu size karton ve incecik kâğıttan yapılmış basit bir bebek gibi görünecek,» dedi. «Aslına bakarsanız, gördüğünüz gibi bebeğin kafası gerçekten kartondan. Kollarıyla bacakları ise pli yapılmış ince kâğıttan. Oyuncağın, şimdi göstereceğim marifeti nasıl başardığını düşüne-

ceksiniz. Başının tepesinden ayaklarının ucuna değin ancak kırk santim boyunda olan bu bebek dansedecek. Ben onu dans ettirebilirim. Tabiî siz de... Bu bebek, pilini değiştirmeye, yeni parça takmaya gerek kalmadan saatlarca dans edecek. Çünkü içinde pil de yok, makine de. Zaten nasıl olur? Bu bebek, karton ve kâğıttan yapılmış bir şey sonuçta. İçinde eskiyecek ya da kırılacak makine yok. Yalnızca karton ve kâğıttan yapılmış bir oyuncak. Fakat kâğıt özel bir işlem görmüş. Böylece sizin ve benim, hepimizin içine çektiği havadaki elektrik iyonlarını topluyor. Ve o iyonlar toplanıp şu incecik, küçücük bacaklarda birikti mi, bu dans eden harika bebek âdeta heyecanından yerinde duramıyor. Saatlarca dönüp duruyor. Biraz sonra nasıl oynadığını göstereceğim. Fakat ondan önce, bebekleri elli sent gibi ucuz bir fiyata neden sattığımızı açıklamak istiyorum. Çünkü incecik kâğıt ve kartondan yapılmış. Gördüğünüz gibi... Bu bebeklerin yapım ve posta masrafları da ancak bu kadar tutuyor. Pek az bir kâr alınıyor. Hepinizin de bildiği gibi havadaki elektrik iyonları bedava. Fiyatların yükselip, tüketicinin sırtına yük olmasının asıl nedeni güç kaynağı. Ama bu dans eden harika bebek öyle değil. Şimdi seyredin.»

Oyuncağı karton kafasından tutan Alfred iyice eğildi. Bebeğin akordeon gibi plili kâğıttan yapılmış bacakları, neredeyse kaldırıma değecekti. Genç adam onu şiddetle silkeledi. Sonra bir daha, eskisinden de büyük bir şiddetle sarstı.

— Elektrik iyonlarını topluyorum, dedi.

Bebeği tekrar salladı.

— Bir, iki ya da üç kez sarsmak yeter, dedi. Tabiî hava koşulları önemli. Enerjiyi depolamak ve

bebeği harekete geçirmek için böyle bir iki sarsına yeterlidir. Şimdi seyredin.

Yere bıraktığı bebek bir aşağı bir yukarı zıplamaya başladı. Alfred gerilemişti, oyuncağı tutmuyordu artık. Bebek tek başına incecik kâğıt bacaklarının üstünde zıplayıp sıçrıyordu. Herkesin içine çektiği havadaki o bedava, hayat verici harika elektrik iyonlarıyla dolduğu için, keyfinden dansediyordu sanki. Fakat seyircilerin, arkadaki tuğla duvar kurumdan kapkara olduğu için göremedikleri bir şey vardı. Kartonun kenarından, kaldırımın dibinde durarak, oyunun yıldızı olmasına rağmen temsili yine de sessizce seyreden Vinny'ye doğru gergin bir biçimde uzanan ince, siyah bir iplikti bu. İplik, Vinny'nin cebine girerek gözden kayboluyordu. Genç adam bunun ucunu sağ elinin işaretparmağına sarmıştı. Vinny, parmağını oynatınca siyah iplik dalgalanıyordu. İplik dalgalanınca da bebek dansediyordu. Zaten Alfred de, daha önce o elektrik iyonlarını toplaması için bebeği sarsarken, karton kafanın arkasındaki küçük çengeli ipliğe takıvermişti. Şimdi kalabalık hayretle dansı seyrederken Alfred bebeği yerden alarak, «Bunlardan ilkini kim istiyor?» dedi. «İlk bebeği kim satın alacak, bayanlar ve baylar? Fiyatları yalnızca elli sent. Birinciyi kim alacak? Belirli bir sayıda bebek var.»

Seyircilerin arasındaki bir enayi, beklenilen o enayice soruyu sordu. (Benny ise, sessizce, «Her seyirci grubunda garanti bir enayi bulunur,» diye düşünüyordu.)

— Öteki bebeklerin de dans ettiği ne malum? Belki yalnızca bu gösterdiğin bebek oynuyor.

Alfred, «Bebeklerin hepsi de dansediyor,» diye

cevapladı. «Çünkü hepsi de iyon çeken özel bir maddeye batırılmışlardır. İçinizden biri şu kutuya uzanır ve ordan alacağı herhangi bir bebeği bana verir mi? Bana inanın, bu elimdeki bebeğin ayrı bir özelliği yok. Hepsi birbirinin eşidir. Hepsi de birer harikadır. Bayan, bize bu iyiliği yapar mısınız?» Alfred, yaşlı bir kadına dönmüştü. Kadın bir rahibin karısına benzemekle beraber, aslında işten çekilmiş bir fahişe de olabilirdi. Fakat bu önemli değildi. Alfred kadını gerçekten tanımıyordu. Tüm bebeklerin birbirinin eşi olduğunu söylerken de doğru, dürüst ve kanuna uygun bir iddiada bulunmaktaydı. Yaşlı kadın çekine çekine uzandı ve kutudan gelişi güzel bir bebek seçti.

Alfred, «Şimdi lütfen onu sallayın, bayan,» dedi. «Demin benim öbür bebeği salladığım gibi.»

Yaşlı kadın bebeği sarstı.

— «Lütfen bir daha. Daha da şiddetle. Teşekkür ederim.» Alfred biraz önce o soruyu soran adama döndü. «Siz de şunu birkaç kez sallayın, efendim.» Bebeği yaşlı kadından alarak adama uzattı. Adam bunu uzun uzun süzdü. İki kez şiddetle sarstı. Sonra da Alfred'e geri verdi. Genç adam eğildi ve kalabalığa gülümseyerek, «Ne olur ne olmaz, bir iki kez daha sallayalım...» O arada bebeğin kafasındaki kancayı kardeşi Vinny'nin cebine doğru bir ok gibi dümdüz uzanan siyah ipliğe takıverdi. Alfred bebeği bıraktı. Ve seyirciler bir de ne görsünler? O küçücük şirin şey zıplayıp sıçrayarak, canla başla ve keyifle dansetmiyor mu? Sağduyu, kalabalıktakilere kâğıt ve kartondan yapılmış bir bebeğin monosodyum glutamat ya da alüminyum kloral hidrata batırılmış olsa bile, yer çekici kanununa bu biçim-

de karşı gelemeyeceğini fısıldıyordu. Fakat gördüklerine inanmayan bir adamla yaşlı bir kadın, gayet dürüst oldukları belli iki kişi bebeği alıp sallamışlar, sonra da bunu Alfred'e geri vermişlerdi. Alfred de yalnızca bebeği tekrar sallamış ve kaldırıma bırakmıştı. Ve şimdi o Allahın cezası şey, yine dans ediyordu! Hevesli ellerde dolarlar belirdi. Vinny, işaret parmağını oynatır ve görülmeyen siyah ipliğe takılı bebek dansederken Alfred para bozmaya ve kutudan aldığı kâğıt oyuncakları dağıtmaya başladı. Beş dakikadan kısa bir süre içinde on dört bebek sattı Alfred. Kâr hemen hemen yedi dolardı. Alfred, giderek artan kalabalığa on iki bebek daha satabilirdi ama Vinny aynı anda hafifçe ıslık çaldı. Bu oralarda devriye gezen aynasızın yaklaştığını bildiriyordu. Alfred, danseden bebeği pek zor bir **'entrechats'** figürünün yarısında yerden kaptığı gibi kutuya attı. «İyi geceler, bayanlar ve baylar, teşekkürler!» diye bağırarak kardeşinin peşinden koştu. Vinny o telâş arasında kaldırımda kopuk bir siyah iplik parçası bırakmıştı. Geçimini sağlayan o sihirli ipliği...

BENNY, on dakika kadar sonra Kırk Altıncı sokakla Kırk Sekizinci Avenü'nün köşesindeki bir kafeteryada ikizlere, «Gün geçtikçe daha da ustalaşıyorsunuz,» dedi. «Deminki çok başarılı bir gösteriydi.»

Alfred, utangaç bir tavırla, «Şey... Teşekkür ederiz,» diye ınırıldanarak başını eğdi.

Vinny, tekrarladı: «Teşekkür ederiz.»

Benny, «Fevkalâde,» dedi. «İşin en çekici yönü de, bu oyunu yutturabilmeniz.»

Alfred, «Ne demek istiyorsun?» diye sordu.

— Sizi seyreden adamların akraba olduğunuzu fark etmemelerini kastediyorum

Vinny, «Ne demek istiyorsun?» diye araya girdi.

— Yani birbirinize çok benziyorsunuz...

Alfred, «Ah!..» dedi.

— Yani ikizsiniz demek istiyorum.

Vinny de derin bir ah çekti.

Benny, «Birbirine benzeyen ikizler...» diye mırıldandı.

Alfred, «Anlayacağın,» dedi. «Biz kendimizi ikiz saymıyoruz.»

— Saymıyor musunuz?

Vinny, «Saymıyoruz ya,» dedi. «Biz on dört saat arayla doğmuşuz.»

Alfred, «Böyle olunca da pek ikiz sayılmayız,» diye ekledi.

— Ben sizin ikiz olduğunuzu sanıyordum.

Vinny, «Ebe Millie aynı fikirde değilmiş,» dedi. «Hatta kadın işinin sona erdiğini sanmış. Annem de öyle. Millie, benim dünyaya gelmeme yardım ettikten sonra sinemaya gitmiş. O gece saat yedide olmuş bu. Dana Andrews'la Gene Tierney'in oynadığı, 'Kaldırımın Sona Erdiği Yer' filmini görmeye.»

Benny, «O çok güzel bir filmdi,» dedi.

Vinny, «Evet,» diye cevapladı. «Ben de, daha geçen hafta televizyonda seyrettim.»

— Jeanette Kay de seyretti.

Vinny, sordu: «Jeanette Kay nasıl?»

— ,Çok iyi, teşekkür ederim.

— Her neyse... Ertesi sabah annem Ebe Millie'ye telefon etmiş ve kendisini iyi hissetmediğini söylemiş. Millie, durumu anlamak istemiş. Annem,

'Sanki karnımda hâlâ bir bebek var, tepinip duruyor.' demiş. Millie, hemen koşarak gelmiş. Ve 'Malocchio' yapmışlar. Malocchio'nun ne olduğunu biliyor musun?»

Benny, «Evet,» dedi. «Kem göz.»

Vinny, başını salladı: «İyi bildin. Yani Ebe Millie su dolu bir kaba biraz zeytinyağı damlatmış. Yağ, birbirine yakın damlalar halinde ayrılırsa, yani göze benzer bir biçim alırsa, anneme nazar değmiş olduğunu ortaya çıkaracakmış. Tabii bu da benim çoktan doğmuş olmama rağmen annemin sanki karnında biri tepiniyormuş gibi bir hisse kapılmasını açıklayacakmış.»

Alfred, «Ama durum 'malocchio'yla ilgili değilmiş,» dedi.

— Çok doğru. Yağ kapta koskocaman altın bir para gibi öyle kalakalmış. Ne göz, ne bir şey. Onun üzerine Millie anneme, «Eh, gel bir daha bakalım, Fanny,» demiş. Böylece bir daha bakmışlar. Ve Alfred dünyaya gelmiş.

Alfred, «Ama ikizlik değil bu» dedi.

Vinny, ekledi. «Tıpsal bir fenomen.»

Alfred, «Ama ikizlig değil bu» dedi.

— Fakat ikiz olmadığınızı kesinlikle nasıl söyleyebilirsiniz?

— Eğer ikiz olsaydık bizi, «Korsikalı Kardeşler» diye çağırırlar mıydı? Bizden, «Korsikalı İkizler» diye söz ederlerdi. Öyle değil mi?

— Ama Korsikalı Kardeşler de ikizdiler.

Vinny, «Doğru,» dedi. «Yine de biz ikiz değiliz. Aslına bakarsan Korsikalı da değiliz. Ailemizde hiç Korsikalı yok.»

Alfred, «Anladığım kadarı,» dedi. «Annem iki kez hamile kalmış.»

Vinny, «Her halde,» diye ekledi. «İkisinde de babamdan.»

Alfred, «Fakat on dört saat arayla» diye tamamladı.

Benny, «Bu da durumu açıklar tabii,» diye mırıldandı.

— «Evet, her halde öyle oldu,» dedi Alfred. Kesin bir şey.»

— İşte bu açıdan bizim oyunun öyle olağanüstü bir yanı yok. İnsanlar bizi olduğumuz gibi kabul ediyorlar. Sonuçta işin içinde iki ayrı, kesin ve belirli kişilik olunca, yüzeysel benzerliklerin hiç bir önemi kalmaz. Biz birbirimizden çok farklıyız, Ben.

— Farklı olduğunuzdan eminim.

— Ama bir çok bakımlardan da birbirimize benzeriz.

Alfred, «Ama değişiğiz,» dedi.

Vinny, «Değişiğiz, fakat aynıyız,» diye ekledi. «Sözgelişi ben deminden beri gevezelik edip duruyorum. Ama iş rol yapmaya geldi mi çok utangacımdır. Bebek oyununda konuşmayı Alfred'in yaptığını her halde fark ettin?»

Benny, «Evet» diye başını salladı. «Bunu fark ettim.»

— Ayrıca, ben dümdüz bir çizgi bile çizemem. Oysa Alfred'in sanat yeteneği vardır.

— İşte ben de bu yüzden sizi görmeye geldim.

Alfred, «Neden?» diye sordu.

— Bana elli bin dolarlık sahte para gerekli.

Alfred, «Ben o mesleği bıraktım,» dedi.

— Bıraktın mı? Neden?

— Anlatayım da, dinle: Ben ilkönceleri on dolarlıklar hazırladım. Fakat onları sürmeye çıkan çocuklar hemen yakayı ele verdiler. Hepsi de onar yıl yedi. Şimdi Sing Sing hapishanesindeler.

— Vah vah!.. Ne oldu ki?

Alfred, «Ben bir hata yaptım,» diye cevapladı. «O sıralar iki ayrı iş üzerinde çalışıyordum... Beş ve on dolarlıklar üzerinde. Yanlışlıkla on dolarlığın üzerine Lincoln'un resmini basmışım.»

Benny, içini çekti: «Herkes yanlışlık yapabilir.»

— Çocuklar da onları ziyarete gittiğim zaman öyle söylediler.

— Ama doğrusu bu duruma üzüldüm. Bana yardım edebileceğinizi umuyordum.

Alfred, «Artık aracım bile yok,» dedi. «Baskı makinesini de, öbür şeyleri de uzun süre önce sattım.»

— Kime?

— Şaşkaloz Di Strabismo'ya.

Vinny, bir fikir ortaya attı. «Neden ona baş vurmuyorsun? Şaşkaloz'un sana yardım edebileceğinden eminim.»

Benny, «Evet,» dedi. «Belki. Bu ara ucuz para satıldığını duyarsanız bana haber verin. Olur mu?»

Vinny, «Sahte paraya neden gereksindiğini sorabilir miyim?» dedi. «Yoksa bu pek kişisel bir sorun mu?»

Benny, «Bir çocuğu kaçırdılar,» diye içini çekti.

— Hangi çocuğu.

— Ganuç'un oğlunu.

Alfred bağırdı:

— Ama bu çılgınlığı kim yapabilir?..

TELEFONDAKİ SES, «Beni dinleyin,» dedi.

Dadı, «Evet?» diye cevapladı.

— Kim olduğumu biliyor musunuz?

— Hayır. Kimsiniz?

— Ben çocuk hırsızı. Kiminle konuşuyorum?

— Dadı'yım. Çocuğun dadısı.

— Bana hemen Bay Ganucci'yi verin.

— Bay Ganucci şimdi evde değil.

— Nerede?

— Kentte değil.

Ses, «Hah,» diye homurdandı. «Demek o eski 'kentte değil,' oyununu oynayacaksınız. Öyleyse **nerede**?»

— İtalya'da.

Ses, «**Dove in İtalia?**» diye sordu. «Ben yedi dili ana dilim gibi konuşurum. Artık başka oyunlara kalkışmayın.»

— Bay Ganucci, Capri Adası'nda.

— Saçma! O hemen telefona gelsin, yoksa çocuğu ortadan kaldırırız.

Dadı, «Ah, yalvarırım yapmayın!» diye bağırdı. «Yemin ederim ki Bay Ganucci...»

— Şimdi yanımda vahşî bir kurt köpeği var. İşaret verdiğim an çocuğun gırtlağına atılacak. Yalnızca, **'Töte ihn!'** diye bağırmam yeter. Haydi artık, bu oyunları bırakın da Bay Ganucci'yi telefona çağırın.

— Size onun İtalya'da olduğunu söyledim.

— Madam...

— Yalvarırım... İstediğiniz parayı bulmaya çalışıyoruz. Bize biraz zaman...

Ses, «'Biz' dediğiniz de kim?» diye sordu. «Konuyu polise mi açtınız?»

Dadı, telâşla, «Ne münasebet!» diye haykırdı. «Ya siz?»

— Ben mi? Yani polise açılıp açılmadığımı mı soruyorsunuz? Siz çıldırdınız mı, madam?»

— Affedersiniz. Ben...

— Dinleyin! İyi dinleyin! Size para bulmanız için yarın akşam üzeri saat beşe kadar süre tanıyacağım. O saatta sizinle temasa geçecek, parayı bana ne zaman, nerede ve ne şekilde teslim etmenizi istediğimi açıklayacağım. Size bir öğüt verebilir miyim?, madam?

Dadı, «Evet, lütfen,» dedi.

— Capri Adası'na Bay Ganucci'ye telgraf çekin ve hemen eve dönmesini bildirin!

5

ŞAŞKALOZ

BİR SES, «Kim o?» dedi.

— Benim ben. Peşkir Benny.

Ses, «Bir saniye,» dedi. Kapıdaki bir kapak hızla açıldı. Daire biçimindeki açıklıkta Şaşkaloz'un sağlam gözü belirdi. Kapak tekrar kapandı. Benny,

bir anahtarın kilitte döndüğünü, arkadaki zincirin yerinden çıkarıldığını duydu. Kapı açıldı.

Şaşkaloz, «Nasılsın Ben?» dedi.

Benny, hemen, «Bir derdimiz var» diye cevapladı.

Çatı arasındaki odaya girdi. Şaşkaloz, kapıyı kilitleyip zinciri tekrar taktı. Tavan arasındaki oda koskocamandı. Son zamanlara değin burada bir heykeltraş oturmuştu. Adamın tüm merakı, insan vücudunun bazı kısımlarını normalinden çok daha büyük gösteren heykeller yapmaktı. Evden çıkarken de, tavan arasında ilk denemelerinden bazılarını bırakmıştı. İşte bu yüzden şimdi tavan arası çeşitli biçimlerde dev burunlarla doluydu. Gaga burun, ucu kalkık, düzgün, yassı, ince, kırık, kesilmiş ve patates biçimi. Burun delikleri tavandan ve duvarlardan hayretle bakıyordu. Burun kemikleri kaidelerin üzerinden uzanıyordu. Burun kanatları yerde alçı yığınları halinde yatıyordu. Heykeltraşın, başlarının üzerindeki ve ayaklarının altındaki kalıntılarının arasından geçmeye çalışırken, Benny'ye sanki biri ensesine doğru soluyormuş gibi geldi. Tavan arasının arka bölümüne eriştikleri zaman da rahatladı. Burada, Şaşkaloz'un baskı makinesi, klişe yaptığı metal masanın yanında duruyordu. Tam karşısındaki, tavan arasının garip biçimi yüzünden meydana gelmiş olan bir bölmeciğe, Şaşkaloz eski bir kanepeyle üzeri delik deşik alçak bir sigara masası koymuştu. Uzun bir rafa da bir elektrik ocağı yerleştirilmişti. Bunun üzerine doğru, dünyanın en çirkin burnunun heykeli sarkmaktaydı.

Benny, «Adam yalnızca bunları mı yapmış?» diye sordu. «Hep burun heykeli mi yapmış?»

Şaşkaloz cevap verdi: «Göbek heykelleri de yapmış. Ama taşındığı zaman onları alıp götürdü. -Şaşkaloz, bir an durdu - Hayır hayır. Bunlardan banyoda asılı olanını yerinde bırakmış.»

— Amacı neymiş?

— Bilmem ki, diyen Şaşkaloz omzunu silkti. Belki de günün birinde bunların hepsini bir araya getirerek koskocaman bir heykel elde edecekti.

Benny, başını kaldırarak tekrar duvardaki buruna baktı.

Şaşkaloz, «O burnu tanıdın mı?» diye sordu.

— Hayır. Kimin burnu?

— 'Espiyon'un.

— Alay etme.

— Çok ciddîyim. Bir gün Espiyon buraya gelmiş, ortalığı kolaçan ediyordu. Bilirsin âdetidir. O sırada heykeltraş tüm eşyalarını taşımamıştı. Sık sık buraya gelip, o göbekleri falan alıyordu. Adam Espiyon'un burnuna bir baktı ve kafasında bir şimşek çaktı o zaman. «Burnunun heykelini yapmam gerek!» diye bağırdı. Espiyon'a, şurada bir iskemleye oturup burnunu havaya kaldırması için beş dolar verdi.» Şaşkaloz, başını kaldırıp buruna baktı. «Demek onu tanımadın?»

Benny, «O boyda olduğu için tanımadım tabiî» dedi.

Şaşkaloz, ciddî bir tavırla burunu süzdü: «Hayatta her şeye anlam kazandıran oranlardır. Kahve ister misin?»

— Teşekkürler. Bir fincan içerim.

Şaşkaloz, rafa doğru giderek elektrik ocağına cezveyi koydu. «Nescafe bu? Sence bir mahzuru yok ya?»

— Yok, yak.

Şaşkaloz, klişe masasına dayanarak dostça bir tavırla, «E, neden geldin bakayım?» diye sordu.

— Elli bin dolar gerekli bana.

Şaşkaloz, «Önemli bir sipariş bu,» diye cevap verdi. «Ne zaman istiyorsun?»

— Hemen.

— Kaçlık?

— Bu kesin olarak bildirilmedi. Her halde küçüklerden sanırım. Genellikle böyle isterler.

— Pekâlâ, sipariş kimin tarafından veriliyor?

— Adamın adını bilmiyorum.

— Bizim çocuklardan mı o?

— Sanmıyorum.

— Anlayacağın siparişi veren bizim çocuklardan olsaydı, daha fazla indirme yapardım.

Benny, «Son zamanlarda elli bin doları kaça satıyorsun?» diye sordu. «Beşlik ve onluklardan olacak bu.»

— Yükde birin onda birine. Yani tam tamına elli dolara. -Bir an durdu- Tabiî bu rizikoya bağlı. Eğer tehlike büyükse, tabiî benim yüzde de ister istemez artar. Paranın hangi işte kullanılacağını sorabilir miyim?

— Fidye olarak verilecek.

Şaşkaloz, «Ha...» dedi. «Kimin kaçırıldığını sorabilir miyim?»

— Carmine Ganucci'nin oğlu.

Şaşkaloz'un ağzı açık kaldı:

— 'Baba'nın oğlu ha?

— Ya...

Şaşkaloz dehşete kapılmıştı: «Ganuç'un oğlu?»

— Ta kendisi.

— Bu çılgınlığı kim yapar?

Benny, «Kim yapacak?» dedi. «Çılgının biri tabiî.» Kanepeden kalkarak baskı makinesinin yanında bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. «Neyseki Ganuç şu sırada İtalya'da, Allaha şükürler olsun! O durumu öğrenmeden çocuğu geri alabilirsek...»

— Ben, Ganuç'un oğluyla ilgili bir işe karışmak istediğimden pek de emin değilim.

Benny, «Karıştın bile,» dedi.

— Karıştım mı? Kim? Ben mi? Nasıl?

— Çünkü ben kalkıp sana geldim. Dadı da bu sabah bana geldi.

— Ya! Dadı ha?

— Evet, Dadı. O bana geldi. İşte ben bu yüzden işe karıştım. Kalkıp sana geldim. İşte sen de bu yüzden karıştın. Allah korusun, Ganuç'un oğluna bir şey olursa...

— Allah korusun! diyen Şaşkaloz, sağlam gözünü tavana dikti.

— ... O zaman bu işe karışmış olanlar, karıştıklarına da, karışacaklarına da çok pişman olacaklar. Bundan emin olabilirsin.

Şaşkaloz içini çekti: «Ben zaten, karıştığıma da, karışacağıma da pişman oldum **bile.**»

— Ben de öyle, ben de öyle. Hayatın küçük şakalarından biri bu.

— Hangisi?

— Konuyla hiç ilgisi olmayan insanların işe en çok karışmaları. Durum daha yüksek mevkideki arkadaşların kulağına gittiği takdirde...

— Allah korusun! diye, Şaşkaloz, sağlam gözünü tekrar tavana dikti.

— Onun için sorunu çözümlemeye bakalım. Çocuğu geri alalım ve Ganuç dönünceye kadar işi örtbas edilmiş olsun. İşte yalnızca bunu umabiliriz.

Şaşkaloz, «Yarın bu saatta paralar hazır olur» dedi.

— İyi. Depozito ister misin?

— Ayıp ettin. Senin gibi eski dosttan depozito alınır mı?

Benny, lâf olsun diye sordu: «Son zamanlarda hangi para üzerinde çalışıyorsun?»

— Bir dolarlık banknotlar üzerinde. Bunlar fazla kâr getirmiyor ama sürümden kazanıyorsun. Son işimi gördün mü, Ben?

Benny, «Hayır, görmedim,» diye cevap verdi. «Aslına bakarsan ben senin işlerinden hiç birini görmedim. Ama görmeyi isterim.»

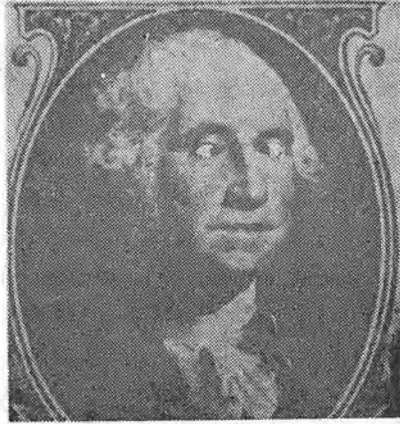
Şaşkaloz, «Sen geldiğin sırada ben de para basıyordum,» diyerek baskı makinesine doğru gitti. «Dur göstereyim. Ondan sonra kahvemizi içeriz.»

Baskı makinesinden yepyeni bir dolar aldı. «Hâlâ biraz ıslak. Dikkatli ol.» Sağlam gözünde yaratıcılığın verdiği gurur pırıltısıyla, banknotu Benny'ye uzattı. «Bir bak bakalım.»

Benny, banknota baktı. Şaşkaloz çok güzel çalışmıştı gerçekten. Gözlerini kırpıştırarak paraya tekrar baktı. Ve birdenbire orada kalıp, kahve içmekten de vazgeçti. Canı istemiyordu bunu. Ganuç'un oğlunu geri almak için Lewis'i kaçıran o çılgın manyaklara elli bin sahte dolar verilmesinin yetmeyeceğini, işin bundan çok daha çetin olduğunu an-

lamıştı. Olduğu yerde donmuş gibi duruyordu. Telefoto bakışları General George Washington'un doların üzerindeki resmine dikilmişti.

George Washington'un gözleri şaşıydı.

Şaşkaloz, sevinç ve gururla gülümseyerek, «E, ne diyorsun?» diye sordu.

Benny, «Şey,» dedi. «Bunda bir gariplik var gibi... Sen de aynı fikirde değil misin?»

Şaşkaloz, «Sahi mi?» diye mırıldanarak, banknotu inceledi. «Garip bulduğun yer neresi?»

6

ESPİYON

DADI, perşembe sabahı erkenden 'Espiyon' Delatore'yi görmeye gitti. Adamın, küçük Lewis'i kaçıranlar hakkında bir şeyler duymuş olduğunu umuyordu. Aslında Espiyon'a kimse bir şey söylemediği için, adamın bir fısıltı duymuş olması da olanak-

sızdı. Ama Dadı, umutsuzluğa kapılmaya başlamıştı. Peşkir Benny, bir gece önce telefon ederek sahte para bulmakta çektiği güçlükleri anlatmıştı. Oysa başında, bu kolaylıkla uygulanabilecek bir fikir gibi gözükmüştü. Benny, genç kadına başka bir planı olduğunu ve bunu uygulamaya çalışacağını açıklamıştı. Dadı'dan, çocuk hırsızı telefon eder etmez durumu kendisine bildirmesini de istemişti. Genç kadın, Benny'nin yeni planının niceliğini bilmiyordu. Hatta onu çağırdığına pişman bile olmaya başlamıştı.

Dadı, şimdi Espiyon Delatore'yi çağırdığı için de pişman olmaya başlıyordu. Çünkü adamla konuşmak bir hayli zordu. Dadı'ya kaç kez, «Sakın Espiyon'a bir şey söyleme,» diye ihtar edilmişti. «Ama sözlerinin doğrudan doğruya Polis Merkezine aktarılmasını istiyorsan o başka.» Genç kadın da şimdi Espiyon'a bir şey söylememek kararındaydı. Ama Espiyon ise, kendisini 'haber toplama' işinde sayıyordu. Bu yüzden de Dadı'nın ağzından laf almaya aynı derecede kararlıydı. Ve şimdi Birleşmiş Milletler Alanı parkında, güneşli bir bankta oturuyor ve East River'daki trafiği seyrediyorlardı. Tabiî konuşmaları zorunlu olarak biraz dolambaçlıydı.

Espiyon, «Beni görmeye neden geldiğini tekrar anlat,» dedi.

— Bir şey duyup duymadığını öğrenmek istiyordum.

— Ne hakkında?

— Herhangi bir şey hakkında.

Espiyon, «Eh,» dedi. «Ben birçok konuda bir sürü şey duydum.» Bu basbayağı yalandı. Çünkü Espiyon hiç bir konuda bir şey duymamıştı. «Senin öğrenmek istediğin bu konulardan hangisiydi?»

Dadı, «Senin ne bildiğini bilmedikçe ne öğrenmek istediğimi bilemeyeceğim,» diye mırıldandı.

— Eh, senin neyi bilmek istediğini bilmezsem, bildiğimin senin de bilmek istediğin şey olduğunu nasıl bilebilirim?

Dadı, nehire baktı. Bir kömür mavnasından gök yüzüne doğru iri duman bulutları yükseliyordu. Genç kadın, bir an Thames nehrini ve Londra'daki hayatının ne denli sade ve basit olduğunu düşündü. Mayfair'de iyi bir işi vardı. Belki bu Akçaağaçlı Köşk'teki kadar hoş değildi ama, hiç olmazsa o sırada Espiyon gibi tiplerle uğraşmak zorunda kalmamıştı.

Sonunda, «Ben bir suç hakkında bilgi edinmek istiyorum,» dedi.

Espiyon sordu: «Hangi suç hakkında?»

— Sen hangi suçlar hakkında dedikodular duydun?

— Sen hangi suçları öğrenmek istiyorsun?

— Senin duyduklarını.

— Ben bir sürü suçtan söz edildiğini duydum.

— Hangilerinden?

— Bunlardan özellikle hangisi seni ilgilendiriyor?

— Duyduklarından herhangi biri.

— Bu kentte birçok suç işleniyor. Ve ben bunların hemen hepsini, teker teker öğrenmek önceliği ve hakkına sahibim. Onun için şimdi belirli bir suçu düşünüyor ve bunun hakkında bilgi toplamak istiyorsan, bana açıklaman yeter. Suçun ne olduğunu söylersin, ben de kafamdaki kataloğu karıştırır ve uygun sayfaya gelince dururum. Seni ilgilendiren hangi suç?

— Neden kafandaki kataloğu yüksek sesle karıştırmıyorsun? Uygun sayfaya geldiğin zaman, sana orada durmanı söylerim.

— Dadı, sen pek iyi ve kibar bir hanımsın. Ama zamanımı boş yere alıyorsun. Eğer seninle bir anlaşmaya...

— Sözgelişi şu son birkaç gün içinde işlenmiş olması mümkün bir suç hakkında bilgin var mı?

— Yani dün işlenmiş olan bir suçu mu soruyorsun?

— Dün ya da önceki gün.

— Önceki gün... Yani salı günü mü?

— Tamam.

— Yani sen salı günü işlenmiş bir suç hakkında mı bilgi istiyorsun?

— Evet.

— Gece? Gündüz?

— Gece. Salı gecesi.

— Pekâlâ. Şimdi alanı daha da daraltmaya çalışalım, olur mu? Şimdi bu ağır mı, yoksa hafif bir suç mu?

— Ağır bir suç.

— Birinci sınıf hafif bir suçtan daha mı ağır?

— Evet.

— Yani bu tam anlamıyla ağır bir suç, öyle mi?

— Evet.

— Pekâlâ... Ağır suç var, ağır suç var. Bunun farkında olduğumdan eminim. Şimdi bu söz ettiğin küçük ağır bir suç mu, yoksa büyük ağır bir suç mu?

— Büyük...

— Büyük ağır bir suç demekle, cezasının yirmi yıldan fazla olduğunu mu kastediyorsun? Yoksa yirmi yıldan az mı?

— Fazla. Öyle sanıyorum...

— Yani, kısacası saldırma, sahtekârlık ve büyük hırsızlık suçlarını bir yana bırakabiliriz. Çünkü bunlar, senin tarifine göre küçük ağır suçlara girerler.

— Evet.

— Biz şimdi silâhlı soygun, kundak sokma, cinayet ya da buna benzer suçlardan söz ediyoruz.

— Evet.

— Bilgi edinmek istediğin suç şimdi saydıklarımdan biri olabilir mi?

— Hayır, olamaz.

— Bu noktada araya bir soru sokabilir miyim?

— Tabiî.

— Birkaç yıldan beri Bay Ganucci'nin yanındasın. Neden bu söz konusu suç hakkında bilgi toplamak için ondan yardım istemiyorsun?

— Bay Ganucci İtalya'da.

— Ona telgraf çekip sorabilirsin.

— Kendisini tatildeyken rahatsız etmek istemiyorum.

— Seni ilgilendiren sorun neyse, Ganuç bunun içyüzünü öğrenmek için elinden geleni yapar. Bundan eminim...

Dadı, kesin bir tavırla, «Bu sorunun onu hiç ilgilendirmeyeceğinden eminim,» dedi.

Espiyon başını döndürerek genç kadının yüzünü inceledi. Gözleri kısılmıştı. Ağır ağır, kelimelere basa basa, «Yoksa bu Bay Ganucci'nin duymaması gereken bir sorun mu?» dedi.

— Ne gibi?

— Kendi adamlarından birinin işlediği büyük ve ağır bir suç sözgelişi. Tabiî Bay Ganucci'nin kâr-

dan pay alması gerekir. Ayrıca bu suç Bay Ganucci' nin onaylamadığı ve hatta bilmediği bir şey olabilir. Tabiî böyle bir olay, onun tepesinin hatırı sayılır bir şiddette artmasına neden olur.

Dadı, «Hayır,» dedi.

— Mesele böyle değil mi? diyen Espiyon'un düş kırıklığına uğradığı belliydi.

— Değil.

Espiyon şapkasını çıkararak başını kaşıdı: «Beni de şaşırttın.»

— Hiç bir şey duymadın mı?

— Dilinin altındaki suç hakkında bir şey duymadım. Tabiî bu eğer benim sandığım gibi bir suçsa.

— Aklına uygun bir suçun geldiğinden eminim.

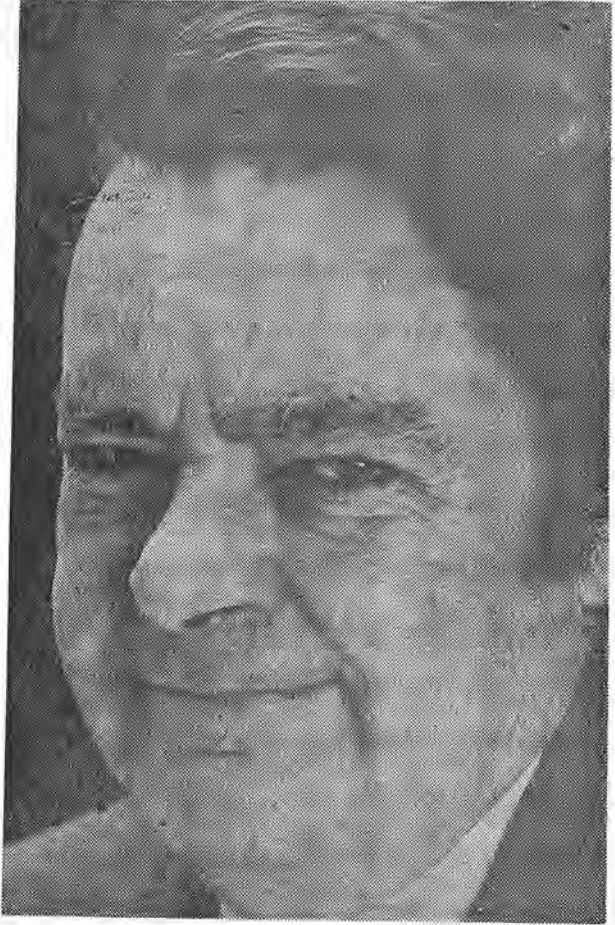
Espiyon, «Sağı solu biraz daha dinlemem gerek,» diye cevap verdi.

— Bundan da artık konuşulacak başka bir şey olmadığı anlaşılıyor.

— Kulaklarımı iyice açtıktan sonra yeniden konuşuruz.

Dadı, «Teşekkür ederim.» deyip banktan kalkarak eteğini düzeltti. «İyi günler, Bay Delatore...» Sonra Birinci Avenü'ye doğru yürümeye başladı.

Uzaklaşan kadının arkasından bakan Espiyon, «Yahu,» diye sordu kendi kendine. «Biz deminden beri neden söz ediyorduk?»

7

GARBUGLİ

O SABAH on bir buçukta Espiyon, Dadı'yla yaptığı konuşmayı hemen hemen unutmuştu. Kafasında daha önemli sorunlar vardı. Bu önemli sorunlar sırayla şunlardı: Eski karısı Roxanne (Adi Şıllık!). Texas'da Amarillo şehrinden bir adam. (Bu adam

şimdi Broadway'de poker oynanılan bir yerde çalışıyordu). Roxanne'ın isteyip durduğu nafaka. (Oysa kadın şimdi o Texas'dan gelen adamla oturuyordu. Üstelik Allah'ın belâsı herif, sigaralarını kendisi sarıyordu).

Espiyon «Bu haksızlık değil mi?» diyordu. «Başka bir adamın yemeklerini ve yatağını paylaşırken, benim ona durmadan nafaka vermem haksızlık değil mi?»

Vito Garbugli, «Haksızlık tabiî,» dedi. «Ama yasa böyle.» İşi başından aşkındı Vito Garbugli'nin. Espiyon'a saatı bile söylemezdi aslında (Zaten kimse yapmazdı bunu). Fakat Alexander Bozzaris adında bir polis komiseri ona telefon etmişti. Bozzaris, vaktiyle ona bir iyilikte bulunmuştu. Şimdi de kendi deyimiyle «...karakolun güvenilir müşavirlerinden birine...» bir iyilik edilmesini istiyordu.

Garbugli bunu duyunca, yan odaya ortağı Azzecca'nın bürosuna geçmiş, ona Frank Delatore adında birini tanıyıp tanımadığını sormuştu. Azzecca, «Bu Espiyon Delatore olacak,» demişti. «Neden sordun?» Garbugli o zaman ortağına Bozzaris'in telefon konuşmasından söz etmişti. Azzecca, «Delatore köpeğin biridir,» demişti. «Espiyon o. Bozzaris'e, red cevabı vermeliydin.»

O zaman Garbugli ortağına, Joe Dirigere adında bir bankerin, bir keresinde Bozzaris'in en tuttuğu yardım kurumuna yedi bin dört yüz dolar yatırmış olduğunu söylemişti. Buna karşılık komiser de bir baskında ele geçen üzeri numaralı kâğıt şeritleri geri vermeye razı olmuştu. Bir günlük çalışmanın karşılığı olan bu şeritler, bol bol peşin para getirecek cinstendi. Azzecca, ortağının sözlerini duyunca, kimsenin kimseye bir iyilikte bulunmadığını iddia et-

mişti. Bu yalnızca basit bir ticaret işi, bir değiş tokuştu. Sonra Azzecca, «Evet,» demişti. «Espiyon köpeğin biri. Ama tehlikeli bir köpek sayılmaz. Sen ona polisin işine yarayacak bir şey söylemedikçe korkma.» Garbugli, omzunu silkerek, «O buraya karısı hakkında konuşmaya geliyor, avukat bey,» cevabını vermişti..

İşte Espiyon da şimdi on dakikadan beri bunu yapıyordu. Eski karısının pokerciyle açık açık yaptığı rezilliklerden şikâyet ediyor ve durmadan da, «Bu haksızlık değil mi Bay Garbugli?» diye soruyordu.

Garbugli, «Karın evlenmediği sürece, kendisine mahkemenin tayin ettiği nafakayı ödemek zorundasın,» dedi.

Espiyon, itiraz etti: «Ama Roxanne, o iriyarı Teksaslıyla oturuyor.»

— Canım isterse Yedi Cüceyle otursun. Bu önemli değil. Nafakayı yine kendisine ödemek zorundasın.

Espiyon, «Ödemeyeceğim,» diye homurdandı.

— O zaman hapse girersin. Ve sen hapisteyken karın yine o pokerciyle olan 'aranjman'ını sürdürür. Fikrimi mi almak istiyorsun? Nafakayı öde.

Espiyon, «Bu haksızlık,» dedi yine.

Garbugli, «Aziz dostum,» diye cevap verdi. «İnsan hayat denilen yolda pek çok haksızlıklarla karşılaşıyor. Ama hepimiz de bu Allah'ın cezası yükten payımıza düşeni taşımak zorundayız.»

— Bay Garbugli!..

— Efendim?

Telefon çalıyordu. Garbugli, «Bir dakika...» diye mırıldanarak reseptörü kaldırdı. «Alo, Vito Garbugli. Ne? Ah, tabiî, tabiî. Şimdi geliyorum, Mario.»

Yerinden hızla kalkarak masanın yanından dolaştı. «Ortağım. Bir dakika. Şimdi gelirim.» dedi. Kendi bürosuyla Azzecca'nınki arasındaki kapıya gitti. Kapı onun arkasından kapandı. Espiyon deri koltukta oturmuş nafaka ödeme zorunluluğunun büyük haksızlık olduğunu düşünüyordu. Belki böyle beş dakika kadar oturdu. Garbugli'nin dönmeyeceğinden kuşkulanmaya başlamıştı. **Bu da** haksızlıktı. Odayla dış büronun arasındaki kapı açıldı ve içeriye uzun bacaklı, kızıl saçlı, güzel bir kız girdi. Kısa bej bir etek ve yeşil bir bluz giymişti. Çabucak Garbugli'nin masasına giderek oraya sarı bir kâğıt bıraktı. Döndü, Espiyon'a gülümsedi. Sonra tekrar dönüp dışarı çıktı. Oda sessizdi. Espiyon ayağa kalkarak, pencereye doğru yürüdü. Aşağıda sokakta kendisi gibi dürüst adamlar, neşeyle işlerine gidiyorlardı. Onların, sigaralarını kendisi saran iriyarı bir Teksaslıyla oturan bir şıllığa nafaka vermek gibi bir dertleri yoktu. «Yedi Cüceler...» Bu avukat da pek şakacıydı canım... Espiyon, kızın Garbugli'nin masasına koyduğu sarı kâğıda bir göz attı. Bu bir telgrafa benziyordu. Espiyon sırf merakından kâğıttakileri okumaya başladı :

Telegram

CDU071 RWU809 CP084 14PD INTL FR CD CAPRI
18 2130
AZZGAR (AZZECCA & GARBUGLI)
(145 WEST 45 ST) NYK

ELLİ BULUNMASI ACELE VE ÖNEMLİ TESLİM
CUMARTESİ 21 AĞUSTOSTA CEVAP
CARMINE GANUCCI

Espiyon, «Tabiî ya,» diye düşündü. «Ganuç da İtalya'dan telgraflar çeker... Sokaktaki adamlar neşeyle işlerine giderler... Bense doğru dürüst bile tanımadığım birine nafaka vermek zorunda kalırım. Yahu, ben o kadınla yalnızca on altı ay evli kaldım. Berbat on altı ay!» Tekrar deri koltuğa oturdu. Penceredeki havalandırma aracı sakin sakin mırıldanıyordu. Espiyon kısa bir süre sonra uykuya daldı.

Garbugli bürosuna döndüğünde müvekkili horluyordu. Avukat Carmine Ganucci'nin telgrafını görünce, kaptığı gibi cebine tıktı. Espiyon'u omzundan yakalayarak sarstı. Ona görüşmek istediği başka bir konu olup olmadığını sordu. Espiyon uyanıp kendisini toplamakta çok güçlük çekti. Ve korkunç, dehşet verici bir an Chicago'daki o dakikaları yaşadı. Onu bir şubat gecesi sabaha karşı böyle sarsarak uyandırmış ve kendisine, «Senin ağzın neden bu kadar büyük?» diye sormuşlardı. Espiyon, «Kimin ağzı büyük?» diye cevap vermişti. Karanlıkların arasından biri, «**Senin**» demişti. Espiyon da, «Haydi, haydi,» diye inlemişti. «Benim ağzım büyük olur mu hiç?»

Sonunda, şimdi nerede olduğunu kesinlikle anlamıştı. Başka bir sorusu olmadığını söyledi. (Ama bir fahişeye nafaka vermek niyetinde de değildi.) Avukata, kendisine vaktini vermek nezaketini gösterdiği için teşekkür ederek oradan ayrıldı. Biraz önce o telgrafı getiren kızıl saçlı kız dışarıda bir yazı masasının başında oturuyordu. Espiyon ondan bir sigara kopardıktan sonra aşağıya inerek sokağa çıktı.

Sıcak bir gündü bu.

«Acaba İtalya da şimdi böyle sıcak mı?» diye

düşündü. «Her halde değildir... Carmine Ganucci' nin ELLİ BULMASI neden ACELE VE ÖNEMLİ acaba? Elli **ne**? Her halde elli dolarcık değil. Ganuç belki taksi şoförüne bahşiş vermek gerekir diye arka cebinde bunun on katını taşıyor. Acaba bu **elli bin** olabilir mi? Ganuç'un cumartesiye kadar **elli bin** dolar bulması mı önemli? Bir hayli para bu. İnsan her gün kaldırımın kenarında elli bin dolara takılıp düşmez. Ayrıca Ganuç'un güvendiği dadılar da insana her gün gelip bir salı gecesi işlenilen bazı suçları sormazlar.»

İşin içinde bir iş vardı.

Espiyon, bunu seziyor ve Chicago'da 1929 yılının 14 şubatında hissettiği o heyecanı duyuyordu. Az kalsın kendisini tutamayıp Wall sokağının ortasında tarantella oynamaya başlayacaktı. Evet, bir şeyler dönüyordu. Hem de büyük işler. Ve Espiyon, bunu öğrenmekten kimin pek memnun kalacağını da biliyordu.

Eğer geçici olarak iflâs halinde bulunmasaydı, yukarı çıkmak için bir taksiye bile binecekti.

YUKARIDAKİ büroda Mario Azzecca'yla Vito Garbugli sıkı bir soruşturma yapıyorlardı. Daha doğrusu soruşturmayı Azzecca yönetiyor, Garbugli daha çok dinliyordu. Azzecca'nın sorguya çektiği tanık Marie Pupattola'ydı. Telgrafı ortağının odasına getirerek bunu onun masasına bırakan uzun bacaklı, kızıl saçlı sekreter. Azzecca'nın sorularının heyecan ve şiddeti kızı biraz korkutmuştu. Ayrıca kendisini hiç de iyi hissetmiyordu.

Azzecca, «Sen buraya girdiğin zaman o uyuyor muydu?» diye sordu.

Marie, «Ah...» dedi. «Bilemiyorum.»

Avukat, «Anımsamaya çalış,» diye cevap verdi. «Telgrafı getirdiğinde adam koltukta uyuyor muydu?»

Garbugli, «Sakin ol, avukat bey,» dedi.

Marie, kesin bir şey söyleyemiyordu. Ama aslında Espiyon'un uyumadığını bal gibi biliyordu. Çünkü ona gülümsemişti. Hem de kesinlikle. Oysa Marie uyuyan adamlara gülümsemek âdetinde değildi.

— Gözleri kapalı mıydı?

— Olabilir.

— Gözleri kapalı mıydı? Yoksa açık mıydı?

Marie, «Bazen,» dedi. «bir insanın gözleri kapalı olmakla beraber yine de açıkmış gibi durabilir.»

— **Onun** gözleri açık gibi mi duruyordu, yoksa kapalı gibi mi?

— Kapalı gibi duruyordu. - Bu da yalandı. Çünki Espiyon'un gözleri iyice açık gibi duruyordu o sırada. Özellikle Marie kendisine gülümsediği zaman.

— O halde, sence uyuyor muydu?

Kız, «Bu mümkün,» dedi. «Ama anımsamıyorum ki.»

— Adam telgrafı gördü mü dersin, Marie?

— Ah, bilmem ki. Neden görmüş olsun?

— Çünkü sen telgrafı masaya koymuşsun. Adam da burada, bu odadaymış. Allah bilir telgrafla kaç dakika baş başa kalmış.

Garbugli, «Sakin ol, avukat bey,» dedi.

Marie, «Adam telgrafa bakar mıydı?» diye sordu. «Yani uyuyor olsaydı?»

— Uyuyor muydu?

— Tabiî uyuyordu. Kesin bir şey bu.

— Bundan emin misin?

— Canım, ben bir erkeğin uyuyup uyumadığını bilmez miyim?

Garbugli, «Teşekkür ederiz, Marie,» dedi.

Kız, «Rica ederim,» diye cevap vererek ona da Espiyon'a yaptığı gibi gülümsedi. Sonra da dışarı çıkarak kendi masasına gitti.

Garbugli, «Ne dersin?» diye sordu.

— Bence Marie küçük bir yalancı. Espiyon ise uyanıktı. İki gözü birden açıktı. Ve adam telgraftaki her kelimeyi ayrı ayrı okudu. - Azzecca kesin bir tavırla başını sallıyordu.-

— Ben de aynı fikirdeyim. Belki Nonaka'yı çağırtmamız ve ona dostumuz Espiyon Delatore'nin hatırını sormasını söylememiz iyi olur.

Azzecca ınırıldandı:

— Nonaka'yı görünce tüylerim diken diken oluyor. Zaten önce daha önemli olan sorunu çözümlemektir. Ganuç'un istediği bu para konusunda ne yapacağız?

— Tabiî yollayacağız.

— Bu kadar para cumartesiye kadar ona neden gerekli dersin?

Garbugli, «Bilmem ki» diye cevap verdi. «Ta Capri'den telgraf çektiğine göre, o zaman bu...»

Azzecca, kurnaz kurnaz başını salladı: «Tabiî telgrafı o **çektiyse**...»

— Ama altında Carmine Ganucci imzası var.

— O imza sayılmaz ki. Yalnızca altında 'Carmine Ganucci' kelimeleri yazılı bir telgraf. Bu telgrafı ayrı on iki kişi çekmiş olabilir. Hatta bir polis bile.

— Napoli polisi mi yani?
— Neden olmasın?
— Napoli polisi İtalyanca bile yazamaz. Nerede kaldı ki İngilizce yazacak.
— Ben şunu anlatmaya çalışıyorum, Vito. Telgraf bir tuzak olabilir.
— Nasıl bir tuzak?
— Bilmem ki. Eğer bilseydim, kaçınınayı da başarırdım.
Garbugli, omzunu silkti: «Belki Ganuç yalnızca Stella'ya incik boncuk almak istiyor.»
— Stella'ya mı?
Garbugli, «Stella'yı aşağı görme,» diye cevap verdi. «Kadının göğüsleri harika.»
— Evet haklısın. Göğüsleri gerçekten çok güzel. Ama bunların her birinin yirmi beş bin dolar edeceğini sanmıyorum.
Garbugli, «Ne olursa olsun,» diye mırıldandı. «Her bakımdan emin durumdayız. Parayı yolladık diyelim... Bu telgraf bizim için bir garanti sayılır. İşte, Ganuç'un para istediğini belirten telgraf burada.»
— Ama ya onu Ganuç **çekmediyse?**
— Biz yine güvenlikte sayılırız, avukat bey.
— Bence bu işi önce araştırmamız iyi olur.
— Vaktimiz yok. Bu gün perşembe. Ganuç parayı cumartesiye kadar istiyor. Eğer ona cevaplı bir telgraf çekersek... Önce bunu Ganuç'un alması gerekli. Sonra da telgrafla cevap vermesi. Ondan sonra da biz para bulmak zorunda kalırız...
— Bozuk para kasasında bile elli binden fazla para var. Bankadaki kasada...
— İşi önce Paulie Secondo'yla çözümlemeliyiz.

— Ne olursa olsun buna zorunluyuz zaten.

— Şimdi ne diyorsun?

— Bence Quisisana'ya telgraf çekerek Ganuç'un olumlu cevabını almamız gerek. Eğer telgrafı gerçekten o çektiyse, bunu bize açıklar. Çekmediyse o zaman da, 'Allah'ın belâları, siz neden söz ediyorsunuz?' der.

Garbugli, «Telgrafı hazırlayalım, avukat bey,» dedi.

KENTİN öbür yakasında, daha yukarılarda, Luther Patterson da bir mektup yazmaya hazırlanıyordu.

Bir gün önce Ganuccilerin dadısına telefon ederek, bu gün beşte kendisini arayacağını ve fidyenin verilme yöntemini açıklayacağını söylemişti. (Dadı pek hoş, fakat biraz şaşkın bir hanıma benziyordu Konuşmasından öyle anlaşılıyordu.) Luther şimdi duvarları kitaplarla kaplı oturma odasının bir köşesindeki masasının başına geçmişti. Yazı makinesi önündeydi. Makineye bir kâğıt geçirerek düşünmeye başladı. Böyle zamanlarda güvenebileceği yalnızca iki kişi vardı: John Simon ve Martin Levin. Onlar oldukça, başka hiç kimseye gereksinme duymazdı. Buna tüm kalbiyle inanıyordu. Vezin konusunda başı derde girdiği zaman ya bunlardan biri, ya da ikisi hemen imdadına koşuyorlardı. («Bu cümle doğru mu, John?»)

Luther, masasındaki her sayısı yerinde olan saata baktı. Japonların böyle iri sayılı saatlardan şaşılacak kadar çok yapmaları onu pek sevindiriyor-

du. Çünkü açıkçası, Luther saatın kaç olduğunu pek de kolaylıkla anlayamazdı. Eleştirmeci bunun, kız kardeşinin çocukken saatı bir bakışta kolaylıkla anlamasına veriyordu. Luther küçükken sırf öfke ve kini yüzünden bilerek akreple yelkovanı birbirine karıştırır, sözgelişi saat dokuzu yirmi geçiyorsa (Hah!) «Dörde çeyrek var...» derdi. Sırf o şımarık, arsız ve ukalâ kız kardeşini şaşırtmak için. Ama kız kardeşi hiç şaşırmaz, Mickey Mouse kol saatına bakarak zamanı yanlışsız söylerdi. Luther artık kız kardeşinden nefret etmiyordu. Böylece, saatın kaç olduğunu da kolaylıkla anlayamıyordu. Ve o yüzden bu Japon saatına ve üzerindeki o koskocaman belirli sayılara karşı minnet duyuyordu.

Gözlüğünü taktı. Çünkü aslında pek de iyi göremiyordu.

Saat...

Biri elli altı geçiyordu...

Yüksek sesle, «John,» dedi. «Martin... Şimdi önemli bir mektup yazacağız.»

Mektubunu yazdıktan sonra bunu malikâneye nasıl götüreceğini henüz bilmiyordu. Ancak, polislerin Ganucci köşküne üşüştüklerini sanıyordu. Tabiî Dadı ona kesin bir tavırla kaçırma olayını polise haber vermediğini söylemişti, o da başka. Luther buna pek inanamıyordu. Ne var ki gazetelerde bir haber çıkmamıştı. Radyo ve televizyonda da olaydan söz edilmemişti. Demek ki Luther, artık iş hayatından çekilen meşrubat kralını iyice korkutmuş ve onu aptala çevirmiş olacaktı. Her halde Ganucci, çocuk sağ salim dönünceye değin sessiz kalınmasını istemişti.

Luther, «Acaba Dadı bana neden Ganucci'nin

İtalya'da olduğunu söyledi?» diye düşündü. «Bu doğru muydu? Yoksa beni oyalamak için bir taktik mi? Eğer bir oğlum olsaydı ve kaçırılsaydı, nerede tatil yapmakta olursam olayım, oradan hemen dönerdim. Montuak'tan ya da Block Adasından... Daha uzak yerlerden... Nerede olursam olayım hemen dönerdim. Bunu kesinlikle biliyorum.» İşte bunun için de Ganucci'nin dışarıda olsa bile artık eve dönmüş olduğundan kuşkulanmıyordu. Adam şimdi telâşla oraya buraya koşup hisse senetlerini satmaya, fidye için peşin para bulmaya çalışıyordu. İşten çekilmiş olan milyonerin korkuyla çabalaması fikri Luther'i pek eğlendirdi. Ama olayın üzücü bir yanı da vardı. İda'yla evleneli on dört yıl geçmişti ve bu süre boyunca hiç çocukları olmamıştı. 1969'da aldıkları fino köpeği hariç. Şimdi İda, Ganucci'nin oğlu sanki kendisininmiş gibi çocuğa tapıyordu. Gece çocuğun baş ucundaki ışığı yanık bırakmıştı. Bu sabah da onun için böğürtlenli pasta yapmıştı. (Luther pastanın yenilecek gibi olmadığına karar vermişti. Ama çocuk bunu sanki kıtlıktan çıkmış gibi atıştırmıştı.) İda durmadan arka odaya süt ve sandviç de taşıyordu. Çocuk sahibi olma alanındaki başarısızlıkları Luther'in aklına John Simon'un çok sevdiği 'pasaj' larından birini getirmişti. Raflara doğru giderek, «Toplu Yapıtlar»ı aldı. Dosyayı açarak, sık sık okunduğu için baskı mürekkebi birbirine karışmış bir sayfayı buldu. Yazıyı tekrar sessizce okudu.

«Uzunluğu bakımından ışıldamayan bir şiir ya da öykü, derinlik, yükseklik ve kalınlık bakımından ilgiyi çekmelidir. Bu, iç ilişkiler, yankılar, imalar, fi-

kirler sağlamalı; satır aralarındaki açıklıklardan yararlanmalı; gebe kalabilmek için kendi üstüne kapanmalıdır.»

Luther, yanağına süzülen bir damla göz yaşını sildi.

Yapılacak işi vardı. Bir edebî yapıtın ilk taslağı daima çok zor olurdu. Çünkü bu taslak başlangıçtaki yaratıcı itişin varoluşa geçişiydi. Kuşkusuz John Simon bu ana ilkeyi biliyor, anlıyordu. Biraz önce okuduğu kısımdan duygulanmakla beraber, anlamına hiç bir zaman varamayacağını bilen, fakat elinden geleni yapmaya kararlı olan Luther dosyayı rafa kaldırdı. Tekrar yazı makinesinin başına geçerek, uzunluğu bakımından ışıldayamayacak ikinci fidye mektubunu yaratmaya başladı. Ve birdenbire aklına pek parlak bir fikir geldi. Tekrar rafa koşarak hem Simon'u ve hem de Levin'i kollarına aldı. Onları minnetle göğsüne bastırarak, yazı masasına, oradaki makas ve zamk şişesine koştu.

Belki dünyada İtalya'ya kelimesi yirmi altı buçuk sentten çekilecek bir telgrafı hazırlamaktan daha zor bir iş vardı. Ama ne Garbugli ne de Azzecca bu daha zor işin ne olduğunu tahmin bile edemiyorlardı. Yalnız adres beş kelime tutmuştu.

Garbugli, tekerlekli daktilo masasını getirerek, Azzecca'ya, «Kaç kelime oldu bu?» diye sordu. Ortağı, parmakları tuşlarda öyle oturuyordu.

Azzecca, «Beş,» dedi.

Garbugli, «Kelimesi yirmi altı buçuk sent,» de-

di. «Bu soygunculuktan başka bir şey değil.»

Azzecca, ihtar etti: «Çok kısa tutmalıyız. Eğer o telgrafı gerçekten Ganuç çektiyse, sırf bunu yolladığının kesinleşmesi için parasını çarçur etmemiz hiç hoşuna gitmez.»

— Haklısın, avukat bey.

Azzecca, sordu: «Şunu nasıl buluyorsun? 'SEN TELGRAF ÇEKTİN Mİ? - AZZECCA - GARBUGLİ.'»

— Bunun kişisel bir yani yok. Öyle değil mi?

— Evet ama, kısa.

— Ayrıca, avukat bey, bu bizim bir telgraf almış olduğumuzu da göstermiyor. Sözgelişi Ganuç, kız kardeşine bir telgraf çekmiş olabilir. Bu yüzden de bize, 'TABİİ ÇEKTİM,' diye bir cevap verebilir. Ve biz yine de sözü edilenin şu elimizdeki telgraf olup olmadığını anlayamayız.

Azzecca, «Ne demek istediğini anlıyorum,» diye mırıldandı. «Peki, şuna ne dersin? 'BU ALDIĞIMIZ TELGRAFI SEN Mİ ÇEKTİN»'»

— Yalnızca 'BU TELGRAFI SEN Mİ ÇEKTİN?' desek?

Azzecca, başını salladı: «Evet, bu daha kısa. Peki, ya şuna ne dersin? 'BURADAKİ TELGRAF SENİN Mİ?'»

— Fakat 'buradaki telgraf' sözlerinin şu, bizim buradaki telgraf anlamına gelmesi şart değil ki.

Azzecca, «Bir dakika, bir dakika,» dedi. «Tamam, buldum sanırım.» Daktiloda yazmaya başladı. Garbugli ceketini açarak, güneşin, Üniversite'de kazandığı 'Phi Beta Kappa' Öğrenci Kurumu anahtarını ışıldatmasına izin verdi. Bir keresinde Carmine Ganucci, burada, bu odada ona, «Allah kahretsin, o da nesi?» diye sormuştu.

Garbugli gururla cevap vermişti: «Phi Beta anahtarım, Ganuç.»

Ganuç, «Ya?» demişti.

— Tabiî ya.

Ganuç, Azzecca'ya dönmüştü: «Ne demek istiyor o?»

— Phi Beta Kappa...

— Evet, evet... Nedir ama?

— Bir kurum.

Ganuç, «İtalyan mı?» diye sormuştu.

Tabiî söz konusu olay çok uzun bir süre önce olmuştu. Dadı, Larchmont'taki o eski büyük konağa kültür getirmeden uzun bir süre önce. Artık Ganuç bir Phi Beta Kappa anahtarının ne olduğunu biliyordu. Hatta Garbugli'ye daha geçenlerde anahtarı nereden çaldığını sormuştu. Bu anahtarları pek beğeniyor ve bir tane de kendisinin olmasını istiyordu. Parmaklarını şişkin göbeğinin üzerinde birbirlerine kenetleyerek anahtara baktı ve pencereden içeri süzülen öğle güneşinin zevkini çıkarmaya başladı. Azzecca belki otuz saniye kadar hızla, telâşla daktiloda yazı yazdı. Sonra birdenbire durarak, «Tamam!» diye bağırdı. Kâdığı makineden çıkardı.

Garbugli, «Bir bakalım, avukat bey,» dedi. Ortağı ona daktiloda yazdığı kâğıdı uzattı.

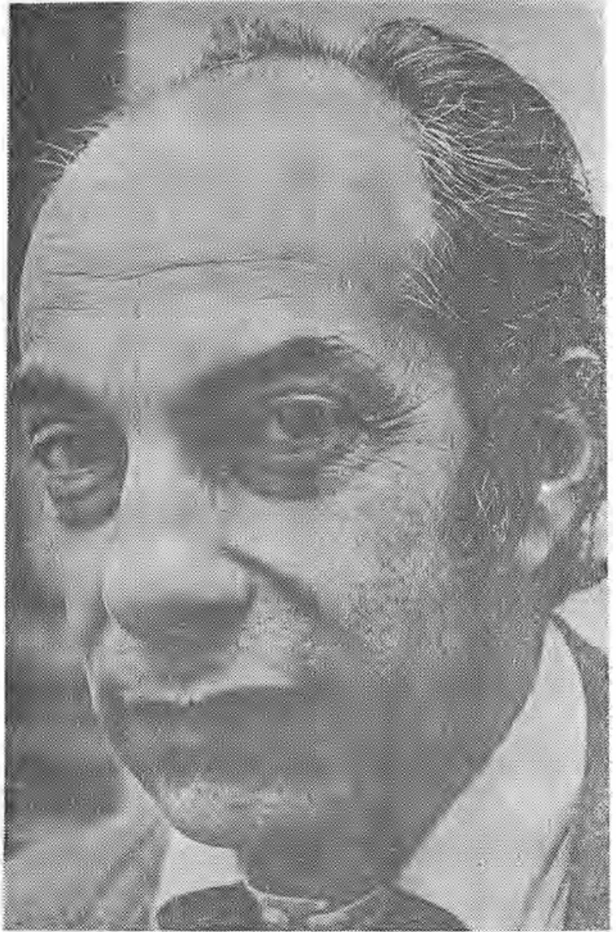
CARMINE GANUCCI
QUISISANA
CAPRI, ITALY

BİZİM TELGRAF SENİN Mİ ?

AZZECCAGARBUGLI.

Azzecca, «Adlarımızı, sanki bu bir tek admış gibi bir arada yazdım,» dedi. «Böylece yirmi altı buçuk sent kazandık.» Sustu. Garbugli telgrafı dikkatle inceliyordu. Azzecca, «Nasıl buldun?» diye sordu.

Garbugli, cevap verdi: «En iyisi Ganuç'a telefon edelim.»

8

BOZZARİS

ALEXANDER BOZZARİS hırsız değildi. Polisti. Ona göre bu ikisi arasında büyük fark vardı. Adam, hayatında bir kez kimliğini şaşırmıştı. O da karısına saldırmaya kalkıştığı zaman. Sırf şaka olsun diye bir serseri kılığına girmiş ve usulca kendi evinden

içeri süzülmüştü. (Bunu düşündükçe gülüyordu.) Sonra karısına saldırmaya yeltenmişti. Bu yüzden onu tutuklamış ve Bronx'daki bir karakolda üç saat hapsetmişlerdi. Oradaki tüm detektiflere kimliğini göstermesine, hemen serbest bırakılmazsa, haklarında dava açacağını söylemesine rağmen onu bir hücreye kapatmışlardı. Ne var ki, karısı da detektiflere ısrarla bu yabancıyı hayatında görmediğini, serserinin, «Bu bir ırza geçme olayıdır!» diye bağırarak yatak odasına daldığını söylemişti. Sapık olduğu ilk bakışta anlaşılan bir Grek'in sözüne mi inanırlardı, yoksa bu terbiyeli Musevî kadınına mı? Bozzaris'i ancak karakolu yöneten Başkomiser O'Rourke kalkıp geldikten ve onun gerçekten polis olduğuna yemin ettikten sonra serbest bırakmışlardı.

O gün öğleden sonra Espiyon odasına girdiği sırada Bozzaris de masasında çalmakta olan telefona doğru uzanıyordu. «Merhaba Espiyon!» diyerek, adama karşıdaki dik arkalıklı sandalyeye oturmasını işaret etti. Sonra da reseptörü kaldırdı.

Telefona, «Alo, ben Bozzaris» dedi. «Bir dakika, bir dakika. Kalem kâğıt alayım.» Masanın üst çekmecesini açarak, emniyetin özel kâğıtlarından birini aldı. Kâğıdın kaymaması için dirseğini üzerine dayadı. Bir kalem kaparak, telefona, «Söyle» diye bağırdı. Karşıda Espiyon, ayak ayak üstüne attı. Sonra bacaklarını indirdi. O eşsiz haberi öğreneliden beri durmadan tuvalete koşar olmuştu. Şimdi de bu telefon konuşmasına sinirleniyordu. Çünkü Bozzaris'le hemen pazarlığa başlamak niyetindeydi. Polis telefonda konuşurken Espiyon da sabırsız sabırsız onu dinledi.

Bozzaris, «Tamam,» dedi. «Nerede? Ah, anladım.

Aşağı Postanede, Telgraf kısmındaki adamımız... Ne? Olabilir, olabilir. Telgrafta ne vardı? Bir dakika, dur da şunu yazayım. **Kime,** kime? Tamam, tamam, anladım. Sonra?»

Espiyon, tekrar ayaklarını indirdi.

Bozzaris, «Tamam,» dedi. «Capri'den... Evet. Haber neydi?»

Espiyon, bacak bacak üstüne attı.

Bozzaris, «Elli bulunması,» dedi. «Acele ve önemli teslim cumartesi 21 ağustos cevap.»

Espiyon, ağzını açtı, bacaklarını indirdi ve iskemlesinde öne doğru eğildi.

Bozzaris, «İmza?» diye sordu.

Espiyon, sıkıntılı sıkıntılı, «Carmine Ganucci,» dedi.

Bozzaris, bağırdı. «Ne?»

Espiyon, «Hiç, hiç...» diye mırıldanarak kapıya doğru gitti.

Bozzaris, haykırdı. Telefona, «Ben seni sonra tekrar ararım,» diyerek reseptörü yerine bıraktı. Masadan fırladı. Espiyon'u, memurların daktiloda harıl harıl 'Detektif Bölümü' raporlarını yazdıkları büyük odada yakaladı. Bu odada eski, kullanılmış, ıslak bir kâğıt bardak hali vardı. Duvarlar, 1919'larda pek tutulan ve kalabalık işyerlerinde çok görülen elma yeşiline boyanmıştı. Oda o tarihten sonra belki yirmi dört - yirmi beş kez daha boyanmıştı. Ama her defasında da, o elma yeşili seçilmişti. Özellikle kire karşı pek duyarlı bir renkti bu. Duvarlardaki parmak izlerinin sayısı, her halde bunların önüne sıralanmış olan dosya dolaplarındakilerden çok daha fazlaydı. Dolaplardan bazıları tahtadandı. Gerisi ise metal. Onlar da, dekorasyon bakımından bir kont-

rast oluşturmak için koyu yeşile boyanmışlardı. Aynı biçimde, polislerin lekeli tahta ve ezilmiş metal karışımı masaları zarif şeylerdi. Aynı metalden bir tutuklama kafesi, odanın bir köşesini süslüyordu. Gürültücü tutuklular içindi orası. Komiserin odasına bitişik olan duvardaki ilân tahtasına birçok kâğıtlar asılmıştı. (Bunların arasında Yıllık Golf Yarışması ilânı da vardı.) Bozzaris Espiyon'u işte bu ilân tahtasının yanında, dirseğinden yakaladı. «Acelen ne, Espiyon?» diye sordu.

Espiyon, «Şey...» diye mırıldandı. «İşinin başından aşkın olduğunu gördüm. Oturup beklemem anlamsız kaçacaktı.»

Bozzaris, «Senin için daima boş zaman bulurum» diye güldü. «Beni niçin görmek istiyordun?»

Bu coşkun karşılama tamamıyle yapmacık sayılmazdı. Komiser Alexander Bozzaris Espiyon'un çok iyi bir yardımcı olduğuna inanıyordu. Emniyetin en iyi danışmanlarından biriydi. Bozzaris'in ona duyduğu hayranlığın baş nedeni, Espiyon'un 1929'da Chicago polisine çok yararlı bir haberi fısıldamasıydı. Yani St. Valentine katliamının olduğu gün. Espiyon, kanun adamlarına Kuzey Wells sokağında küçük bir toplantı düzenlendiğini müjdelemişti. Yalnız verdiği haberin bir tek hatalı yanı vardı. Adres... Toplantı Kuzey Clark sokağında yapılmıştı. Ama tabiî herkes zaman zaman yanlışlık yapabilir... Chicago'daki polisler de Espiyon'un iki hatasını birden çabucak affetmişlerdi. Hatta onun onuruna bir bira partisi de vermişlerdi. Bundan kazanılan parayla Espiyon'un hastane masraflarını ödemiş, hatta ona güzel bir çift kol değneği de satın almışlardı. Espiyon da olaydan

kısa bir süre sonra New York'a yerleşmeye karar vermişti.

New York'taki çocuklar, Espiyon'un indirmesine ramak kalan o ünlü darbeyi duymuşlardı tabiî. Ve ona bir şey söylemenin anlamsız olacağına karar vermişlerdi. Çünkü sonunda, kendisini Long Island'da ıssız bir patates tarlasına kadar taşımak zahmetine girmek zorunda kalacaklardı. Önceleri tüm çocuklar Espiyon'a yalnızca havadan söz etmişler, sonraları ise hiç konuşmaz olmuşlardı. Ve folklorun efsane halini alması gibi, Espiyon'un konuşmasının pek tatsız olduğunu düşünmeye başlamışlardı. Ondan uzak durmak için yeni bir nedendi bu. Son zamanlarda Espiyon'la yalnızca polisler konuşuyorlardı. Polisler, hâlâ Chicago'daki cüretli hareketinden dolayı ona hayranlık duyuyorlar, kendisine haber için para öneriyorlar ve bazen işlediği suçlar yüzünden cezalandırılmasını engelliyorlardı. Aslında, suçların çoğu da Espiyon'un daima minnet altında kalmasını sağlamak için polis tarafından uydurulan şeylerdi. Böylece Espiyon'un, aklı başında hiç bir insanın kendisine açıklamadığı gangsterlerle ilgili değerli sırları polise aktarmasını sağlıyorlardı.

Bozzaris, sordu: «Neler duydun?»

— Neler duymadım ki! - Espiyon, Bozzaris'in Ganuç'un telgrafını öğrenmiş olmasına rağmen yine de her şeyin yitirilmemiş olduğunu düşünüyordu.

Bozzaris, «Odama gel» dedi. «Bir kahve içelim.» Adamlarından birine, «Sam!» diye bağırdı. «Çabuk bize iki fincan kahve getir.»

Sam da haykırarak cevap verdi: «Kahvemiz bitti, komiserim!»

Bozzaris, «Olabilir...» diye cevap vererek Espi-

yon'u odasına götürdü. «Lütfen otur.» Eliyle Polis Müdürü'ne, Savcıya ve Bozzaris'in bürosunu hiç bir zaman ziyaret etmeyen kentin ileri gelenlerine ayrılmış olan koltuğu işaret etti. Espiyon bu yere, yapı işçilerinin hediye ettiği bir miğferi alan Başkan Richard Milhous Nixon'un havasıyla yerleşti.

Bozzaris, hemen konuya girerek, «Telgrafın altındaki imzayı nasıl bildin?» diye sordu.

Espiyon, cevap verdi: «Benim de yollarım ve yöntemlerim var.»

— Carmine Ganucci bu parayı ne için istiyor?

Espiyon, «Salı gecesi ağır bir suç işlendi» diye açıkladı.

— Olabilir. Ama bunların birbirleriyle ne ilgileri olduğunu anlayamadım.

— Akçaağaçlı Köşk'te oturan hanımı tanıyor musun?

— Stella Ganucci'yi mi kastediyorsun?

— Hayır!

Bozzaris, içini çekerek, «Kadının göğüsleri gerçekten nefis» diye mırıldandı.

— Doğru. Ama ben köşkte oturan ve Ganucci'nin oğluna bakan hanımı söylemek istedim.

Bozzaris, «Stella Ganucci'yi Union City'de sahneye çıktığı günlerde seyrettiğimi anımsıyorum» dedi. «O zamanlar yeni yetişiyordum. Kadının adı Stella Stardust'tı. Göğüslerinin ucuna küçücük ışıklar takardı. Böylece bunlar karanlıkta pırıl pırıl dururlardı. Her ikisi de.»

— Evet. Fakat ben, 'Dadı' diye tanınan hanımı kastettim.

— Onunla tanışmak onuruna eriştiğimi sanmıyorum.

— Dadı bu sabah bana geldi. Salı gecesi işlenilen ağır bir suç hakkında bilgi toplamak istiyordu.

— Ona ne söyledin?

— Hiç... Fakat bence Ganuç'un elli bin papel istemesi bu suçla ilgili. İstediğin iddiaya girerim.

— Hangi suç bu?

— Henüz bilmiyorum. Ama önemli bir şey bu. Bundan eminim.

— Hım... Bozzaris, ellerini göğsünün üzerinde birbirine kenetledi. Bir an düşündü. Öksürdü, döner koltuğunda öne doğru eğilerek dirseklerini masaya dayadı. Parmakları hâlâ birbirlerine kenetliydi. «Beni emniyette bir savaşçı olarak tanırlar Espiyon. Bildiğini sanırım. Adım da bunu göstermiyor mu zaten? Staten adasında, sırtımda üniforma, devriye gezerken de bir savaşçıydım. Şimdiki ünüme ve mevkiime kavuşmamı sağlayan o yıllar boyunca da yine bir savaşçı gibi davrandım. Dayanamadığım tek şey kötülüktür. Benim için kötülük iyiliğin tersidir. Hayat gücünün zıddı olan ölüm gücüdür bu. 'Kötü' nün ters yazıldığı zaman ortaya 'Ütök' kelimesinin çıktığını fark ettin mi hiç?»

— Hayır. Bunu hiç fark etmedim.

— Bir dene öyleyse.

— Peki, nasıl yazılıyordu bu kelime.

— K-ö-t-ü... Tersinden okursan 'Ütök'. Bunun eski dillerden birinde 'iyi' anlamına geldiğinden eminim.

— Orası kesin elbette.

— Ve benim kötülükten daha nefret ettiğim bir şey varsa o da **'Organize edilmiş'** kötülüktür. Carmine Ganucci'yle adamları benim için organize edilmiş kötülüğün uşaklarıdır. Espiyon, sana tüm içten-

liğimle bir şey söyleyeceğim. Ben daima isyancıydım. Adım da bunu göstermiyor mu zaten? Burada bir sürü polisin başındayım. Ve bir komiser olarak benim aylığım yılda 19.781,80 dolar tutarken, Carmine Ganucci'ylen adamlarının, organize edilmiş kötülük ile bol bol para kazanmalarını haksızlık sayıyorum. Bu haksızlık değil mi, Espiyon?

— Evet, bence de bu haksızlık, Komiserim. Ama öte yandan, hayat denilen yolda daima haksızlıklarla karşılaşırız. Ve hepimiz de bu Allah'ın cezası yükten payımıza düşeni taşımak zorundayız.

Bozzaris, «Espiyon!» dedi.

— Efendim, Komiserim?

— Ben küfürden hoşlanmam, Espiyon.

— Affedersiniz.

— Küfürle kötülük el ele giderler.

— Ben, aslında pek ender küfür ederim efendim.

Bozzaris, mırıldandı. «Olabilir... Sana söylemeye çalıştıklarımı anlıyor musun?»

Espiyon başını salladı. «Sanmıyorum...» dedi.

— Düşünelim. Postanenin telgraf kısmındaki adam neden **bana** telefon etti dersin?

— Ganuç'un çektiği telgrafı haber vermek için

— Evet. Ama neden **beni** seçti? O da senin gibi güvenilir bir yardımcıdır, Espiyon. Ama tabiî senin kadar saygı duyulan, tanınmış biri değil. Evet, adam Savcı'nın özel bürosundan biri yerine neden **bana** telefon etti dersin?

— Evet, neden?

Bozzaris, «Çünkü,» diye cevap verdi. «Benim kötülüğe karşı sonsuz bir savaş açmış olduğumu biliyor.»

— Ah, doğru.

— Carmine Ganucci kötü bir insan. İşte bu yüzden postanedeki adam Ganucci'nin avukatlarına çektiği telgrafı görünce durumu bana haber verdi. Çünkü benim bu konuda bir şeyler yapacağımı gayet iyi biliyordu. Oysa Savcı'nın özel bürosundaki adamlar, tüm hafta popolarının üzerinde oturacak ve yerlerinden de kımıldamayacaklardı. Tabiî ben küfürden hoşlanmam.

— Çok iyi anlıyorum.

Bozzaris, «Tabiî,» diye ekledi. «O adam kendisine bu haber için yirmi beş dolar vereceğimi de biliyordu. Tıpkı sana getirdiğin her haber için yirmi beş dolar verdiğim gibi.»

— Şey, acaba o yirmi beş doları şimdi alabilir miyim? Son zamanlarda biraz sıkıntım var da.»

— Sana hemen şimdi, şu anda yirmi beş dolar vermek beni pek memnun eder. Ama işin kötüsü sen bana bilmediğim bir haber getirmedin ki.

Espiyon, «Tersine!» diye bağırdı. «Getirdim.»

— Sözgelişi?

— Sözgelişi salı gecesi işlenilen ağır suçtan hiç haberin yoktu. Öyle değil mi?

— Yalnızca bu kısımda dört yüz on suç işlendi. Bunların hepsinden de haberim var.

— Fakat sen bu suçun Ganuç'un para...

— Hangi suç? diyen Bozzaris, güldü. Ne demek istediğimi anlıyorsun ya, Espiyon? Bana henüz bir haber getirmiş değilsin.

— Pekâlâ, öğrenmek istediğin nedir? Bunun hangi suç olduğu mu?

Bozzaris, «Suçlar beni hiç ilgilendirmiyor,» diye başını salladı. «Bu bölgede suç furyası var. Üçü be-

şe... Sanırım büyük bir gururla tüm kentteki bölgelerin içinde, en çok bu kısımda suç işlendiğini söyleyebilirim. Hayır, suçlar beni ilgilendirmiyor.»

— Eee... O halde seni ne ilgilendiriyor?

Bozzaris, homurdandı: «Organize kötülüğün meyveleri. Para. Beni en çok o elli bin doları, para Napoli'ye erişmeden ele geçirmek ilgilendiriyor.»

Espiyon, «Bir şey söyleyebilir miyim, Komiserim?» diye mırıldandı. «Tabiî ben organize kötülükten pek anlamam. Ama o iki avukatın Napoli'ye bir çek yollayacaklarından eminim.»

Bozzaris, «Özür dilerim, özür dilerim,» dedi. «Korkarım seninle aynı fikirde değilim. Tabiî bu cehaletini hoşgörüyle karşılıyorum. Sonuçta, ben hayatım boyunca organize kötülüğü inceledim. Sen böyle bir şey yapmamışsın. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum: bu adamlar **hiç bir zaman** çek yazmazlar. **Hiç bir zaman.** Bunu bir ana ilke olarak kaydedebilirsin.»

Espiyon, «Şey...» diye mırıldandı. «Olabilir... O zaman da parayı New York'taki bir bankadan, Napoli'deki bir bankaya kolaylıkla transfer ediverirler.»

— Evet, olabilir. Bu adamlardan çoğu bir ülkeden başka bir ülkeye büyük paralar transfer ettiklerini gösterecek kayıt ve delillerin bulunmasını istemez, bu tehlikeyi göze almazlar. Hatta bu mahalleden öbür mahalleye para transfer ettiklerinin bilinmesini bile istemezler. Çünkü o zaman vergi memurları enselerine binerler. Al Capone denilen Allah'ın belâsının başına gelenleri unutma. Küfrettiğim, pardon, Fransızca konuştuğum için özür dilerim.

Espiyon saygıyla başını eğdi.

Bozzaris, «Peşin para,» dedi. «İşte organize kötülüğün sırrı. Peşin para. Ne düşündüğümü öğrenmek ister misin?»

— Ne düşünüyorsun?

— Bence biri çabucak buz gibi peşin para bulacak. Elli bin dolar. Sonra güvenilir bir haberci uçağa binerek, Napoli'ye gidecek. Ve parayı Ganucci'nin eline teslim edecek. İşte ben böyle düşünüyorum.

— Belki...

— Eğer paranın ne zaman ve nereden bulunacağını ya da doların bunu İtalya'ya götürecek olan adama ne zaman teslim edileceğini öğrenirsen, belki bu karakolda durmadan çalışan memurlar, haberinin yirmi beş dolar edeceğine karar verirler. Bildiğin gibi bizim çocuklar haber paralarını kendi ceplerinden ödüyorlar.

— Bunu bilmiyordum.

— Haklısın. Bu pek de bilinmeyen bir gerçektir. Ama doğrudur. Ve eğer bu haberi getirebilirsen, biz de aleyhindeki o ufak suçlamayı unuturuz. Hâlâ defterde bu.

Espiyon, sapsarı kesildi. «Hangi suçlama?» diyebildi.

İTALYA'DA saat sekizdi. Carmine Ganucci'yi, Stella ve New Jersey'den emekliye ayrılmış estetik operatörüyle birlikte akşam yemeği yediği Faraglioni'de telefona çağırdılar. Adam tam sofraya gamberoni getirildiği sırada telefona çağırılmasına kızmıştı. Hele adını verdikten sonra Vito Garbugli'nin sesini duyunca büsbütün öfkelendi.

— Ne var, Vito? diye sordu.

Garbugli, «Sen telgraf çektin mi?» dedi.

— Evet.

— Bize?

— Tabiî size.

— Telgrafta söylediklerin doğru muydu?

— Her kelimesi de.

— Malın nasıl teslim edilmesini istiyorsun?

— Güvenilir bir haberci getirsin.

— Ne zaman?

— Onu yarın gece Roma'ya hareket edecek bir uçağa bindirin.

— Ben malı Napoli'ye yollamamızı istediğini sanıyordum.

— New York'tan Napoli'ye sefer yok ki. Roma'da aktarma yapması gerek. Haberciye Roma'da aktarma yapacağını söylemeyi unutma.

— Söylerim.

— O budalalara bunu kesinlikle tembih etmek gerekir. Yoksa aktarmayı unuturlar.

Garbugli, «Merak etme,» dedi. «Ona tembih ederim.»

— Adamın ne zaman geleceğini de bana bildirin. Cumartesi günü onu karşılaması için birini yollarım.

— Olur. Ben sonra sana telefon eder ve zamanı kesinlikle...

— Mektup yaz.

— Olur, mektup yazarım.

— Küçük Lewis nasıl?

— Bilmiyorum. Köşke telefon edip çocuğu sorayım mı?

— Hayır. Larchmont'a telefon yirmi beş sent. Dadı attığım posta kartlarını aldı mı acaba?

— Bilmiyorum. Telefon etmemi istersen...

— Ona hemen her gün kart attım. Uçak postası hem de. Bir posta kartını uçakla yollamak yüz on beş liret tutuyor. Bana söyleyecek başka bir şey var mı?

— Yok.

Ganucci, «O halde telefonu kapat» dedi. «Bu konuşma bir servet tutacak.» Reseptörü yerine bıraktı.

'PEŞKİR BENNY', New York saatıyla, öğleden sonra ikiyi otuz yedi dakika geçe, Yirmi Üçüncü sokakla Lexington Avenü'nün köşesindeki bankadan, hesabındaki paranın önemli bir kısmını çekiyor, geriye 216 dolar bırakıyordu. Bu parayı ivedi bir durum için saklamaya karar vermişti. Çünkü 'Şeddeli Eşşek' o gece işi berbat edebilirdi. Benny, 'Şeddeli Eşşek'in her şeyi altüst edebileceğini pek sanmıyordu ama, insanların bazen hata yaptıklarını çok iyi biliyordu. Onun için bir terslik olursa, Honolulu'ya uçak bileti alacak kadar para saklamayı uygun bulmuştu. Usulca, **«Fareler ve insanların yaptıkları en güzel planlar bile altüst olur,»** diye tekrarladı. Sonra da veznedara, «Dört bin doları yüzlükler halinde verin,» dedi. «İki bini ise birer dolarlık banknotlar halinde.»

Veznedar, «İki bin tane bir dolarlık banknot...» diye mırıldandı.

Benny, «Tamam» dedi.

Veznedar saymaya başladı.

Benny, planının biraz namussuzca bir şey olduğunu biliyordu. Ne var ki, çılgın bir manyağa Ganuç'un oğlunu kaçırmasını söyleyen kendisi değildi. Dadı'ya kendisinden yardım istemesini de öğütlememişti. «Sorunu tam bir profesyonele yakışacak biçimde, büyük bir soğukkanlılıkla ele adım,» diye düşündü. «Bu gece her şey plana uygun gelişir ve 'Şeddeli Eşşek' işi altüst etmezse, saat onda fidye parası elimde olacak. Bu çabama karşılık, belki bana da ayrıca bir iki kuruş kalacak. Tabiî Celia Mescolata, oyunu hazırladıysa. Bunu ancak beş buçukta öğrenebileceğim...»

Peşkir Benny, yığınla banknotu aldı. İki bin tane bir dolarlık, kırk tane de yüz dolarlık. Benny, veznedardan bir lastik bant istedi. Paraları şöyle kalın bir tomar haline soktu. Üst kısma yüzlükleri koymuştu. Lastik bantı desteye taktı. Veznedara teşekkür ederek, bankadan çıktı.

«Acaba 'Şeddeli Eşşek'e tekrar telefon etsem mi?» diye düşündü. «Planı iyice anladığından emin olmak için...» Şeddeli Eşşek pek de zeki değildi. Hatta Şeddeli Eşşek, bazen kendi telefon numarasını bile unuturdu. Ama, bir şeyi yapmaya razı olan bir adamı fazla sıkıştırmak da doğru olmazdı. İyi bir atı ya da boksörü sürantrene etmek saçmalık olurdu. Şeddeli Eşşek bu dünyada pek az şeyi anlayabiliyordu. Yine de pek iyi anladığı bir şey vardı: Hırsızlık.

Benny, Lexington Avenü'den ilerleyerek apartmanına gitti. Sinirleri iyice gerilmişti. Onun için

Jeanette Kay'e istekli olup olmadığını sordu. Jeanette Kay, «İstekli olabilirim,» dedi. «Ama her şey saat dörde kadar bitmeli. **'Kara Gölgeler'** programı o saatta başlıyor.»

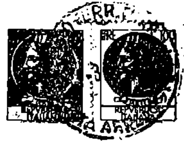

DADI, karttaki resme baktı. Pek hoştu bu. Kartın arkasını çevirerek okumaya başladı :

CAPRI
Arco naturale
Natural arch
Arc naturel
Naturbogen

Sevgili Dadı
İşte hâlâ burada, güzel Kapri Adasındayız. Ben bol bol resim çekiyorum. Filmleri banyo etmek için sabırsızlandığımı da söylemeliyim. Küçük Lewis nasıl? Onun, senin becerikli ellerinde, çok rahat olduğuna eminim.
Selamlar
Carmine Stella Ganucci

POSTA AEREA

Bn. Nancy Poole
c/o Ganucci
Mary Maples
Larchmont
New York 10538
U.S.A.

Dadı, kartı tekrar okudu. Sonra bir kez daha. Ganucci, eve ne zaman döneceğinden söz etmiyordu. Bu iyiydi işte. Ganucci'nin çalışma odasındaki masada bıraktığı programa göre, Stella'yla, İtalya'dan 29 ağustos pazar günü ayrılacaklardı. Henüz bu programın değiştirilmesine neden olacak bir şey çıkmamıştı anlaşılan. Tabiî Dadı, Ganucci'nin posta kartlarının, oraya beş altı günde eriştiğini çok iyi biliyordu. Ve Ganucci, hiç haber vermeden birdenbire ön kapıdan içeri de girebilirdi. Böyle bir şey olduğu, Ganucciler ansızın İtalya'dan ayrılmaya karar verdikleri ya da şimdi yolda oldukları takdirde... (Allahım!) Ya bavullarla ön kapıdan giriverir ve küçük Lewis'i sorarlarsa...

Dehşet verici bir düşünceydi bu.

Dadı, yeniden Peşkir Benny'ye telefon etmeye

karar verdi. Çalışma odasına girerek, ev bomboş ve sessiz olduğu halde, kapı kanatlarını arkasından sıkıca kapattı. Kurşunlu pencerelerinden şimdi odaya akşam güneşinin doluştuğu cumbanın yakınındaki yazı masasına giderek, Benny'nin Manhattan'daki apartmanının numarasını çevirdi. Benny, telefona pek uzun süre sonra cevap verdi. Ve Dadı'nın pek kaba bulduğu bir sesle, «Hangi Allah'ın belâsı beni arıyor?» diye sordu.

— Ben... Dadı...

Benny, «Ah...» dedi. «Merhaba, Dadı. Dinle. Beni biraz daha sonra arayamaz mısın? Bir on dakika sonra? Ne?» Dadı'ya Benny, bir an telefondan başını çevirmiş gibi geldi. Sonra sesi tekrar duyuldu adamın. Biraz yükselmişti bu. «On beş dakika sonra... Olur mu?»

Dadı, «Ben çok endişeliyim,» dedi.

Benny, «Evet» diye cevap verdi. «Anlıyorum. Ama işler yolunda. Endişelenecek hiç bir şey yok. Ne diyordum? Beni on-on beş dakika sonra arayamaz mısın? O zaman seninle konuyu enine boyuna inceleriz. Olur mu?»

Dadı, «Ben şimdi konuşmak istiyorum,» dedi.

Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Benny, Dadı'ya yorgun gelen bir sesle, «Ne var?» dedi.

— Bir ilerleme kaydettin mi?

— Bu akşam poker oynanmasını sağladım. Daha doğrusu bir dostuma bunu hazırlamasını söyledim. Kadın daha sonra bana telefon edecek ve poker oynanıp oynanmayacağını haber verecek. Dadı, aklıma güzel bir fikir geldi. Neden beni beş buçuk - altıda aramıyorsun? O zamana değin poker oynanıp oynanmayacağını anlamış olurum. Ve...

— Poker mi dedin?

— Evet, poker.

Dadı, «Böyle bir zamanda kumar oynamayı nasıl düşünebiliyorsun?» diye bağırdı.

— Canım, her şey yolunda giderse, o oyunda elli bin dolar kazanacağım. Dadı, bu telefonda konuşulacak şey mi? Son zamanlarda telefonları kimin dinlediği belli değil.

— Bana daha sonra oyunu haber verir misin?

— Tabiî, kesinlikle. O çılgın manyaklardan bir haber çıktı mı?

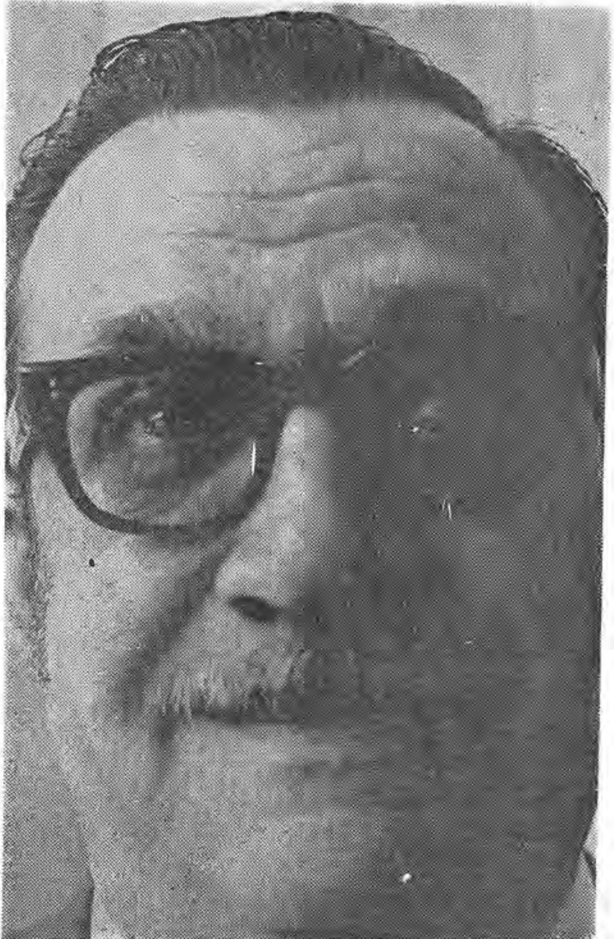
— Henüz çıkmadı. Adam, beşte, demişti.

— Pekâlâ. Ben seni altıda falan ararım. Öğrendiklerimizi birbirimize anlatırız. Ne dersin?

— İyi olur.

Benny, «İyi,» diye mırıldandı.

Dadı'ya, adam telefonu pek çabuk kapatmış gibi geldi.

9

AZZECCA

TELEFON saat beşi çeyrek geçe çalmaya başlayınca Dadı, «Sonunda» diye düşündü. «Çocuk hırsızı vaat ettiği gibi bana ödeme biçimini söyleyecek.» Reseptörü yerinden kaldırırken narin eli titriyordu.

— Alo? dedi.

— Dadı? Ben Peşkir Benny. Bu gece için her şey hazır. Oyun sona erer ermez seni ararım. Paranın o zamana değin elime geçeceğini umuyorum.

— Çok iyi.

— Çocuk hırsızından bir haber çıktı mı?

— Hayır.

— Adam telefon etmedi mi?

— Hayır.

— Posta kutusuna baktın mı? Belki vereceği haberi oraya bırakmıştır.

— Yok canım. Kimse o kadar budala olamaz.

Benny, «O çılgın manyaktan her şey umulur,» diye cevap verdi. «Haydi sen git posta kutusuna bak. Sonra da bana telefon et.»

Genç kadın, «Pekâlâ,» diyerek telefonu kapattı.

Benny'nin tahmini doğru çıkmıştı. İkinci mektup kutuda bekliyordu. İlki gibi, bu da gazete ve dergilerden kesilerek. boş beyaz bir daktilo kâğıdına yapıştırılmış kelimelerden oluşmuştu. Tabiî Dadı, çocuk hırsızının bu sözleri büyük bir dikkat ve titizlikle uğraşarak, çok sevdiği iki eleştirmecinin yazılarından makaslamış olduğunu bilmiyordu. Genç kadın alaca karanlıkta posta kutusunun yanında durarak mektubu yüksek sesle okudu. Kelimeler, Akçaağaçlı Köşk'ün önündeki uzun yolda yankılanarak uçuştular.

Bu çeşit değiştirme, bir "Polymath" ın serenatıdır.
(Üstelik çok cömertçe parçacıklardır Bunlar
Özetle, yaban çiçeklerinden oluşmuş bir demet kadar
neşeli ve iddiasızdır. Bunu şöyle söyleyelim:

YA soytarılığın devamına katılırsınız, Ya da iğri büğrü,
girintili çıkıntılı, dönüşü olanaksız
bir felaketi çağırırsınız.

Şiddet selini geriye püskürtün.

Yeteri kadar para arzu edilmektedir.

Bu-hemen-hemen-şimdi teslim edilmelidir.

Bize derhal gereken, karlı sermayelendirmedir.
Ama bundan söz ederken ürperiyorum.

Yoksa dehşete düşürme,
rehin zaptetme ve
cinayet bakımından
kendimizi özgür sayacağız.

Dadı eve girerek, hemen Peşkir Benny'ye telefon etti: «Ondan bir mektup daha geldi.»
Benny, sordu. «Ne yazmış?»
Dadı, «Anlamadım ki» diye cevapladı.

O AKŞAM saat yedide Bozzaris'in memurlarından biri birkaç nedenle kendisinden kuşkulandığı bir adamı yakaladı. Adamın kuşku uyandırmasının baş nedeni karakoldakilerin kendisini tanımamalarıydı. İkincisi, karakoldan bir iki blok ötede, bir kafeteryanın önünde, kaldırımın ortasında başka bir adamın sırtına binerek onu yumruklamasıydı. Yabancı, kendisini yakalayan memura derdini anlatmaya çalıştı. Öbür adamı sırf kendisini savunmak için yumrukladığını söyledi. Ama polis cani bir yabancıyı gözünden tanırdı. Onu karakoldaki büyük odaya soktu. Ve orada hemencecik, üzerinde on bin dolar olduğu keşfediliverdi.

Yabancının adı William Shakespeare'di.

Bozzaris, adama, «Buna inanacağımı mı sanıyorsun?» diye sordu.

Yabancı, düzgün bir İngilizceyle cevap verdi. Yalnızca bu, herkesin kuşkusunu uyandırmaya yeterdi.

— Nerede oturuyorsun, Willie?
— Aşağıda. Mott sokağında.
— Neden?
— Çinli kızlar hoşuma gider.

Bozzaris, «Olabilir...» dedi. «Bölgemde, hastaneye kaldırılan o zavallı adama saldırmaktan başka ne işler karıştırıyordun?»

Willie, «O zavallı adam beni soymaya kalktı,» diye cevap verdi. «Hayatım boyunca çalışıp didinerek biriktirdiğim paranın, onun pençelerine düşmesini engellemeye çalışıyordum.»

— Bu bölgede gündüz soygun pek az olur.

Willie, başını salladı. «Ama az kalsın oluyordu işte. Ben bunu engelledim.»

Bozzaris, «Polis tahkikatına esas olan teorilerden birine göre bir suç hareketini davet eden kişi, o suçu işleyen kadar suçludur. Bu eski bir İbranî teorisidir. Bilmiyorum Musevî dininin kuralları hakkında bir fikrin var mı?»

Willie, «Yok!» dedi.

— Olabilir... Üzerinde on bin dolar taşıyan bir insan karşısındakileri tahrik ediyor sayılır. Sen de aynı fikirde değil misin?

— Para gerekliydi benim için. Bu yüzden bankadan çekmek için kalkıp buralara geldim.

— Peki, ne için gerekliydi para?

— Kişisel bir iş için.

— Sözgelişi?

Komiserin kapısı usulca vuruldu. Bozzaris, «Giriniz,» diye seslendi. Bir memur gelip, masanın üzerine bir kâğıt bıraktı. Bozzaris, «Teşekkür ederim, Sam» diyerek kâğıdı aldı. Sonra da sordu: «Sen ne iş yaparsın, Willie?»

— Domino taşları imal ediyorum. Hem bu oyunla, hem de Çinli kızlarla yıllar önce Hong Kong' da yaşadığım sırada ilgilendim.»

— «Willie...» diyen Bozzaris başını kaldırdı. «Şu kâğıda göre Beşinci ve Dokuzuncu karakollarca tanınan bir kumarbazmışsın. E, buna ne diyorsun?»

— Evet, bazen kâğıt oynarım.

— Ayrıca yarışlar için para kabul etmek, kumarhane işletmek ve kumarda hile yapmak suçlarından dolayı tutuklanmışsın.

Willie, «Evet, bazen öyle şeyler oluyor,» diye itiraf etti.

— Bazen değil, çoğu zaman. Burada öyle yazıyor. Hatta bir suç yüzünden birkaç defa tutuklanmışsın. - Bozzaris, gülümsedi - Bu parlak listeye bir de saldırma ve adam dövme suçlarının eklenmesi başına dert açabilir. Yani bu, hapiste geçireceğin sürenin uzamasına neden olabilir, demek istiyorum.

— Ama o adam beni soymaya kalktı. Her halde kafeteryada hesabımı öderken, yanımdaki para tomarını gördü. Peşime takılmaya karar verdi. İnsanın kendisini savunması suç değildir.

Bozzaris, «Olabilir...» diye cevap verdi. «Savcılığın, upuzun ve kapkalın bir sabıka dosyası olan tanınmış bir kumarbazın bir saldırma olayında suçlu olduğuna karar vermesi de suç değildir. Özellikle ilgili polis memuru bu kumarbazı kaldırımda sırt üstü yatan bir adamı yumruklarken yakalamışsa. İkinci derecede saldırma suçunun cezası, -ki her halde seninki bu sınıfa sokulacak,- evet, bunun cezası beş yıl hapistir. Yani sabıkan olmasa bile. Ve bu kâğıttan senin üç kez içeri girip çıkmış olduğun anlaşılıyor. Dördüncü kez hüküm giymenin nasıl sonuçlanacağını, süresiz hapiste kalabileceğini sana söylemem her halde gerekmez, Willie.»

— Gülünç bu. O adam gerçekten lânet olasıca paramı çalmaya çalışıyordu!

— Bir defa... neden yanında o kadar para taşıyordun?

— Bu para kız kardeşime gerekli.

— Ne için?

— Adı Mary Shakespeare olan ve...

— Bırak, soy kütüğün bizi ilgilendirmez.

— Kız kardeşim San Francisco'ya giderek orada protesto yürüyüşü düzenleyecek.

— Neye karşı?

Willie, «Koşullara karşı,» diye cevap verdi. «Bildiğin gibi, ne açıdan bakarsan bak, koşullar çok kötü. Bir protesto yürüyüşünü organize etmek pahalıya mal oluyor. Ve ben, hayatım boyunca çalışıp didinerek biriktirdiğim bu parayı kız kardeşime vermeye razı oldum.»

Bozzaris, «Allah kahretsin!» dedi. «Baştan aşağı palavra. Fransızca konuştuğum için özür dilerim.»

— Doğru bu. Dosdoğru.

— Olabilir... Sen şimdi söyle. O on bin doları bankadan neden çektin?

— Bunun kumarla hiç bir ilgisi yok.

Bozzaris, sordu:

— Hangi kumarla?

— Saldırma suçunu unutuyor muyuz? Tabiî bu asılsız bir iddia. Çünkü aslında ben bir soyguna kurban gidecektim.

Bozzaris, «Ben herhangi bir biçimde söz verecek durumda değilim,» dedi.

— O halde, ben de o kumar hakkında herhangi bir açıklamada bulunacak durumda değilim.

Bozzaris, «Hangi kumar?» diye sordu.

Willie, «Hangi kumar?» diye cevap verdi.

— Gevelediğin kumar hakkındaki bilgin bir işime yararsa. Hoş yarayacağını sanmıyorum ama neyse... Eğer yararsa, o zaman ben de bir adamın kafasını vura vura kaldırımı delmeye çalıştığını unuturum. Tabiî o adam hastanede ölmezse. O zaman bu bir cinayet olayına dönüşür.

Willie, sordu: «O arada buradan çıkıp gitmeme izin var mı?»

— Sen şimdi, bana şu kumarı anlat.

— Öğrenmek istediğin nedir?
— Ne zaman?
— Bu gece. Tam sekizde.
— Nerede?
— Celia Mescolata'da.
— Yirmi bir mi?
— Poker.
— Para?
— Yüksek.
— Kaç kişi?
— Altı.
Bozzaris, «Hımm...» dedi.

CAPRİ'DE, bir yerde müzik çalıyordu.

Akşam yemeğinden sonra Via Quisisana'da dolaşmışlar, alanda **granita** için biraz oturmuşlardı. Şimdi yatak odalarının pencereleri yumuşak gece havasına açık, yatıyorlardı. Stella da, biri gitar çalarak şarkı söylerken, uyumaya çalışıyordu. Kadın, adamın karşılık görmeyen bir aşkla ilgili bir parça söylediğini sanıyordu. Tabiî Carmine'nin horultusu, şarkıyı daha güzel bir hale sokmuyordu; o da başka.

Stella, «Carmine?» dedi.
— Hıh...
Uyuyor musun?
— Evet.
— Carmine?
— Hıh...
— Seninle konuşmak istiyorum.
— Söyledim ya, ben uyuyorum.

— Carmine, bana Lewis korkunç bir felâkete uğramış gibi geliyor.

— Lewis'e bir şey olduğu yok. Uyu artık.

— Ona bir şey olmadığını nereden biliyorsun?

— Dadı, nerede olduğumuzu biliyor. Bir şey olsaydı hemen bize telefon ederdi. İşte bu yüzden Lewis'e bir şey olmadığını biliyorum.

— Öyle de olsa...

— Haydi uyu, Stella.

— Pekâlâ, Carmine. İyi geceler.

— İyi geceler, Stella.

Stella, gitarı dinledi. «Keşke İtalyanca bilseydim» diye düşünüyordu. Otuz yıl önce Carmine kendisine evlenme önerdiği zaman, «Fakat ben İtalyanca bilmiyorum,» diye cevap vermişti.

Carmine, «Bunun aşkla ne ilgisi var?» demişti.

— Sözgelişi arkadaşlarınla çıktığınızı düşünelim. Onlar İtalyanca konuşmaya başlarlarsa ne olacak?

Carmine, «Onlara İngilizce konuşmalarını söylerim» demişti.

— Evet ama buna razı olurlar mı?

Carmine, «Öyle bir olurlar ki,» demiş ve kesin bir tavırla başını sallamıştı. İşte bu, Stella'yı hemen yatıştırmıştı. O zaman bile, kendisinden yirmi yaş büyük olan Carmine, verdiği sözü tutmuştu. Arkadaşları Stella'nın yanında İtalyanca konuşmaya kalkıştıkları zaman, «İngilizce konuşun,» demişti. Ve bu yüzden, Stella hâlâ İtalyanca bilmiyordu. Gerçi aldırdığı da yoktu ama, böyle evini özlediği ve bir gitarcının, anlayamadığı, İngilizceye çeviremediği şarkılar söylediği geceler hariç...

Stella yeniden «Carmine?» dedi.

— Hıh...
— Carmine, ben evimi özledim.
— Bu ayın sonunda döneceğiz. Uyu artık.
— Carmine, sen Amerika'yı özlemedin mi?
— Hayır.
— Lewis'i de özlemedin mi?
— Evet... Ama Amerika'yı özlediğim yok.
— Evi de özlemedin mi?»

Carmine, «Yalnızca karanlık odayı...» dedi. «Haydi uyu.»

MARİO AZZECCA, Sutton alanının güneyinde, iki kapıcısı olan bir apartmanda oturuyorlardı. Kapıcıları, kiracıların uyurken soyulmamaları ya da asansörle yukarıya çıkarken bayıltılmamaları için tutmuşlardı. Üçüncü bir adam asansöre bakıyordu. Yani bina, gece ve gündüzün her saatında, caniyane saldırılara karşı ustalıkla savunuluyordu.

Yanında elli bin dolar ve 'Roma üzerinden Napoli' uçak bileti olan Paulie Secondo, Azzecca'nın apartmanına sekizi yirmi gece erişti. Kapıcı hemen durumu telefonla avukata bildirdi. Sonra da Paulie Secondo'ya, «Sizi bekliyorlar, efendim» dedi. «Hemen yukarı çıkınız. Asansör solda. Yedinci kat. Daire 7G... G, George'daki gibi.»

Mario Azzecca salonda oturmuş Delacorte fıskiyesinin çalıştırılmasını bekliyordu. Fıskıye her gece tam sekiz buçukta açılıyor ve suları üç yüz metre yukarılara değin püskürtüyordu. Ona kadar da kapatılmıyordu bu. Azzecca, salondan East River'ın üzerinden ta Welfare adasının güney kıyısını göre-

biliyordu. Delacorte buraya üç yüz bin dolar harcayarak o fıskıyeyi yaptırmıştı. Söylentiye göre fıskiyenin çalıştırılması, yılda yirmi beş bin dolara patlıyordu. Yapılış nedeni, Birleşmiş Milletler'deki delegeleri şaşırtmak ve eğlendirmekti. Fakat Mario Azzecca, fıskıyenin sırf onun zevki için adaya yaptırılmış olduğuna kesinlikle inanıyordu. Havaya fırlayan suları saatlarca hiç azalmayan bir ilgiyle seyrediyordu. Bu, yine insanı hayli oyalayan Queensboro köprüsü trafiğini seyretmekten daha da zevkliydi. Açıkçası Azzecca, Paulie Secondo'nun fıskıyenin gece gökyüzüne doğru püskürmesine birkaç dakika kala çıkagelmesine biraz sinirlenmişti.

Oldukça sert bir tavırla, «Para yanında mı?» diye sordu.

Paulie, «Yanımda,» dedi. İngilizceyi belirli bir İtalyan aksanıyla konuşuyordu. Bazen utandırıcı oluyordu bu. Azzecca, kendisi de İtalyan olduğu için yurttaşlarıyla iş görmekten kaçınmıyordu. Ama hâlâ Napoli'deymiş gibi konuşan ve davranan kişilerden hoşlanmıyor, onlardan kaçıyordu. Tabiî organizasyonda yüksek mevkide olanları hariç. Paulie Secondo da böyle biriydi işte. Organizasyondaki sıralamayı düşünen ve bir yandan da adanın güney kıyısını gözden kaçırmamaya çalışan Azzecca, daha neşeli bir tavır takınmasının akıllıca bir şey olacağına karar verdi.

— Seni bu kadar zora soktuğumuz için üzülüyorum, Paulie. Fakat bu para Ganuç'a hemen gerekli.

Paulie, «Ne zoru?» diye cevap verdi. «Ganuç parayı niçin istediğini söyledi mi?»

— Hayır.

Paulie, omzunu silkti: «Neyse... Ganuç para istemiş... Bu para ona gider.»

Azzecca, «İşte, başladı,» diyerek saatına baktı.

Paulie, «Ne?» diye sordu.

— Fıskıye.

— Ya? Paulie, pencereden bir göz attı. Sonra ilgisiz bir tavırla döndü. Elini ceketinin cebine soktu. Çıkardığı şişkin bir zarfı cam üstlü kahve masasına attı:

— İşte elli bin. Yüklük banknotlar halinde. Tamam mı?

— Tamam.

Paulie, masaya, zarfın yanına bir uçak şirketinin broşürünü attı. «Bilet bunun içinde. New York'tan Roma'ya ve Roma'dan Napoli'ye bir kişilik bilet... Ve tabiî gidiş dönüş.»

Azzecca, sordu: «Hangi şirketin bu?»

Paulie kaşlarını kaldırdı. «Hangi şirketin dersin?»

— Kimi yollamamızı istiyorsun?

— O sorun çözümlendi.

— Ne demek istiyorsun?

— Biletin üstünde yazılı. Şirkete bir ad vermek gerekti.

— Peki, kim gidiyor?

— Fazla önemi olmayan biri. Bir terslik oldu mu, onun bizimle hiç bir ilişkisi olmadığını söyleyebiliriz. Anlıyor musun?

— Evet, tabiî.

— Parayla bileti ona yolla. Adama yarın gece onda kalkacak olan Alitalia uçağına binmesini söyle. Cumartesi günü saat ikide, biri onu Napoli'de karşılayacak. - Paulie, tekrar pencereden bir göz at-

tı - Bu fıskıye kaç saat su püskürtüyor? diye sordu.

— Ona kadar.

— Sanki biri yere yatmış da havaya doğru su döküyor.

Azzecca, hava şirketinin broşürünü aldı. Bunun içinden bileti çekerek, yolcunun adına baktı. «Ah, evet... Peşkir Benny.»

10

ŞEDDELİ EŞŞEK

CARMİNE GANUCCİ tekrar uykuya dalamadı.

Truffatore'yle Ladruncolo'nun önerdikleri işi düşündükçe midesi bulanıyordu. Bir kez, tüm o ustaca manevralarına rağmen kâr yine de pek azdı. İşe elli bin dolar yatıracak ve altın madalyonlar New

York'a eriştikleri zaman da otuz bin dolar kazanacaktı. Tabiî madalyonlar New York'a erişirse... Ve eğer gerçekten altın idiyseler... Altın değilseler, Ganucci hem elli bin dolar zarar edecek, hem de Napoli'de temizlik işine girişmek zorunda kalacaktı. Tabiî bunun için tanımadığı kişileri tutacak, işi yabancılara bırakacaktı. Madalyonlar aslında altından yapılmış ve sonra üstlerine gümüş kaplanmış olabilirlerdi. Bunlar New York'ta kendisine teslim de edilirlerdi belki. Ama o zaman da madalyonları eritmek ve altını külçeler halinde satmak zorunda kalacaktı. Bu da ancak bir kuyumcuya yakışırdı, onun gibi saygıdeğer bir işadamına değil. Aynı miktar parayı borç olarak verse, bundan haftada yüzde yirmi faiz alırdı. Dört haftanın sonunda ise kırk bin dolar kârı olurdu. Yani Napoli işinin getireceğinden on bin dolar daha fazla bir kâr. Sonra New York'takilerle iş görmek daha uygundu. Çünkü New York'takiler parayı ödemedikleri ya da bir terslik çıktığı takdirde adamların kafalarını kolaylıkla kırıverirdi. Sonra Napolili o iki geri zekâlı herif, İtalya'ya sahte inciler içinde eroin soktukları için yakalanabilirlerdi. O zaman Carmine Ganucci'nin işe karıştığı anlaşılırsa ne olacaktı? Her şeyden sorumlu tutulur ve alışverişi sağlayan elli bin papeli onun verdiği öğrenilirse. O vakit adı uluslararası beyaz zehir kaçakçılığına karışmış olacaktı. İşte bu çok güzel olurdu! Ayrıca, Meryem Ana'nın resimleri olan madalyonları eritmek günah değil miydi?

Evet, bu iş insanın midesini bulandırıyordu.

Stella, «Carmine?» dedi.

— Ne var?

— Uyuyor musun?

— Hayır.
— Ne yapıyorsun?
— Düşünüyorum.
— Düşünüyor musun?

Carmine, «Evet,» diye cevap verdi. «Yarın sabah bir telgraf daha çekmem gerekli. Hay Allah! Bu bana bir servete mal olacak.»

— Nasıl bir telgraf çekeceksin?

— Avukatlarıma... Onlara aldırmamalarını söyleyeceğim.

— Neye aldırmamalarını?

— Canım işte şuna buna aldırmamalarını. Sonra bir seyahat bürosuyla da konuşmamız gerekiyor.

— Neden?

— Neden olacak? Ben buradan bıktım. Eve dönmeyi ve çektiğim o resimleri banyo etmeyi istiyorum.

Stella, bir an nefesini tuttu. Sonra da güç duyulur bir sesle, «Ne zaman, Carmine?» diye sordu

Adam, «Yarın!» dedi.

GECE, sıcaktı ve rutubet iyice artmıştı.

Sokakta, boydan boya, kapı önlerindeki basamaklarda çıplak kollu kadınlar oturuyor ve yağmur yağıp yağmayacağını konuşuyorlardı. Köşedeki pizza salonunda ise gömlekli adamlar parmaklarını kaldırarak birbirlerini işaret ediyorlardı. Uzatılan bir eldeki kalkık parmakların sayısına göre, kimin patron, kimin yardımcı olacağına karar veriyorlardı. Kimin bira içeceğine, kimin içmeyeceğine de.

Pizza salonunun üstünde, Celia Mescolata'nın mutfağında Peşkir Benny bir servet kazanıyor ve «Dilerim Allah'tan Şeddeli Eşşeğe bir otobüs çarpsın,» diye dua ediyordu. Celia ve kadının mutfağındaki adamlar gibi, usta kumarbazların paralarını almak düşüncesi bile Benny'nin başını döndürüyordu. Nedense o gece hiç gözükmeyen Willie'nin yerine bir başkasını bulmaları gerekmişti. Ama bu dört adamla Celia, Benny'nin o zamana değin gördüğü poker oyuncularının en «klas»larındandılar. (Willie'nin gelmemesi kötü olmuştu. Çünkü onun son derece kurnaz bir kumarbaz olduğu söyleniyordu. 'Hong-Kong Kesmesi'ni ilk ortaya atan da oydu.) Mutfaktaki oyuncuların hepsi de pokerin o ciddî, âdeta dinsel bir kendinden geçişe benzer yönünü biliyorlardı. Hepsi de oyunda hatırı sayılır paralar kazanmaya ve kaybetmeye hazırdılar. Bunu, sadaka kutusunun başında bekleyen bir rahibin inancıyla yapacaklardı.

Oyunu organize etmeyi pek istemeyen ve şimdi de masadaki erkekler kadar kaybetmiş olan Celia bile, para sürülür, blöf yapılır ve miktar artırılırken, odayı sarsan o elektrikli heyecanın zevkini çıkarıyormuş gibiydi. Celia, yirmi biri tercih ediyordu. O gün akşam üzeri Benny'ye de açık açık, «İnsan pokerde daima kaybeder,» demişti. Celia hesaplamıştı bu işi. (Kadın hesap işine bir hayli zamanını da vermişti. Oysa çocukken gittiği Julia Richman okulunda cebire bir türlü akıl erdirememişti.) Celia'nın fikrince, yirmi birde durum daima ev sahibinin lehineydi. Çünkü kâğıtları dağıtan kimse zarara uğrayan oyunculardan parasını hemen alırdı. Hem de onların kayba uğradıkları anda. Dağıtıcının son-

radan içeri girmesi de önemli değildi. Celia, uzun uzun uğraştıktan sonra yirmi birde kazanç olasılıklarının yüzde altı daha fazla kâğıdı dağıtan kimsenin lehinde olduğu sonucuna varmıştı. (Hatta 21 yapanlara para verdikten, eşitlikleri ayarladıktan sonra bile...) Bu, bankaların verdiği faizden bile iyiydi. İşte Celia bu yüzden yirmi biri seviyordu. Mutfağında bir iki kez poker oynatmış ve her seferinde de her elde pottan yüzde on almıştı. İlk bakışta, bu yüzde altıdan daha da iyiymiş gibi gözüküyordu. Fakat Celia bir el pokerin aldığı zamanın pek uzun olduğunu da hesaplamıştı. Bu kadar zamanda, altı el yirmi bir oynanırdı. Kadın yüzde altısını altıyla çarpmış ve otuz altı sayısını bulmuştu. Buna karşılık pokerde pottan yüzde on alıyordu. Ya da Celia öyle düşünmekteydi. Evet, o yirmi biri tercih ediyordu.

Fakat Benny, kadını bunun öyle ucuz ve bayağı bir oyun olmayacağına inandırmış, kendisinden başka beş oyuncu daha bulunmasını istemişti. Rahat ve serbest, eski usül poker oynayacak, on bin dolar yatırmaya hazır beş kişi daha. Celia'nın altı tane on binin altmış bin edeceğini hesaplaması pek uzun sürmemişti. Ve pokere yatırılan paradan ganyot olarak altı bin dolar alacaktı. Kendisi oyuna girmeye karar verse (ki öyle karar vermişti) ve tüm parasını kaybetse bile (ki böyle bir şeye hiç niyeti yoktu), yine de dört bin dolardan fazla bir zararı olmayacaktı. Ama buna karşılık elli bin dolar kazanma olasılığı vardı. Yani, kazanma şansı, bire karşı on iki buçuktu. Tabiî bu yirmi birden kalan yüzde otuz altı kadar iyi değildi. Ama pokerden normal olarak aldığı yüzde ondan kat kat üstündü. Ya da Celia öyle hesaplamıştı.

O arada Peşkir Benny kazanıyordu. Ona beş vardı ve Benny kazanıyordu. Herkesin tüm parasını ortaya koyduğu bir pokerdi bu. Oyunun başında masadakiler, önlerine on bin dolarlık tomarları koymuşlardı. (Tabiî hiç kimse paraları teker teker **saymamıştı.** Ne var ki Benny, öbür oyuncuların kendisinden biraz daha dürüst olduklarını ve Celia Mescolata'nın giriş parası olarak söylediği miktarı getirdiklerini umuyordu.) Willie'nin yerini alan Ricco Locare kâğıt dağıtırken Benny de masada çevresine bakındı. Çarçabuk yaptığı hesaba göre, şimdi önündeki yığında en aşağı otuz bin dolar vardı. Türlü banknotlardan oluşmuştu bu. Öteki oyuncuların para tomarları sırayla ve belirli bir biçimde erimişti.

Şimdi ona üç vardı. Ve Ricco, Celia'ya ası için para sürmesini söylüyordu.

Benny, «Yalvarırım...» diye düşündü. «Tanrı varsa, bu 'Şeddeli Eşşeğin' ayağını kırsın!»

Celia, «Asa yüz,» dedi.

Morrie Goldstein, «Gördüm,» diye cevapladı.

— Benny?

Benny, «Yüz daha arttırdım,» dedi.

Celia, açık olan karo valesine bakarak, «Nen var senin?» diye sordu. «İşe yaramaz iki valen mi?»

Benny, güldü. «Kart alınca üç olacaklar.»

Ona iki vardı.

Ricco, «İki yüz, Angie» dedi.

— Gördüm.

Ricco, «Ben de şansımı deneyeyim bari,» diyerek para koydu. Sonra da solundaki oyuncuya dön-

dü. «Sen ne diyorsun, Ralph?»

Ralph, «Ne olursa olsun,» diye mırıldanarak iki yüz doları ortaya attı.

Ricco, «Tamam,» dedi. «Haydi bakalım...» Kâğıt vermeye başladı.

Celia'nın mutfak saatı tam onu gösterirken Ricco da Benny'ye üçüncü valeyi verdi. Benny, gözlerini kapattı. Ve sonra da mutfak kapısı bir tekmeyle gümbürderken tekrar açtı. Yüzüne naylon çorap geçirmiş, ahmaklara yakışacak beyaz şapkasını kaşlarına kadar çekmiş, uzun boylu sıska bir adam, elinde kırk beşlik bir otomatik tabancayla odaya daldı. (Benny, «Allah kahretsin,» diye düşündü. «İlle de kafasına naylon çorabı geçirir.» İçini çekti.) Adam, «Kimse kımıldamasın!» dedi. Tabancayı masaya doğru tutmuştu. Bu, Cebelitarık boğazını tutan topa benziyordu. Kimse kımıldamadı. Hepsi de kımıldamamaları gerektiğini biliyorlardı. Çünkü oyuncuların hepsi de, zaman zaman tabancayı böyle başka birine doğru sallamışlardı. (Belki Celia hariç.) Ve put gibi kalmalarının akıllılık olacağını biliyorlardı. İşte böylece başına naylon çorap geçirmiş olan uzun boylu sıska adam, hızla masanın çevresini dolanıp, paraları avuç avuç toplamaya başladı. Ortada tam elli iki bin dolar vardı. Çünkü oyunculardan bazıları Benny kadar namussuzdular ve giriş için bildirilen miktardan daha azını getirmişlerdi. Başına naylon çorap geçirmiş olan adam topladığı paraları büyük bir kese kâğıdına tıktı. Sonra da geri geri kapalı kapıya doğru gitti. Tabancayı hâlâ tehditle sallıyordu.

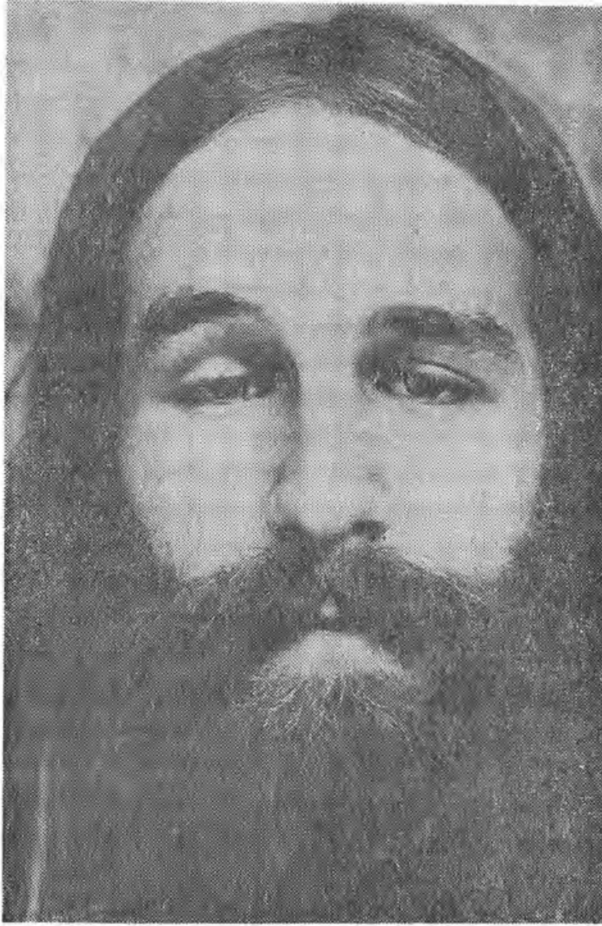
Kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Peşkir Benny neredeyse hüngür hüngür ağlayacaktı.

KOMİSER BOZZARİS, sokaktan Celia Mescolata'nın apartmanına doğru geliyordu. Oyuncular onun onuruna aralarında para toplamazlarsa pokere engel olacaktı. Tam o sırada uzun boylu sıska bir adamın kendisine doğru koştuğunu gördü. Adam, başına naylon çorap geçirmişti, elinde bir kese kâğıdı vardı. Sanki bu kese kâğıdından banknotlar uçuyordu. Bozzaris. hemen ve derhal işin içinde bir iş olduğunu anladı.

— «Dur!» diye bağırdı. «Polisim ben!»,

11

YOGİ DOMİNİCK

DOMİNİCK, kareli bir gömlek, blujin, kahve rengi pamuklu eldivenler ve siyah koşu ayakkabıları giymişti. Bu onun her zamanki iş kılığıydı. Sağ elinde siyah deri bir çanta vardı. Buna mesleğiyle ilgili aletleri koymuştu. Bir el matkabı ve çeşitli boy-

da uçlar, zımbalar, mayınuncuklar, bir kerpeten, bir demir testeresi ve ayrılarak üç parça halinde taşınabilen küçük bir manivela. Sol omzuna astığı çamaşır torbasına, o gece topladığı eşyaları tıkmıştı. Torbayla çantanın ağırlığı, binanın arka duvarı önünde yükselen yangın merdiveninin demir basamaklarından çıkmayı biraz zorlaştırıyordu.

Dominick, tam üç hafta binayı gözetlemiş ve perşembe gecesinin harekete geçmek için çok uygun olduğuna karar vermişti. Perşembe geceleri hizmetçiler izinli oluyordu. Bu yüzden de kiracıların çoğu yemeklerini dışarıda yiyorlardı. Tabiî böylece daireleri uzun bir süre boş kalıyordu. Dominick, dikkatle çalışırdı. Ve işinin beklenmedik bir anda yarıda kesilmesinden hoşlanmazdı. On buçuğu biraz geçmişti. Dominick de o zamana değin üç apartmanda çalışmıştı. Artık geri dönmesinin belki de daha doğru olacağını düşünüyordu. Fakat gücü yerindeydi, hatta daha da canlanmıştı. (Bir apartmana girerek orayı soymanın keyfi kaçık bir insanı birdenbire neşelendirivermesi çok garipti.) Böylece Dominick, o gece yatmaya gitmeden önce bir yer soymaya daha kararlıydı. Seçtiği daire onuncu katta arka taraftaydı. Yangın merdiveni de tam bunun karanlık pencerelerinden birine doğru çıkıyordu. Odada havalandırma düzeni olmadığı için pencere ardına dek açıktı. Dominick, kiracıların New York'a yeni gelmiş olan bir takım taşralılar olduklarına karar verdi.

Yangın merdiveninde çömelerek uzun süre odaya baktı. Dairenin öbür kısımlarına açılan kapı kapalıydı. Onun için başka odalarda birilerinin olup olmadığını anlamak olanaksızdı. Fakat Dominick hiç bir ses duymuyordu. Ayrıca kapının altından, daire-

dekilerin evde olduklarını belirtecek ince bir ışık bile süzülmüyordu. Dominick usulca içeri girdi. Koşu ayakkabılarıyla sessizce ilerledi. Kulağını kapıya dayayarak dışarıyı dinledi. Yine bir şey duyamadı İçi rahatlamıştı. Cebinden küçük bir el feneri çıkararak ortalığı inceledi.

Bir yatak odasıydı burası. Ama ne yazık ki evin hanımıyla beyinin yatak odası değildi. Şanssızlık işte. Duvarın önünde tek kişilik bir karyola vardı. Yukarısına bir tablo asılmıştı. Hiç bir değeri yoktu tablonun. Karşı bölümde tuvalet masası duruyordu; üzerine küçük bir çalar saat konulmuştu. Bu da beş para etmezdi. Kapalı bir kapının yakınındaki bir koltukla bir puf vardı. Her halde bir dolabın kapağıydı bu. Dominick dolabı açarak feneri bunun içine tuttu. Üç boş askı... Ne hoş, ne hoş! Rafta bir olta ve gri fötrden bir erkek şapkası duruyordu. Dominick, «Bu işi tam kârlı olduğum bir sırada bırakmalıydım.» diye düşünmeye başlamıştı. Tekrar kapıya doğru gidiyordu. Kattaki öbür odaları dolaşacaktı. Birdenbire koridordan sesler duydu. Kendisini hızla dolaba attı. Odanın ışığı yakılıncaya dek, ancak kapağı kapatabilecek zaman buldu.

Bir çocuk, «Neden oturup Johnny Carson'un programını seyretmiyorum?» diye sordu.

Bir kadın, «Çünkü yatma zamanı geldi,» dedi.

Çocuk, mırıldandı. «Annem gece on ikiye değin oturmama izin verir.»

— İşte bu yalan. Sonra annen burada değil.

— Yalan değil, yemin ederim.

Dominick, **«Aman be...»** diye düşündü. **«Amma da iş ha!»**

Çocuk, sordu. «Bir bardak süt içebilir miyim?»

Kadın, «Biraz önce süt içtin ya» diye cevapladı.

Dominick, **«Aferin,»** diye düşündü. **«Küçük piçi yatır artık.»**

Kadın, «Dua ettikten sonra yatmanı istiyorum,» dedi.

Dominick dışarıdan gelen sesleri dinledi. Her halde çocuk ayaklarını sürüye sürüye karyolaya gitmiş ve orada yere diz çökmüştü. **«Aman be...»** diye düşündü. **«Amma da iş ha!»**

Çocuk, «Şimdi yatıp uyuyacağım,» dedi. «Tanrı'nın ruhumu koruması için yalvarıyorum... Eğer uyanmadan önce ölürsem, Tanrı'nın ruhumu alması için yalvarıyorum. Tanrı annemi ve babamı korusun.»

Dominick, omzunu silkti. Dışarıdan yine bir hışırtı geldi. Çocuk yatağa girerken karyolanın yayları gıcırdadı.

Kadın, «İyi uykular,» dedi.

Çocuk, «İyi uykular» diye cevap verdi.

Ayak sesleri kapıya doğru gitti.

Çocuk, «Kol saatımı çıkarmayı unuttum» dedi. «Uyurken onun tıkırtısı hiç hoşuma gitmiyor.»

Dominick, **«Alâ...»** diye düşündü. **«Saati çıkar. Bak ondan sonra bunu bir daha görebiliyor musun?»**

Ayak sesleri dolabın önünden geçerek karyolaya doğru yaklaştı. Sonra yataktan tuvalet masasına doğru gitti. Sonunda tekrar kapıya doğru ilerledi.

— İyi geceler, İda.

Dominick, **«İyi geceler,»** diye düşündü. **«E, yeter be!»**

Kadın, «İyi geceler, Lewis» dedi.

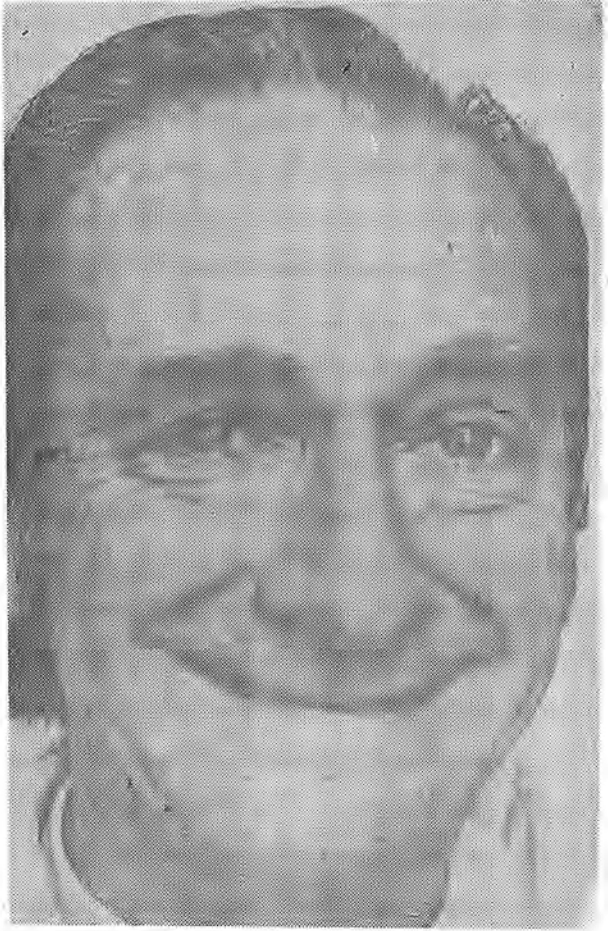
Çıt... Odanın ışıkları söndü. Dolabın kapağı al-

tından süzülen hafif ışık kayboldu. Yatak odasının kapısı usulca kapandı. Sessizlik... Dominick, karanlıkta bekledi. «Şimdi evde Virginia'yla yatıyordum» diye düşündü. «Böyle boynum rafa dayalı, iki büklüm dolapta durmanın gereği var mı? Fakat belki kol saatı para eder.»

Karanlıkta, en aşağı yarım saat bekledi. Çocuğun hemen uykuya dalacağını umuyordu. Sonra dolabın kapağını aralayarak kulak verdi. Yataktan düzenli nefes sesleri geliyordu. Dominick kapağı biraz daha açtı ve beş dakika daha dinledi. Sonra da her şeyi göze almaya karar verdi. Ayaklarının ucuna basa basa odada ilerleyerek tuvalet masasının üstünü elleriyle yokladı. Saatı bakmadan aldı. Bir saniye sonra pencerenin dışındaydı. Çamaşır torbasını sol omzuna atmış, hırsızlık aletlerinin dolu olduğu çantayı sağ eline almıştı. Çocuğun saatını ise dikkatle blujininin cebine sokmuştu. Saata, ancak on ikiye on kala kendi apartmanına döndüğü zaman baktı.

Üzerinde Spiro Agnew'nun resmi vardı.

Dominick, esnedi. Saatı cebine koyarak, uykuya daldı.

12
FREDDIE

MARİO AZZECCA'NIN HABERCİSİ Freddie Corriere adında bir adamdı. Avukat onu dokuz buçukta Sutton alanındaki apartmanına çağırarak, kendisine yapacağı işi anlattı. Freddie hemen Peşkir Benny'nin Yirmi Dördüncü Sokaktaki apartmanı-

na doğru yola çıktı. Fakat ne Benny evdeydi, ne de Jeanette Kay. Freddie bu yüzden aşağıya inerek köşedeki telefon kulübesine gitti. Azzecca'ya durumu bildirerek ne yapması gerektiğini sordu. Azzecca, Benny'yi evde buluncaya dek apartmana gidip gelmesini emretti. Bu işi sabaha kadar da sürse vazgeçmemeliydi.

Freddie, gece yarıma kadar ilk seferden sonra dört kez daha Benny'nin apartmanına gitti. Benny, binanın beşinci katında oturuyordu, apartmanda asansör de yoktu. İki buçuk saatlik bir süre içinde beş kat merdiveni beş kez inip çıkmak bir insanda şiddetli susuzluğa yol açabilir. Neyse ki Yirmi Beşinci Sokakta bir bar vardı. Freddie böylece Benny'nin apartmanına yaptığı ziyaretler arasında dostça havalı, hoş bir yerde dinlenebilirdi. Saat yarıma kadar altı viski ve bir şişe de bira içti. Bir bira daha söyleyerek, «Saat birde apartmana tekrar gideceğim» diye kendi kendisine söz verdi. «Birayı bitirdikten sonra...»

Tam o sırada Sarah içeri girdi.

Freddie, Sarah'yı, kız Kırk Dokuzuncu sokakta Bobby Mezzano'nun yanında çalıştığı günlerden tanırdı. Uzun boylu, iriyarı, kabarık saçlı, parlak beyaz dişli bir zenciydi Sarah. Göğüsleri de çok güzeldi. Siyah jarseden vücuduna iyice oturan sımsıkı bir giysi vardı üzerinde. Hem yaz olduğu için, hem de mesleği dolayısıyla içine bir şey giymek gereğini duymamıştı. Freddie bunu hemen farketti.

— Merhaba, Sarah, dedi. Buralarda işin ne?

Sarah, «Sen kimsin?» diye sordu. Sonra karanlıkların arasına, Freddie'nin önünde birasıyla oturduğu barın öbür ucuna doğru baktı.

Adam, «Benim ben,» dedi. «Freddie Corriere.»

Kız, «A Freddie, merhaba!» diye bağırarak adama yaklaştı. «Bana bir içki ikram eder misin?»

— Tabiî diyen Freddie, barmeni çağırmak için parmaklarını şaklattı. Ne arzu edersin?

Sarah, «Aslında bu soruyu **benim** sormam gerek» diye bir kahkaha attı.

Freddie de kızla birlikte gülmeye başladı. Sarah'nın küçük nüktesini pek anlayamamıştı ama, bu önemli değildi. «Her ne hal ise... Ne içersin?»

— Vermut 'cassis'.

Freddie, «Ha?» diye mırıldandı.

Barmen, onlara yaklaştı. «Ne içeceksin?»

Sarah, tekrarladı: «Vermut, 'cassis'.»

Barmen kıza bir an kinle baktı. Başını salladı ve sonra da içkiyi hazırlamak için uzaklaştı.

Freddie, «Ben bu içkiyi hiç duymamıştım» dedi. «Vermut cassis...»

— Pek nefistir. Gelince, sana da bir yudumcuk tattırırım. Benden bir yudumcuk istemez misin?

Freddie, başını kaldırarak duvardaki saata baktı. Bire yirmi vardı. «Evet... Neyse... Buralarda ne işin var? Ben senin yukarılarda çalıştığını sanıyorum.»

— İş olan her yerde çalışırım.

— Ya!..

Barmen, homurdandı. «Bir vermut 'cassis'. Ama açıkçası 'cassis' yoktu. Onun için yalnızca vermut bu.»

Freddie, sordu: «Şu 'cassis' denen şey de nedir?»

Sarah, «Bir likör» dedi.

— Ya!..

Barmen, «Ya» dedi. «Ama bizde yok bu.» Tekrar Saralı'ya kinle baktı ve televizyon seyretmek için barın öbür ucuna gitti.

Sarah, «Bu gece hiç bir şey yolunda gitmeyecek galiba?» diye içini çekerek, kadehini kaldırdı. «Şerefine.»

Freddie, **«Salute,»** dedi. Bildiği iki İtalyanca kelimeden biriydi bu. Diğeri ise **'Vanapoli'**ydi. Aslında bu, üç sözcükten oluşmuştu ama Freddie bilmiyordu. «E, bu gece başka ne iş ters gitti?..» diye sordu.

— Ne ters gitmedi ki, diyen Sarah, bir yudum vermut içti; kadehini bara bırakarak, bir sigara yaktı. Burada gece yarısı bir adamla buluşacaktım. Ama herif hiç gözükmedi.

— Ya!..

— Evet. Oda falan da tutmuştum.

— Ya!..

— Öyle işte.

— Doğrusu seni atlatmasının nedenini anlayamadım. Senin gibi güzel bir kız ekilir mi?

— Biri biraz önce ekti işte, diyen Sarah, sigarasının dumanlarını üfleyerek, bardağını aldı. Üzülecek bir durum bu. Çünkü odanın parasını da ödedim.

Freddie, «Ya?» diyerek tekrar duvardaki saata baktı. Bire on vardı.

Sarah, vermutundan bir yudum daha içti. «Beni sinirlendiren odanın gece boş kalacak olması. İşte buna bozuluyorum.»

Freddie, sordu: «O oda nerede?»

— Yirmi birinci sokakta.

Freddie, «Ya?» dedi.

— Ya...

— Orası pek uzak sayılmaz.

Sarah, «Hemen köşe başı sayılır,» diyerek bacak bacak üstüne attı.

— Üçle, Yirmi dördün köşesindeki bir apartmana bir şey teslim edeceğim.

— Ya?

Freddie, başını salladı: «Ya... Ama ondan sonra boşum. - Arkasından büyük bir incelikle sordu: Eğer seninle yatacaksam, bu bana kaça mal olur?«

— Ah... Bildiğin gibi odanın parasını ödedim bile.

— Evet. Kaç para verdin?

— On iki dolar.

— Ya?

— Ya...

— Sen kaça geliyorsun?

— Yirmi beşe.

— Ya?

Sarah, «Ya...» dedi.

— Demek böylece hepsi otuz sekiz dolar tutuyor.

Sarah düzeltti: «Otuz yedi dolar.»

— On iki ve yirmi beş... - Freddie, bu iki sayıyı kafasında topladı - Evet, otuz yedi ya! Hiç de fena değil.

— Tabiî fena değil. Bazı kızlar çok daha fazla alıyorlar.

Freddie, «Ya?» dedi.

— Ya.

— Şey, dinle. Paketi teslim etmem için benimle birlikte Yirmi Dördüncü sokağa gelir misin? Ondan sonra da senin odaya gideriz, olur mu?

— Bu hiç de fena bir öneri değil.

— Ya!

Sarah, «Ya!» dedi.

Freddie, içkilerin parasını verdi. Birlikte Yirmi dördüncü sokağa gittiler. Adam tekrar Peşkir Benny' nin dairesine çıkmak için beş kat merdiveni tırmanırken, Sarah, dışarıda duvara yaslanmış sigara içiyordu.

— Tamam mı? diye sordu.

— Hayır! Evde hâlâ kimse yok.

— Bu işi daha sonra bitirebilirsin. Öyle değil mi?

— Evet... Tabiî.... Ben elimden geleni yaptım Öyle değil mi?

— Tabiî yaptın. Şimdi de artık benimle ilgileneceksin, öyle değil mi?

Freddie, «Ya!» dedi.

Kol kola apartmandan uzaklaştılar. On dakika sonra Peşkir Benny, taksiyle geldi. Jeanette Kay yanındaydı. Kadını Seksen beşinci sokaktaki Trans-Lux'un kapısından almıştı, Jeanette Kay yukarı çıkmak için sabırsızlanıyordu. Çünkü beşinci kanalda, Barbara Stanwyck'le Sterling Hayden'in baş rollerini oynadığı «Aşk Cinayeti» filmi gösterilecekti.

ŞEDDELİ EŞŞEK, yüzündeki çorabı çıkarmaya yanaşmıyordu.

Bozzaris, «Bu bir maskedir» dedi. «Ve vatandaşların maske takmalarını yasaklayan yasalar vardır.»

— Bu bir maske değil, bir giyim eşyası.

Bozzaris, «Olabilir,» dedi. «Ama yine de bir maske sayılır.»

Şeddeli Eşşek, «Bir çorap,» diye cevap verdi.

— Ama yüzüne takarsan maske olur.

Şeddeli Eşşek, «Peki, maskeyi ayağına giyersen o bir çorap mı sayılır?» diye sordu.

Bozzaris, homurdandı: «Ukalâlık istemez.»

Şeddeli Eşşek, «Ben haklarımı biliyorum,» dedi. Fazla zeki olmamakla beraber ceza yasaları konusundaki bilgisi insanı etkileyecek kadar müthişti.

Bozzaris, «Olabilir» diyerek hemen adama haklarını açıklamaya karar verdi. Çünkü son günlerde tüm serseriler, şunun ya da bunun yasaya uygun biçimde yapılmadığından yakınmayı âdet edinmişlerdi. Bozzaris, «**'Arizona'ya karşı Miranda'** olayında, Yüksek Mahkemenin verdiği karara göre bizden sana haklarını açıklamamız isteniyor» dedi. «İşte şimdi ben de bunu yapıyorum.»

Şeddeli Eşşek, başını salladı: «Doğru.»

— Önce istersen konuşmama hakkın var. Bunu anlıyor musun?

— Doğru... Ve anlıyorum.

— Polisin soracağı soruları cevaplandırmak zorunda değilsin. Bunu da anlıyor musun?

— Doğru... Ve anlıyorum.

— Soruları **cevaplandırdığın** takdirde...

— ... bu cevapların aleyhimde delil olarak kullanılabilinir. Doğru... Ve anlıyorum.

— Şunu da açıklamam gerekli. Polisin seni sorguya çekmesinden önce ya da bu sorgu sırasında, bir avukata danışma hakkın var. Bunu da anlıyor musun?

Şeddeli Eşşek, «Evet,» dedi. «Ayrıca bu hakkımı kullanmaya karar verdiğim, fakat bir avukat tutacak param olmadığı takdirde, bana ücretsiz bir avu-

kat tutulması hakkım var. Ve ben, bu avukatla sorgudan önce ya da sorgu sırasında görüşebilirim. Bunu da anlıyorum.

Bozzaris, «Doğru» dedi.

Şeddeli Eşşek sordu: «Tüm haklarını anlıyor musun?»

— Anlıyorum.

Şeddeli Eşşek yine sordu: «Bir avukat tutmak istiyor musun?»

Bozzaris, «Ne?» diye bağırarak kirpiklerini kırpıştırdı. Sonra da gözlerini kıstı. «Beni dinle, ukalâlık etme. Buraya son gelen ukalâ herif hâlâ delikte inliyor.»

Şeddeli Eşşek, «Avukat isterim,» dedi.

— Düşündüğün belirli ve özel bir avukat var mı?

— Var.

— Kim?

— Mario Azzecca.

Bozzaris'in burnuna birdenbire paranın o tatlı kokusu geldi. Bu koku karakolun pis havasına karışarak ortalığa yayılıyordu.

SABAHA KARŞI saat ikide telefon çaldığı zaman, Azzecca karısı Sybil'le yatıyordu. Adam hemen bir terslik olduğunu anladı. Herhalde Harvard Üniversitesi'ndeki oğlu, üzerinde Marijuana bulunduğu için tutuklanmıştı. Küçük piç... Köpoğlu köpek...

Avukat, «Alo?» dedi.

Karşıdan bir ses, «Ben Komiser Bozzaris,» diye

cevap verdi. «Görüşmemiz gereken önemli bir konu var.»

— Sabahın ikisinde mi?

Karısı, «Kim o?» diye sordu.

Azzecca, «Sen uyumana bak,» diye mırıldandı. Sonra da Bozzaris'e, «Bir dakika,» dedi «Seninle çalışma odamdan konuşmak istiyorum.» Pijamalarıyla yataktan kalkarak bir ropdöşambr giydi. Yatak odasından çıkarak koridordan ilerledi. Sybil'in o nasır tutmuş kalbinin iyiliği yüzünden, kendisine bu on iki odalı apartmanda ayırmış olduğu 2.40 en ve 3 metre boyundaki hücreye gitti. Paralel telefonu açarak, «Önemli olan nedir Komiser Bey?» diye sordu.

Bozzaris, «Para!» dedi.

— Neden söz ediyorsun sen?

Bozzaris, «Ben şu anda elimizde bulunan elli bin civarında bir paradan söz ediyorum,» dedi.

Telefon Azzecca'nın elinde titremeye başladı. Fakat sakin sakin, «E, ne olmuş?» diye sordu.

— Aldığımız haberler, bu paranın Napoli'de Carmine Ganucci adlı birine gönderilmek üzere olduğuna inanmamıza neden oluyor.

Azzecca hemen Freddie Corriere denilen o ahmak köpeğin, Peşkir Benny'nin evine giderken, polisin eline düştüğüne karar verdi.

Azzecca, «Aldığınız haberler yanlış,» diye cevap verdi. Bozzaris, «Elli bin **civarında»** demişti. Neden böyle söylemişti? Çünkü Freddie Corriera'nın taşıdığı, üzerine lastik bir bant geçirilmiş olan zarfta **tam tamına** elli bin dolar vardı. Napoli'ye gidecek olan uçağın bileti de cabası.

Bozzaris, «Olabilir,» dedi. «Sizlerin ilgilendiği ya da katıldığı, çeşitli işlere ve çalışmalara karışmak

niyetinde değilim. Tabiî bunların kötü bir niyetle yapılmamaları ve suç sayılmayacak bir nitelikte olmamaları koşuluyla. Her halde kısa bir süre önce bizim çocukların, üzerlerinde sürüyle sayı yazılı bir takım kâğıtları ele geçirdiklerini anımsayacaksın. O sayıların bizim için hiç bir anlamları yoktu. Ve tabiî kâğıtlar ortada bir suç unsuru olduğunu da göstermiyordu. İşte bu yüzden işe yaramaz kâğıtları sahibine geri verdik. Yani 'Joseph Dirigere'ye. Ve o da duyduğu minnet yüzünden karakolun emekli fonuna yedi bin dört yüz dolar yatırdı.»

— Evet, biliyorum.

— Ben de anımsayacağını sanıyordum. Şimdi durum aynı gibi. Bizdeki paranın, bazen 'kirli' diye söylenen türden olup olmadığını bilmiyorum. Veya kötü para, ya da lekeli para. Bunu bilmem olanaksız. O meblâğa baktığım zaman bu bana diğer normal paralardan farksız gibi geldi. Normal paralar da ne kirlidirler, ne de temiz. Yalnızca buz gibi paradırlar. - Bozzaris bir an durdu - Peşin para...

Azzecca, «Ne kadar?» dedi.

Bozzaris, hemen cevap verdi: «Geçen defakinin aynı.»

Azzecca, itiraz etti: «Fazla...»

— Pekâlâ, pekâlâ. Durmadan çalışıp didinen polislerle ilgili bir sorunda pazarlığı kim ister? Yuvarlak hesap beş bin yap, olsun bitsin.

— Gülünç!

Bozzaris, «Ben fedakârlığa razıyım,» diye cevap verdi. «Üç bin beş yüz.»

— İki bin.

— İki bin beş yüz.

Azzecca, «İki bin,» dedi. «Bir peni bile daha fazla olmaz.»

Bozzaris, «Anlaştık,» diye bağırdı. «Adamını, paranın geri kalan kısmıyla nereye yollayayım?»

— Freddie'yi mi?

— Adı Freddie mi onun? Adam bize bir tek kelime bile söylemedi. Sonra, yüzüne lânet olasıca bir çorap da geçirmiş.»

Azzecca, «Ben zaten onun sapığın biri olduğunu biliyordum» diye homurdandı.

— Olabilir. Burada, anlaştığımız çıkarmayı yaptıktan sonra, adamı senin apartınana yollayayım mı?

— Evet. Ama ona söyle paketi kapıcıya bıraksın.

— Kapıcıya mı? Onun yukarı çıkmasını istemiyor musun?

Azzecca, bağırdı: «Freddie yukarı çıkarsa dayanamaz; onu, burada, oturma odamda, kendi ellerimle boğarım.»

— Bunu duymamış olayım... - Bozzaris, bir kahkaha attı: Seninle konuşmak hoşuma gitti.

Azzecca; «Bileti de yollamayı unutma,» dedi.

Fakat Bozzaris telefonu kapatmıştı bile.

ÜÇE YİRMİ KALA Azzecca'nın mutfağındaki zil çaldı. Avukat masanın başına geçmiş, bir bardak süt içiyordu. Hemen duvara doğru giderek, üzerinde «Konuşma» yazılı düğmeye bastı.

— Evet?

— Bay Azzecca, ben kapıcı Hymie. Sizin için bir paket bıraktılar.

Azzecca, «Onu hemen yukarı yolla,» diye emretti.

— Paketi getiren adam bunun önemli olduğunu söyledi. Onun için sabaha değin beklemememin daha uygun olacağını...

— Evet, evet anlaşıldı. Onu hemen gönder.

— ... düşündüm. Fakat sizi gece yarısı rahatsız etmeyi de istemiyordum. Paketi yukarıya yollayayım mı?

— Evet, lütfen!..

Beş dakika sonra asansörcü kapıya vurdu ve Azzecca'ya büyük bir kesekâğıdı verdi. Azzecca, adama teşekkür ettikten sonra kapıyı kapayarak kitledi. Sonra da oturma odasına gitti. «Para, üzerine lastik bant takılı dümdüz bir zarftan bu kesekâğıdına nasıl girdi?» diye düşünüyordu. Kesekâğıdını tepe üstü çevirerek içindekileri sigara masasına boşalttı. «Allah Allah... Elli bin dolar bu apartmandan **ayrıldığı** sırada yüzlük banknotlar halindeydi. Fakat şimdi yığında her türlü banknot var. Onluklar, yirmilikler, birlikler ve yüzlükler.»

Parayı saymaya başladı.

Sonra da, «Komiser Bozzaris telefonda uzun uzun tıraş ettikten sonra, neden karakolun emekli fonuna yatırılacak olan iki bin doları almadı acaba?» dedi.

Azzecca'nın oturma odasındaki sigara masasında duran paraların toplamı tam tamına elli bin dolardı. Freddie Corriera'nın 9.45'te apartmandan alıp götürdüğü miktar. Bozzaris, Napoli uçak biletine el koymuştu ama, işte o kadar. Belki de adam ufak bir yolculuğa çıkmayı düşünüyordu.

Azzecca omzunu silkti.

Ertesi gün Peşkir Benny'ye başka bir haberci göndermek zorunda kalacaktı. Avukat, o zamana değin babacan komiserin tekrar kendisini arayacağını ve bu dalgınlığını düzelteceğini düşünüyordu. Azzecca, geğirdi. Sütünü bitirdi. Ve ülseri hâlâ homurdanırken gidip yattı.

13

BLOOMİNG-DALES

CUMA SABAHI saat onda kapı zili çaldığı zaman Peşkir Benny uyuyordu. Jeanette Kay'i rahatsız etmemeye çalışarak yataktan kalktı. Sonra odalardan geçerek, ön kapıya gitti.

— Kim o? diye sordu.

— Freddie Corriera.

Benny, kapıdaki deliğin kapağını açarak, dış hole baktı. Gerçekten, gelen Freddie Corriera'ydı. Her zamankinden daha renksiz, bitkin ve sıskaydı ama, yine de Freddie Corriera'ydı o. Benny, çifte Segal kilidini açtı. Fox sürgüsünü aşağıya doğru itti. Zinciri yuvasından çıkardı ve kapıyı açtı.

— İçeri girebilir miyim?

— Evet, tabiî. Ama sakın gürültü etme. Jeanette Kay hâlâ uyuyor.

Freddie, «Ya?» dedi.

Benny, «Ya...» dedi.

Freddie, mırıldandı: «Bunu sana dün gece vermem gerekliydi. Ama buraya birkaç kez geldim. Evde kimse yoktu.»

Benny, «Ben pokerdeydim,» diye cevap verdi. «Jeanette Kay ise sinemaya gitmişti.»

— Ya! Kazandın mı bari?

Benny, «Bir bakıma,» diye cevap vererek içini çekti.

— Dün gece çok ilgi çekici saatlar geçirdim, diyen Freddie, birine Sarah'la sevişmelerini anlatmak için çırpınıyordu. Bunun Peşkir Benny olmasına bile razıydı.

Benny, «Ben de çok ilgi çekici saatlar geçirdim,» diye mırıldandı. «Fakat şimdi bunları konuşacak zamanım yok. Giyinip iş için Harlem'e gitmem lâzım. Bundan başka ilgilenmem gereken çok önemli ve ivedi sorunlar da var.»

Freddie, «Ah, tabiî,» dedi. «Belki başka sefere konuşuruz.»

— Bu nedir? Benny elindeki şişkin zarfa bakıyordu.

— Bunu Mario Azzecca yolladı. İçinde talimat da var.

— Sen okudun mu?

— Üzerinde 'Özeldir' yazılı bir şeyi okur muyum?

Benny, «Her halde okumazsın,» diye mırıldandı.

Freddie, «Ben zaten okumasını da bilmem,» diyerek omzunu silkti.

— Pekâlâ! Zarfı getirdiğin için teşekkür ederim. Sana kahve ikram ederdim ama Jeanette Kay hâlâ uyuyor. Onun uykusu bitinceye değin uyumasını isterim.

— Ah, tabiî. Belki başka sefer konuşuruz. Belki ben sana o zaman dün geceyi beraber geçirdiğim kızı...

— Başka bir zaman.

Freddie, «Ya...» diyerek apartmandan ayrıldı.

Benny içini çekerek mutfağa gitti. Şişkin zarfı masaya bıraktı. Açmaktan korkuyordu. Çünkü Mario Azzecca'dan gelecek her şeyin yeni bir felâket olacağından emindi. Cezveyi havagazına koydu. Mutfak masasının başına geçerek gözlerini zarfa dikti. Şeddeli Eşşek'in, geceki soygundan sonra kendisini aramamış olmasına hayret ediyordu. Ama belki de Şeddeli Eşşek Hindistan'a ya da öyle uzak bir yere kalkan bir uçağa binmeye karar vermişti. Dünyada en güvenilemeyecek insanlar hırsızlardı. Özellikle aptal olanları. Her halde Şeddeli Eşşek ömrü boyunca o kadar parayı bir arada görmemişti. Elli binin başına vurduğunu hayal etmek kolaydı. Benny, Şeddeli Eşşeğin, yüzündeki çorap hariç tüm giysilerini çıkardığını, çırılçıplak yatağına uzanarak o hışır hışır yemyeşil banknotlarla vücudunu ovaladığını gözle-

rinin önünde canlandırabiliyordu. Her halde Şeddeli Eşşek daha sonra kalkıp Hindistan uçağına binmişti.

Benny, «Keşke ben de Hindistan'a giden uçakta olsaydım,» diye söylendi.

Fidye parasını meşru bir biçimde ele geçirmesine ramak kalmıştı. **Ramak!** «O Şeddeli Eşşek denilen herif böylesine eşşek olmasaydı! Ama sonuçta soygunu planlayan da benim. Onun için zavallıyı da suçlu bulamam. O yalnızca benim buyruğumu yerine getirdi. Zavallı, hırsızın gözü bir eşşoğlu eşşek! Ve her halde tüm ganimeti kendisine saklamaya karar verdi.» Benny, «Eh...» diye düşündü. «Hepimiz hata yaparız... Vaktiyle benim de Chicago'da yaptığım gibi.» Tekrar zarfa baktı. «Bu güzel cuma sabahı Azzecca başıma nasıl bir belâ açacak acaba?»

Kahve kaynıyordu. Benny, dolaptan bir fincanla tabak alarak, bunları mutfak masasına koydu. Masanın önünden her geçişinde zarfa usulca yan yan şöyle bir bakıyordu. Sanki böyle göz atarsa bir mucize olacak ve zarf ortadan kaybolacaktı.

Benny, «Chicago'dayken yaptığım yanlışlık gayet normaldi,» diye düşündü. «Neden insanın bazı şeyleri kesinlikle unutmasına izin vermiyorlar? Ben 'Domizio'nun İtalyan Lokantası'nı açan adamın Carmine Ganucci'nin öz be öz kardeşi olduğunu nereden bilebilirdim?» Benny, Chicago'da her yeni lokanta açılışında yaptığı gibi davranmıştı. Lokantaya bir ziyarette bulunmuş ve laf arasında kayıtsız bir tavırla, ilgili birkaç kişinin çöpleri almak ve restorana masa örtüsüyle peçete sağlamak istediklerini açıklamıştı.

Domizio, «Defol git, ahmak!» demişti.

İşte bu yüzden o gece Benny'nin bazı arkadaşları farkına varmadan, kazara dolu bir çöp tenekesini, Domizio'nun o güzelim lokantasının kristal camından içeri atıvermişlerdi. Ama açıkçası aslında Domizio hak etmişti bunu. Çünkü asıl adı Domizio Ganucci olan bir adam, bunu değiştirmez; Domizio Galsworthy adını almazdı. İtalyan lokantası işleten bir adam için nasıl bir soyadıydı bu? Üstelik Domizio gibi seçme bir aileden gelen bir insan bunu nasıl yapardı? Ganucci ailesindendi o. Bazen Benny insanların amaçlarını anlayamıyordu. Usulca, Shakespeare'in birkaç mısraını tekrarladı. **«Ad nedir ki? Gül dediğimiz başka bir adla da yine aynı derecede güzel kokardı.»** Omzunu silkerek, Gertrude Stein'in ünlü cümlesine geçti: **«Bir gül bir güldür.** Öyle değil mi?» Sonra o olayın daha mutlu yönlerini düşünmeye çalıştı. Bir kez en güzeli kendisini ertesi sabah Chicago Kanalizasyon ve Nakliye Kanalı'nda bulmayışıydı.

Onun yerine Carmine Ganucci, ta New York'tan kalkıp gelmişti. Bunun bir hata olduğunu, tabiî dürüstçe bir hata olduğunu gayet iyi anladığını açıklamak için. Ama o kristal vitrin camı, sevgili kardeşi Domizio'ya bin iki yüz elli dolara mal olmuştu. Bu çöp ve sofra takımı işinden, Benny'nin payına düşen paradan çıkarılacaktı. Fakat ileride Benny artık bu meslekten pay alamayacaktı. En iyisi New York'a kadar uzanıp oraya yerleşmesiydi. Orada, Doğu Harlem'de aylığı hiç de fena olmayan bir toplama işi vardı. Belki Benny böyle bir mevkiyle ilgilenirdi. Tabiî aylık, Benny'nin kazanmaya alıştığı kadar fazla değildi. Ama kristal vitrin camlarının ağaçtan toplanmadığını bilmesi gerekliydi. Tabiî, as-

lında olay pek, pek komikti. Fakat Carmine Ganucci'nin kardeşinden para sızdırmaya kalkışmak da büyük budalalıktı. Benny bunu anlıyor muydu?

Anladığını sanıyordu Benny.

Benny, Ganucci'ye, kendisine New York gibi güzel bir kentte ve özellikle Doğu Harlem'de çalışma fırsatını verdiği için teşekkür etti. Sonra da Otuz birinci sokağa giderek kanala baktı. Birinin duymasını sağlamak için olanca sesiyle on tane, «Selâm Meryem» duasını okudu.

BENNY, «Hepimiz hata yaparız,» diye düşündü. «Ama ben son zamanlarda payıma düşenden daha fazlasını yapmaya başladım. Dadı'ya, aslında gerçekten çok çurçur birini seçtiğini söylemeliydim. Ganucci'nin çocuğu olacak o küçük piçi geri alma işini yapamayacak kadar çurçur birini. Evet, başlangıçta söylemeliydim. Haydi bunu yapamadım, diyelim... O zaman da kumarbazları soymaya kalkmak gibi pek budalaca bir işe girişmemeliydim. Özellikle Şeddeli Eşşek kadar ahmak ve sinsi bir herifi işe karıştırmamalıydım... Acaba o sinsi ahmak şu anda nerede?» Benny tekrar Azzecca'nın uğursuz zarfına baktı ve, «Bunu açayım da başıma yine nasıl bir belâ gelmiş olduğunu anlayayım bari,» dedi. Bankada hâlâ 216 doları vardı. Her halde bu parayla Havai ya da Hindistan'a değilse bile ülkenin orta bölgelerinde bir yere kadar gidebilirdi. Sözgelişi Schenectady'ye. Benny'nin Schenectady'deki teyzesi, açık tezgâhta eroin satardı.

Biraz daha kahve içti. Fincanı masaya bıraktı.

Endişeyle zarfı alarak, lastik bandı çıkardı.

Ona bir an zarfın içinde, yüzlük banknotlar halinde elli bin dolar varmış gibi geldi.

Bir de Napoli'ye gidiş-dönüş uçak bileti varmış gibi.

Bir de mektup :

AZZECCA & GARBUGLI
AVUKAT

TELEPHONE (212) CO 8.3888
CABLE: AZZGAR

[illegible] WEST [illegible] STREET
NEW YORK, N.Y. [illegible]

Peşkir Benny,

Cuma gecesi soat onda bu uçağa bin. Napoli'ye git. (Romada aktarma yapmayı unutma sakın.) Parayı cumartesi günü Napoli Havaalanında Ganucci'nin adamına ver. İşleri berbat etme.

Mario Azzecca

Benny mektubu tekrar okudu. Parayı yeniden saydı. Bilete tekrar baktı. Kaçık bir çocuk hırsızının Carmine Ganucci'nin oğlunu sağ salim göndermek

için istediği elli bin dolar elindeydi işte. Ama ne yazık ki Carmine Ganucci bu paranın Napoli'ye getirilmesini istiyordu.

Son on iki saat içerisinde Benny ikinci kez hüngür hüngür ağlama isteğine kapıldı...

KENTTE hırsızlama mal satın alanların en ustası Bloomingdales'di. Tabiî adamın, sonunda bir 'apostrof' olan o aynı addaki mağazayla hiç bir ilişkisi yoktu. Bloomingdales Lexington Avenü'nün hemen yakınında, 116'ncı sokakta bir apartmanda oturuyordu. Tüm Doğu Harlem'de, bu asansörsüz apartmandaki o kattan daha uygun fiyatlı bir yer de bulamazdınız. Bloomingdales'in tren vagonlarına benzeyen dört odalı katında sergilediği eşyaları görmek için yakınlardan ve uzaklardan pek çok kişi gelirdi. Söylentiye göre Bloomingdales bir kez mutfağında çalınma bir kuyruklu piyano da sergilemişti. Fakat Yogi Dominick, bu Steinway piyanoyu hiç görmemişti. Onun için de görmediği bir şeye hemen inanıvermek niyetinde değildi. Bununla beraber Dominick, tavanına değin dolu o dört odada, akla hayale gelebilecek her türlü eşya görmüştü. Hatta bazen kendi çaldığı malları, sergilenen eşyalardan biriyle değiştiriverme isteğine de kapılmıştı. Radyolar, televizyonlar, ekmek kızartma makineleri, altın saatlar, altın kalem takımları, stereolar, şemsiyeler, kumaş mantolar, kürk mantolar, lambalar, altın gerdanlıklar ve yüzükler müzik aletleri, satranç tahtaları ve taşları. Charles Dickens'in elle süslenmiş deri kaplı külliyatı, kristal, porselen, iki tekerlekli bisik-

letler, üç tekerlekli bisikletler, hatta bir defasında bir motosiklet... Tüm bunlar ve daha pek çok değişik şeyler, Bloomingdales'in yukarı kattaki çarşısında bulunabilirdi. Bu eşyaları, cumartesi ve pazarları da dahil olmak üzere her gün görebilirdiniz. Bloomingdales'in malları arasında gümüş saatlar, yüzükler ve gerdanlıklar, gümüş sofra takımları ve hatta gümüş kaplama eşyalar göremezdiniz. Çünkü adam böyle eşyaları genellikle Gümüş Tilki'ye yollardı. Gümüş Tilki o tür malların değerlerini anlamakta çok ustaydı. Ayrıca, yalnızca salçalıklar, kepçeler, servis tabakları ve her biçim ve boyda gümüş eşyalarla ilgilenen bir müşteri grubuna hizmet ederdi. Fakat bundan başka her şeyi Bloomingdales'de bulabilirdiniz. Küçücük transistorlu radyolardan, yıkama ve kurutma makinelerinin en büyüğüne değin her eşya vardı burada. Fiyatlar beş dolar on sentten başlar ve üç bin dolara kadar çıkardı. (Dominick'in hiç görmediği o kuyruklu Steinway'ın fiyatıydı bu.) New York Eyalet Ceza Yasası'nın 1306' ncı bölümüne aldırmayan her kelepir meraklısı, burada istediğini bulabilirdi. Bu bölüm kısaca şöyleydi. «Çalınan ya da yasaya aykırı yöntemlerle ele geçirilen malları alanlar, satın alanlar, saklayanlar ve gizleyenler...» Bundan başka hırsızların kendileri, -yani dükkân fareleri, yankesiciler, hırsızlar, soyguncular ve çeşitli türden haydutlar, Bloomingdales'le iş görmenin kârlı bir şey olduğunu bilirlerdi. Çünkü adam son derece dürüsttü ve ayrıca kendisine getirilenlere de en yüksek fiyatı verirdi. Dominick Bloomingdales'in yalnızca bir tek yönüne kızıyordu. Adam daima onu kılığı yüzünden azarlıyordu.

Bloomingdales, «Neden saçını kesmiyorsun?» dedi. «Senin gibi iyi bir İtalyan gencine yakışır mı bu?»

— Böyle saç hoşuma gidiyor.

Bloomingdales, «Sapık bir homoseksüele benziyorsun,» dedi.

Dominick, mırıldandı: «Birçok kız beni bu saçlarımla beğeniyor.»

— Kızların çoğu deli zaten. Neden saçlarını şöyle benim gibi doğru dürüst kestirmiyorsun?

— Şey.. Saçının biçimi gerçekten güzel. Fakat ben de kendi saçımı ve kılığımı beğeniyorum.

— Evet, sende bir cinsi sapık hali var.

— Ah... Birçok kız benim bu saçlarla tam bir erkek olduğumu söylüyor.

Bloomingdales, homurdandı: «Birçok kız da sevici, lesbien, ablacı zaten! Sen çok iyi, usta bir hırsızsın. Saçını neden böyle uzatıyorsun bilmem ki?»

Dominick, sordu: «Sana getirdiklerime bakmak istemiyor musun?»

— Soruma cevap vermedin. Saçlarını böyle kim uzatır biliyor musun?

— Kim?

— Çılgın, homoseksüeller.

Dominick, Bloomingdales'in üçüncü kattaki apartmanına dek çıkardığı büyük bavulu açtı. «Burada bir sürü güzel eşya var.» Gerçekten sözleri doğruydu. Bavuldaki güzel eşyaların arasında bağa bir tarak fırça takımı, iri pırlantalı bir nişan yüzüğü, radyolu bir çalar saat, altın bir gerdanlık, gümüş çay takımı vardı...

Bloomingdales, «Ben gümüş almam,» dedi.

— Bu takımı Gümüş Tilki'ye göndereceğini dü-

şündüm. Sen genellikle öyle yapmıyor musun?

— Evet. Ama Gümüş Tilki'yle aramızda bazı olaylar geçti.

— İşte buna üzüldüm.

Bloomingdales, homurdandı: «Hımm... Gümüş Tilki kız kardeşim için, 'İşe yaramaz bir fahişe.' dedi.

Dominick, «A!» diye bağırdı. «Aslında iyi bir fahişedir o.»

— Bilmiyor muyum? Gümüş Tilki kız kardeşimin işe yaramaz bir fahişe olduğunu söyleyerek ona neden böyle iftira atıyor?

— Canım, insanlar zaman zaman çıldırıyorlar işte.

Bloomingdales, başını salladı: «Bana sorarsan Gümüş Tilki daima çılgın... Her ne hal ise... Ben artık gümüş almıyorum. Şunu, şunu, ve şunu doğrudan doğruya Gümüş Tilki'ye götürmen gerek.»

— Peki, öbür eşyalara ne vereceksin?

Bloomingdales, duvara dayalı bir dolabın çekmecesini açtı. Apartmanındaki, meşru yoldan aldığı o birkaç eşyadan biri de bu dolaptı. İçinden Goldsmith Kardeşlerden çalınmış olan bir hesap makinesini çıkardı. Çabucak hesap yaptı. Sonuca baktı. Eşyaları tekrar inceledi. Başını salladı. Yeniden hesap yaptı. Kâğıt şeride bakarak, «Hepsine iki yüz altı dolar,» dedi. Başını kaldırarak Dominick'i süzdü. «Buna nişan yüzüğü dahil değil. Ona bir fiyat vermeden önce taşa değer biçtirmek istiyorum.»

— Hiç olmazsa bana aşağı yukarı bir şey söyle.

— Belki benim için iki yüz eder. Sana durumu bildiririm.

— Ben üç edeceğini sanıyorum.

Bloomingdales kuşkuyla, «Belki!» diye mırıldandı. «Öbür eşyalar için Gümüş Tilki'ye gidecek misin?»

— Bu gün. Daha sonra.

— O köpoğlu köpeğe söyle. Metronun altında kalmasını dilerim.

Dominick, başını salladı: «Olur... Söylerim.» Gümüş eşyaları tekrar bavula koyarak kapattı. Bloomingdales yepyeni iki yüzlük ve altı tane de bir dolarlık sayarken bekledi. Bloomingdales insana hep yepyeni, gıcır gıcır dolarlar verirdi. Onunla iş yapmanın bir iyi yanı da buydu.

Dominick, aşağıda kaldırıma çıktığı zaman Bloomingdales'e hâlâ blucininin cebinde olan saatı göstermemiş olduğunu aklına getirdi. Yukarı, ta üçüncü kata tekrar çıkıp çıkmamayı düşündü. Sonra da, «Boş ver...» dedi.

O CUMA GÜNÜ saat on ikiyi otuz beş gece, tam Dominick'in Bloomingdales'in apartmanından uzaklaştığı sırada; güvenilir bir haberci Peşkir Benny'nin daha aşağılardaki evine erişiyordu. Adam, beş kat merdiveni tırmandı. Holden ilerledi ve hışırtılı hışırtılı nefes alarak Benny'nin kapısını vurdu.

Benny, «Kim o?» diye sordu.

Haberci, «Benim ben,» dedi. «Arthur Doppio.»

— Ne istiyorsun Arthur?

— Sana bir şey getirdim.

— Nedir o?

— Mario Azzecca sana bir şey yolladı.

Benny, kapıdaki gözetleme deliğinin kapağını açarak dış hole baktı. Ve Arthur'un üzerinde lastik bir bant olan kapalı bir zarfı havaya kaldırmış olduğunu gördü. «Bir saniye» deyip çifte Segal kilidini açtı, Fox sürgüsünü aşağı indirdi. Zinciri yerinden çıkardı ve kapıyı açtı.

Arthur, «Beni içeri almayacak mısın?» dedi.

Benny, «Alırdım ama,» diye cevap verdi. «Jeanette Kay uyuyor. Ben onun uykusu sona erinceye değin rahatsız olmamasını isterim.» Daha bu sözler ağzından çıkarken Benny'ye aynı olayı eskiden de yaşamış gibi geldi. Hem de yakın bir geçmişte. Arthur'ün elinden o şişkin beyaz zarfı aldı. Zarf bile yabancı değildi.

Arthur, «O halde başka zaman,» diyerek şapkasını hafifçe çıkarıp selâm verdi. Sonra da dönerek koridordan uzaklaştı. Benny, kapıyı kapayarak kitledi. O **'déjà vu'** duygusu hâlâ geçmemişti. Usulca eski bir şarkının sözlerini tekrarlamaya başladı. **«Bana önce de durmuş ve böyle konuşmuşuz gibi geliyor. Birbirimize yine tıpkı böyle bakmıştık. Ama ne zaman ve nerede olduğunu anımsayamıyorum...»**

Benny şarkının sonunu da unutmuştu. Zarfı mutfağa götürerek masanın başına geçip oturdu. Birkaç dakika süzdü. Mario Azzecca'nın başına yeni belâlar açmak üzere olduğunu düşünüyordu. Sonunda içini çekerek, lastik bandı çıkardı ve zarfın ucunu yırtarak açtı.

Ona bir an, zarfın içinde cins cins banknotlardan oluşmuş elli bin dolar var gibi geldi.

Bir de Napoli'ye gidiş-dönüş uçak bileti varmış gibi.

Bir de mektup :

AZZECCA & GARBUGLI
AVUKAT

TELEPHONE (212) CO 5.3888
CABLE: AZZGAR

145 WEST 45 STREET
NEW YORK, N.Y. 10036

Peşkir Benny,

Cuma gecesi saat onda bu uçağa bin.Napoli'ye git.(Romada aktarma yapmayı unutma sakın.).
Parayı cumartesi günü Napoli Havaalanında Ganucci'nin adamına ver. İşleri berbat etme.

Mario Azzecca

Benny mektubu tekrar okudu. Parayı yeniden saydı. Bilete tekrar baktı.

Ve ancak şunu düşünebildi. «Galiba elektronik beyin sonunda bozuldu...»

14

GÜMÜŞ TİLKİ

GÖZLÜK CAMLARI som gümüş ve gümüş kaplama takımları yansıtan Gümüş Tilki, çalınmış eşyalarla dolu masasının başında oturuyor ve Benny'nin feryatlarını dinliyordu. Artık saat hemen hemen bir buçuğa geliyordu. Ve Roma uçağı gece saat on-

da kalkacaktı.

Benny, «Ben ne yapacağım şimdi?» diye sordu.

Gümüş Tilki'yi en eski arkadaşlarından saydığı için kalkmış ona gelmişti. Fikir verme bakımından da ona çok güvenirdi. Tabiî Benny konuşurken, Gümüş Tilki durmaksızın eşyalarda damga aramıştı ama, bu da önemli değildi.

Gümüş Tilki, «Önce neler yapamayacağını sayıp, bunları bir kenara atalım» dedi. «Yapmamız gereken ilk iş bu.»

— İyi ya... Yapamayacağım şeyler nedir?

— İkinci parayı ve bileti Azzecca'ya geri yollayamazsın.

— Nedenmiş o?

Gümüş Tilki, «Hiç kimse hata yaptığının yüzüne vurulmasını istemez,» diye cevap verdi.

— Ama bu pek büyük bir hata. Ucunda elli bin dolar var.

— Hata ne denli büyük olursa, insan da bunu unutmayı o denli ister.

Benny, «Her halde doğru bu...» diye mırıldandı.

Gümüş Tilki, «Gayet iyi anımsarım» diye başladı. 'Bir keresinde kardeşim Salvatore - 'Salvatore İtalyancada 'Kurtarıcımız Olan Hazreti İsa,' anlamına gelir. Evet, bir keresinde kardeşim Salvatore, Paulie Secondo'nun 'aranjmanı' olan kızla yatmak gibi korkunç bir hata işledi. Kız o sırada Paulie Secondo'yla Greenwich avenü'de bir evde oturuyordu. 'Aranjman' tuttu ve durumu Paulie'ye anlattı. Oysa kız hem İrlandalıydı, hem de istekli. Paulie de tanıdığı polis komiseri Alexander Bozzaris'e, kardeşi Salvatore'nin bir ırza geçme ve saldırına suçu

işlediğini usulca ima etti. Çünkü söz konusu kız henüz on altı yaşındaydı. Tabiî bu durumda Salvatore'yi tutukladılar ve kardeşim Sing Sing'de on yıl kaldı. Sonra bir gün Seksen altıncı sokaktan Alonzo adlı biri kardeşim Salvatore'ye küçük bir kıza saldırdığı için hapse atıldığını anımsatmak gibi affedilmez bir hata işledi. Kardeşim bu sözler üzerine adamı dört yerinden bıçakladı ve sonra tekrar Sing Sing'e döndü. Hiç kimse hatalarının söylenmesinden hoşlanmaz, Benny.»

— E, ne yapayım öyleyse?

Gümüş Tilki, kurnaz kurnaz, «Bana olan biteni iyice anlatmadın gibi geliyor» dedi. «Yoksa seçeceğin yol gün gibi belli olurdu. Yani, o elli bin dolarlık destelerden birini alıp Napoli'ye götürürdün... Öbürünü de güzelce harcardın. Bana inan Mario Azzecca, böyle bir hata yaptığını dünyada hiç kimseye itiraf edemez.»

— Ya itiraf ederse, Silvio? Ya adam bana gelip parayı geri istediğini söylerse?

— E, ne olur yani? Dilsiz misin sen? Yoksa kekeme mi? Ona, 'Hangi parayı?' dersin. 'Bana bir tek elli bin dolar geldi. Ben de bunu alıp, senin söylediğin gibi Napoli'ye götürdüm. Parayı hava alanında karşılaştığım adama verdim ve tekrar buraya döndüm. İşte şimdi de karşındayım. Sen hangi paradan söz ediyorsun? Dediğin para zarfa konup kapatıldı ve teslim edildi.' İşte Azzecca'ya böyle söylersin. Tabiî o kalkıp seni görmeye gelirse. Ama gelmeyecek nasıl olsa.

Benny, «Şey...» dedi. «Belki...»

— Belkisi falan yok... Gümüş Tilki, gözlüğünü alnına doğru iterek, masanın üzerinden Benny'ye

baktı. Benden sakladığın nedir, Benny? Senin arkadaşınım. Bana her şeyini söyleyebilirsin.

— Seni bu işe karıştırmayı istemiyorum, Silvio.

— Neden?

— Çünkü arkadaşımsın. Ve bu işe karışanların başı derde girebilir.

Gümüş Tilki, «Arkadaşlar böyle günler için değil mi?» diye sordu. «Birbirimizin dertlerini paylaşmayıp da ne yapacağız?»

— Hayır, hayır. Seni sıkmak istemiyorum.

— Yo! Ben senin arkadaşınım. Derdin neyse sana yardıma da çalışırım.

Benny, başını salladı: «Olmaz.. Gerçekten olmaz...»

Gümüş Tilki, «Söyle!» dedi. «Bana güvenebilirsin.»

— Şey...

— Anlat.

— Şey... Carmine Ganucci'nin oğlunu kaçırdılar.

Gümüş Tilki telâşla ayağa fırladı: «Bunu bana neden söylüyorsun? Başımı derde mi sokmak istiyorsun? Ne biçim arkadaşsın sen?»

Benny, «Çocuğu sağ salim geri yollamak için elli bin papel istiyorlar,» diye ekledi.

Gümüş Tilki elleriyle kulaklarını tıkayarak, bağırdı: «Bana söyleme! Söyleme!»

— Sahte para satın almaya çalıştım ama...

— Bana anlatma!

Kapıya vuruldu.

Gümüş Tilki, «Oh, çok şükür!» diyerek kapıya koştu. Benny üzgün bir tavırla, üzeri çalınmış gümüş eşyalarla dolu masanın yanına oturdu. Antre-

den gelen sesleri dinliyordu. Arkadaşı Silvio'nun öğüdü uyarınca, ikinci elli bini alıkoymasının hiç de güvenceli olmayacağını düşünüyordu. «Belki hiç kimse yaptığı hataların belirtilmesinden hoşlanmaz... Fakat işe **daha önce de** bir hata yapmış olan biri karışırsa... O zaman **ikinci** hatayı yapan kimse, **ilk** hatayı yapan kimseden ikinci hatayı **düzeltmesini** istemek hakkı olduğunu sanabilir...» İşte Benny böyle bir mantık yürütüyordu. Zaten elli bin doları kendisine saklamak hiç bir zaman aklından geçmemişti... Şey, biraz geçmişti tabiî. Ama şöyle çarçabuk... Benny, usulca, **«Kendilerinin olmayan şeyleri hırsla, hevesle isteyenler, kendilerinin olan şeyleri dağıtırlar, onları bağlarından koparıp atarlar ve böylece daha fazlasını isterken, daha azıyla kalırlar...»** diye tekrarladı; sonra da içini çekti. Aklında çöreklenip kalan tek fikir şuydu: O ikinci elli bini, Ganuç'un oğlunu geri almak için kullanmak. O zaman Mario Azzecca **gerçekten** ona gelip, «Buraya bak Peşkir Benny. İkinci elli bin dolar nerede?» diye sorarsa, avukata rahatlıkla cevap verebilirdi. «Onu Ganuç'un oğlunu kurtarmak için kullandım...» Böylece paranın güzel bir amaç uğruna verildiği ortaya çıkacaktı.

Gümüş Tilki, «Sen Yogi Dominick'i tanıyor musun?» diye sordu.

Benny başını çevirerek oturma odasının kapısında duran genç adama baktı. «Evet, galiba tanışmıştık... Ama o zaman saçların bu denli uzun değildi, sakalın da yoktu.»

Dominick, yaklaşarak elini sıktı. «Şimdi nasıl buluyorsun?»

— Bu saç ve sakal sana çok yakışmış.

Gümüş Tilki başını salladı: «Saçların iyice uzamaya başlamış. Senin gibi iyi ve dürüst bir İtalyan genci...»

Dominick, «Bloomingdales de saçlarımdan hiç hoşlanmıyor» diye mırıldandı. Sonra da Gümüş Tilki'ye dönerek ekledi: «Ha, aklıma gelmişken... Bloomingdales, metronun altında kalacağını umduğunu sana söylememi istedi.»

Gümüş Tilki, «Neden?» diye sordu. «Kız kardeşi işe yaramaz bir fahişe olduğu için mi? Bunu herkes biliyor zaten...»

Dominick, «Ben yalnızca onun selâmlarını getirdim,» dedi. Bir yandan da, **«Öff... Amma iş be...»** diye düşünüyordu.

Gümüş Tilki, sordu: «Bana ne getirdin?» Dominick'in yan yan Peşkir'e baktığını fark ederek hemen ekledi: «Benny'ye güvenebilirsin. Çok eski bir arkadaşımdır.»

Dominick bir an ona dikkatle baktı sonra da tekrar antreye çıktı.

Benny, Gümüş Tilki'ye usulca, «Ne yapacağım?» diye fısıldadı.

— Hangi konuda?

— Ganuç'un oğlu konusunda.

— Ben Ganuç'un oğlu hakkında hiç bir şey bilmiyorum.

— Sana demin söyledim ya...

— Hatta ben Ganuç'un oğlu olup olmadığını bile bilmiyorum. Sahi, Ganuç'un oğlu var mı? Neyse, neyse, sakın bu soruma cevap verme.

Dominick elinde bir bavulla içeri girdi. Kaldırıp uzun tahta masanın üzerine koydu. «Burada pek güzel eşyalar var.» dedi. Kapağı açtı. Gümüş Tilki bü-

yüteci alarak parçaları incelemeye başladı.

Dominick, Benny'ye «Bunu gördün mü?» diye sordu.

— Nedir o?

Dominick, «Bir kol saatı» diyerek bunu Benny'ye uzattı.

Benny, dalgın dalgın saata bir göz attı: «Pek güzel...»

Gümüş Tilki, «Saatın üstündeki resim kimin?» diye sordu.

— Başkan Yardımcısının...

— Herbert Humphrey'nin mi? Ona hiç benzemiyor.

Benny, saatı Dominick'e geri vermek üzereydi. Fakat birden arkasını çevirdi. Nedenini kendisi de bilmiyordu. Saatın arkasında bir yazı vardı.

Benny birdenbire avaz avaz haykırdı: «Bu saatı nerede buldun?»

■

ESPİYON, eski arkadaşı Arthur Doppio'dan ödünç aldığı mavi Plymouth arabayla o gün öğleden sonra Larchmon'a gitti. Ganuccilerin dadısını ziyaret etmek niyetindeydi. Ona, Bozzaris'in öğrenmemiş olduğu bir haber getirirse yirmi beş dolar vere-

ceklerini vaat etmişlerdi. Ve Espiyon yirmi beş doları öyle kolaylıkla elinden kaçıracak adamlardan değildi. Akçaağaçlı Köşk'ün önündeki iki yanı ağaçlı uzun yoldan ilerledi. Arabayı pek süslü olan büyük kapının önündeki oval biçimi yere bıraktı. Taş döşeli verandaya çıkarak, üzerinde yalnızca «GANUCCİ» yazılı olan pirinç arınaya hayran hayran baktı. Sonra da zili çalarak bekledi.

Dadı, kapıyı birdenbire açıverdi. Sanki kadın kapının arkasında pek istediği birinin gelmesini bekliyordu. Espiyon'u görünce yüzündeki heyecan ve umut dolu ifade söndü.

— Evet? dedi.

— Dadı, salı gecesi işlendiğini söylediğin o ağır suç hakkında ek bilgi edindiğimi sanıyorum.

— Evet, söyle.

— İçeri girmemin mahzuru var mı? Son zamanlarda insan ağaçların arkalarına kimlerin saklandığını bilemiyor....

Dadı, «Gir bakalım...» dedi. Saat tam ikiydi. Bu yüzden oturma odasındaki tüm saatlar çalmaya başladı. Bon bon bon... Ve seslerinin başlamasıyla kesilmesi bir oldu hemen hemen. Espiyon kol saatına baktı.

— Üç dakika geri, diyerek kadının peşinden çalışma odasına girdi. Sonra da fikrini açıkladı: «Ganuç'un evi pek güzel...»

Dadı, «Evet,» diye homurdandı. «Bana ne haber getirdin?»

Espiyon, hemen Mario Azzecca'nın masasında gördüğü telgrafı anımsadı: «Bir kez bu işin elli bin dolarla ilgisi olduğunu biliyorum...» Dadı'nın sap-

sarı kesilmesinden işin can alıcı noktasına parmak basmış olduğunu anladı.

Kadın, elini boğazına götürdü. Çok hafif ve sakin bir sesle, «Evet, bu doğru» dedi.

Espiyon, «Ne olursa olsun...» diye düşünerek gözlerini kıstı ve telgrafı olduğu gibi ezberden okuyuverdi: «Elli bulunması acele ve önemli teslim. Cumartesi 21 ağustos.»

— Son mektup bu anlama mı geliyor.

Espiyon, «Tabiî ya,» dedi. Adam, yalnızca bir tek mektup görmüş olduğunun farkındaydı. Aslında o da zaten mektup değil, telgraftı. Ayrıca bunun ilk mi, son mu, yoksa aradaki mektup mu olduğu konusunda da hiç bir fikri yoktu. Fakat Espiyon, Dadı' nın güvenini kazanmış olduğunu sanıyordu. Bu güveni, bilmediği birtakım bilgi kırıntıcıklarıyla ayakta tutmayı başarabilirse, en sonunda Bozzaris'in istediğini öğrenebilirdi. Ayrıca 'komplo ve entrika' dünyanın en heyecanlı meslekleri idi.

Dadı, sordu: «Cumartesi kaçta?»

— **Sen** bunu bilmiyor musun?

— Hayır! Son mektuptan da bir anlam çıkaramadım. Benny de öyle. Mektubu ona telefonda okudum.

— Benny mi?

— Peşkir.

— A, tabiî. Demek o da işi biliyor?

— Evet. Onun gittiğini anladığım an kendisine telefon ettim.

Kadının neden söz ettiğini bilemeyen Espiyon, başını salladı: «Tabiî... Tabiî...»

Dadı, «Sen mektubu **nerede** gördün?» diye sordu.

— Mario Azzecca'nın masasında.

— Mario... Allahım! diyen kadın elini yine boğazına götürdü. Demek **o da** biliyor?

— Tabiî ya... Not ona yollanmıştı.

— Mario Azzecca'ya mı? Ama neden?

— E, her halde Ganuç elli bin dolarcık istediği zaman avukatına kısa bir pusula yazıyor ve ona bu parayı bulmasını bildiriyor. İşte bu nedenle.

— Ganuç?

— Tabiî.

— Yâni Bay **Ganucci** Mario Azzecca'dan elli bin dolar mı istedi?

— Tabiî... Espiyon omzunu silkti.

Dadı neredeyse bayılacaktı. Kütüphaneye yaslanıp kaldı. Az kalsın, kitapların raftan düşmesine neden olacaktı. Tekrar konuşmaya başladığı zaman, sesi bir fısıltıdan farksızdı. «O biliyor demek?..» Gözleri iri iri açılmıştı.

Espiyon, «Neyi biliyor?» dedi.

Dadı, «Her şeyi...» dedi. «Allahım, o her şeyi biliyor...» Elini, Espiyon'un koluna koydu. «Bay Ganucci bizi öldürecek. İkimizi de. Beni - ve Benny'yi de.» Parmaklarını sıktı. «Kimin pençesinde o?»

— Benny mi? Jeanette Kay'le beraber oturmuyorlar mı? Benny'nin Jeanette Kay'le bir 'aranjman'ı yok mu?

— Hayır, ben çocuğu kastediyorum.

— Ne? Benny bir **çocuk**la **mı** oturuyor şimdi de?

Dadı sabırsız sabırsız, «Ben onu kastetmedim,» diye bağırdı. «**Çocuk hırsızlarının** kimler olduklarını biliyor musun?»

Espiyon, «Ne?» dedi.

— Çocuk **hırsızları.**

Adam tekrar, «Ne?» dedi.

Şimdi kadın Espiyon'un önünde durmuş onun gözlerinin içine bakıyordu. «Espiyon, Bay Ganucci' nin oğlunu kimlerin kaçırdığını biliyor musun?» diye sordu.

Ve Espiyon, '**Demek sorun bu?**' diye düşündü. «Bu **gerçekten ağır bir suç... Ağır mı ağır...**» Kafasını toplayabilmesi için zamana gereksinme duyuyordu. Durumdan yararlanıp para kazanabilirdi. Yalnız parayı nasıl kazanabileceğini hesaplaması gerekliydi. Düşünmek için biraz zaman. Ama Dadı'nın vermeyi tek istemediği şey de zamandı anlaşılan. Kadın, Espiyon'un kolunu sıkıca yakalamış, alev alev yanan bakışlarını, onun ta gözlerine dikmişti.

Dadı, ısrarla tekrar sordu: «Lewis - Ganucci'yi - kimin - kaçırdığını - biliyor musun?»

Espiyon, 'Ne olursa olsun,' diye düşünerek, «Evet, tabiî.» dedi.

western union **Telegram**

CDU071 RWU809 CP084 14PD INTL FR CD CAPRI
21 0318
AZZGAR (AZZECCA & GARBUGLI)
(145 WEST 45~ST) NYK

ELLİYE BOŞVERİN EVE DÖNÜYORUM

GANUCCI

WU 1201 (R 6-69)

GARBUGLİ, «Beş kelime,» dedi. «Allah kahretsin, bir şaheser bu.»

Azzecca, öğrenmek istedi. «Evet ama şimdi ne yapacağız?»

— Peşkir Benny'ye telefon eder ve parayı geri alırız.

— Tamam!.. Azzecca hemen telefona gitti. Benny'nin numarasını çevirdi. Bekledi. Sonra uykulu bir ses duydu. «Alo?»

Azzecca, «Alo?» dedi. «Kimsiniz?»

— Ben Jeanette Kay. Siz kimsiniz?

— Mario Azzecca.

— A, merhaba Bay Azzecca. Nasılsınız?

— İyiyim. Benny orada mı?

— Hayır, değil.

— Nerede?

— Bilmiyorum. Ben uyurken çıkıp gitmiş.

— Havaalanına gitmedi ya?

— Sanmıyorum. Havaalanına neden gitsin?

— Ona, eve gelir gelmez bana telefon etmesini söyleyin. Napoli'ye gitmemesini de tembih edin.

— Benny Napoli'ye neden gitsin?

— Siz ona böyle söyleyin diyen Azzecca, telefonu kapattı. Garbugli'ye, «Benny evde yok,» dedi. «Acaba şimdiden havaalanına mı gitti?»

Garbugli, kaşlarını kaldırdı: «Saat üçte mi? Uçağı bu gece onda kalkacak.»

Azzecca, «Çok kimse havaalanına erkenden gitmeyi tercih eder,» dedi. «Endişeyi azaltır bu.»

— Nonaka'yı çağıralım. Benny'yi arayıp bulsun.

— Nonaka'yı mı? Neden?

— Belki Benny parayı geri vermemeyi düşünür de...

— Öyle de olsa... Nonaka!

— Bu iş için biçilmiş kaftandır o, avukat bey. Azzecca, «Nonaka'yı görünce tüylerim diken diken oluyor,» diye mırıldandı.

— Ona telefon et!

Azzecca omuz silkerek telefona gitti. Masasındaki adres defterini açarak 'N' harfindeki adlara baktı. Sonra da Nonaka'nın numarasını çevirdi.

Karşıdan biri, «Alo!» diye fısıldadı.

— Nonaka'yla konuşmak istiyorum.

Ses yine fısıltıyla cevap verdi: «Nonaka burada değil.»

— Nerede?

— Bilmiyorum.

Azzecca sinirlenmişti. «Biraz daha yüksek sesle konuşamaz mısınız?»

Ses, «Evet, konuşabilirim,» diye fısıldadı. «Ama Allah'a şükür buna zorunlu değilim. Telefon kapandı.

Azzecca, «Nonaka evde yok» dedi.

LUTHER PATTERSON, karısına, «Kim o?» diye sordu. Eleştirmeci büyük yatak odasının penceresi önünde durmuş, on kat aşağıya, arka avluya bakıyordu. İda onun yanına gelerek aşağıya bir göz attı.

— Kim? Nerede o?

Luther, «Şurada,» dedi. «Şu üç adam... Kim bunlar?»

— Ben kimseyi görmüyorum.

— Şuradaki telefon direğinin yakınında. Şu üç adam. Biri kılıksız... Biri sakallı... Biri de bir Çinli...

— Belki de telefon tamircileridir.

— Sen hiç Çinli telefon tamircisi gördün mü?
— Onun Çinli olduğunu nereden anladın?
— Adamı görüyorum ya!
— Ta buradan?

Luther, «Gözlerim çok keskindir» dedi. «Yani gözlüğümü taktığım zaman. Adam Çinli...» Birdenbire aklına bir şey geldi. «Simon ne demişti?» diye sordu. «Bir şey... Çinliler ya da Çin hakkında bir şey. Bir şey.» Oturma odasına koşarak, raftan dosyayı aldı. Sayfaları hızlı hızlı çevirerek aradığı eleştirmeyi buldu. Bunu yüksek sesle okumaya başladı.

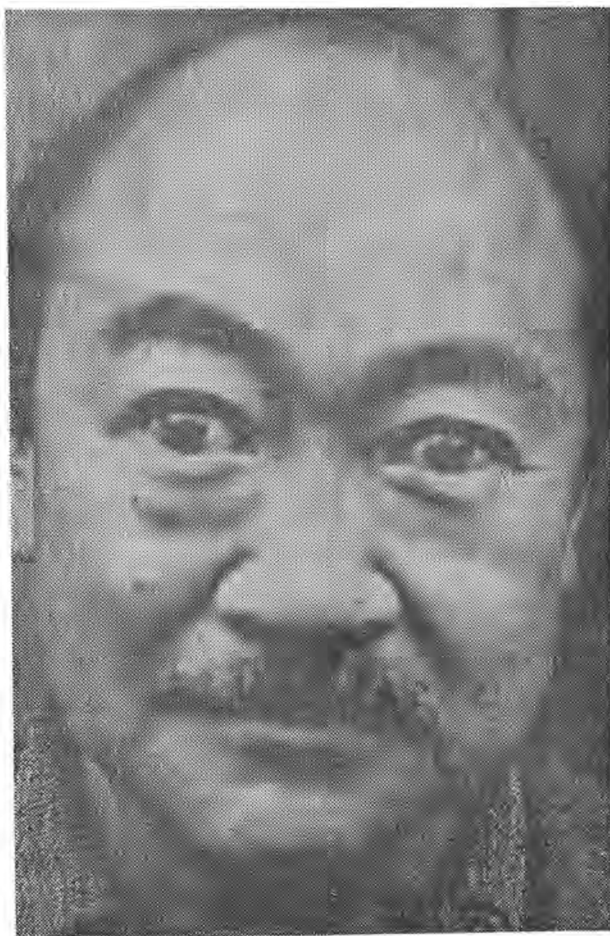
«Üslubu tamamiyle Çin biçimi. Paradoks paravanaları üzerine, abartma pagodalarını yığıyor. Bazen biraz şematik oluyor, fakat canlılığı, kabadayılığı ve âdetleri hiçe sayan bir cesareti var.»

Luther, hayranlıkla başını eğdi.

Kendinden geçercesine; «İnsanı sersemletiyor» diye fısıldadı. «İyice sersemletiyor. Bay Updike, kendini koru. Ortaya ikinci bir John daha çıktı.»

İda oraya girdi. Ellerini beline dayayarak, «Simon ne diyor?» diye soıdu. «Aşağıdaki adam Çinli miymiş?»

Luther, «Bu konuda bir açıklama yapmıyor» diye cevap verdi. «Ama ben Çinli'yi gördüm mü, gözlerinden tanırım.»

15

NONAKA

TAMAİCHİ NONAKA, Japon'du.

Solunda Peşkir Benny, sağında Yogi Dominick'le arka avluda duruyordu. Üçü de başlarını kaldırmışlar, apartmanın arka bölümündeki güneşten pırıldayan perdeli pencerelere bakıyorlardı.

Dominick, «Kesin bir şey söylemek zor,» dedi. «Dün gece bir sürü daireye girdim.»

Benny, «Bizi ilgilendiren o saatı aldığın kat.» diye cevap verdi.

— Evet, evet, biliyorum. Fakat bir pencereyi ötekisinden ayırmak çok zor. Bilmem, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Yani, tüm pencereler bana aynı gözüküyor. Birinden içeri giriyorsun, sonra dışarı çıkıyorsun. Hepsi de aynı.

Benny, «Anımsamaya **çalış**» dedi. «Bu Allah'ın belâsı binanın bir yerinde Carmine Ganucci'nin oğlu hapis. Eğer içeri dalıp çocuğu kurtarabilirsek, herkes alnımızdan öper. Ama kurtaramazsak...»

— Yahu, ben bu derde nasıl karıştım? Kendi işimle uğraşıyordum ben. Gümüş Tilki'yle basit bir ticaret anlaşması yapmak üzereydim. Sonra kendimi bir çocuk kaçırma olayının ortasında buldum.

Nonaka, «Ben de öyle,» dedi.

Benny, «Bu işe karıştınız,» diye içini çekti. «Çünkü ben de karıştım. **'Hiç bir insan, kendi kendisine bir bütün olan bir ada değildir. Her insan bir kıtanın bir parçasıdır. Bütünün bir kısmı. Eğer deniz, bir toprak yumrusunu sürükleyip götürürse, Avrupa'dan eksilmiş olur bu. Sanki bir burun sürüklenip gitmiş, sanki dostlarınızın konağı ya da sizin kendi eviniz sürüklenmiş gibi. Çünkü ben insanlarla ilgiliyim. İşte bu yüzden çanların kimin için çaldığını öğrenmeye birini yollama. Onlar senin için çalıyorlar...'**»

Dominick, «Ben soruna hiç bu gözle bakmamıştım,» diye mırıldandı.

Nonaka, «Ben de öyle,» dedi.

— Ayrıca Ganuç, oğlunun hangi binada olduğu-

nu bildiğimizi, fakat daireyi anımsayamadığımızı bir öğrenirse, hepimizin kafasını ayrı ayrı kırar.»

— Belki sekizinci kattaydı daire... Dominick omzunu silkti.

— Bu kadarı yeterli değil. Daire sekizinci katta mıydı? Yoksa değil miydi? Gidip bir kapıyı kırmayı ve sonra da içeride kocası polis olan yaşlı bir kadınla burun buruna gelmeyi hiç istemem.

Dominick, «Ah,» diye bağırdı. «İçeride gerçekten bir kadın vardı. Hatta çocuk onu adıyla çağırıyordu.»

— Hangi adla?

— İris mi? İrene mi? Böyle bir şey işte. İ harfiyle başlayan bir isim.

Benny, «İna mı?» diye sordu.

— Hayır.

Nonaka, sordu: «İlka mı?»

— Hayır.

— İngrid?

— Hayır.

— İrma?

— Hayır.

— İsabel?

— Hayır, hayır.

— İnez?

— Hayır.

— İsadora?

— Hayır.

Benny, «Aklıma İ'yla başlayan başka ad gelmiyor» dedi. «Katı tekrar görsen tanır mısın?»

— Belki.

— Şunu demek istiyorum: eğer yangın merdiveninden çıkar ve pencerelerden içeri bakarsan...

Odalardan biri sana tanıdık gelir mi? ,

— Belki. Ama güpegündüz yangın merdiveninden çıkacak değilim.

— Saat kaç?

— Üçü biraz geçiyor.

Benny, içini çekti: «Hava ancak sekiz-sekiz buçukta kararır.»

— Acelen ne?

— **Acelen** mi ne? Ya o küçücük çocuğu **öldürürlerse?**

Dominick, «Hiç kimse böyle bir çılgınlık yapmaz» diye cevap verdi.

Nonaka, «Ben yaparım,» dedi.

Tabiî Carmine Ganucci'nin oğlunu kastetmiyordu. Ama Ganuç ondan bu küçük iyiliği yapmasını isterse, Nonaka onu memnun etmeye de çalışabilirdi. Nonaka'yı bu hareketlere sürükleyen, İkinci Dünya Savaşı sırasında çürüğe çıkarılmış olmasıydı. (Hafif fıtığı yüzünden.) Aslında hiç bir zaman savaşa katılamamıştı. Nonaka'ya göre Carmine Ganucci, Faşist Domuzlarına karşı o soylu savaşı sürdürüyordu hâlâ. Tabiî aslında Nonaka kafa kırmaktan pek hoşlanmıyordu. Onun en çok sevdiği, elleriyle kapıları kırmaktı. Kolunu, dirseğinden bükerek geriye atmaya, sonra da elini kaskatı tutarak, birdenbire savurmaya bayılıyordu. Nonaka, «Hrrrraaaahhhh!» diye haykırarak kapıya elinin sert yanıyla vurmaktan ve tahtaların parça parça olduğunu görmekten pek hoşlanırdı. Ah, ah, ne çok seviyordu bu işi. Kapı kırmak için karanlık basıncaya değin beklemek zorunda olduğunu öğrenince de, düş kırıklığına uğramıştı. Ama Benny Napkin haklıydı tabiî. İçeride ne olduğunu bilmeden gidip kapıları kıramazdınız.

Nonaka, çok gençken Ganucci'nin bir işi için Long Island'da Hicksville'e gitmişti. Elinin bir vuruşuyla alüminyum çerçeveli, tel kapıyı kırmış, sonra da içteki tahta kanatları parçalamıştı. Az kalsın o arada çerçeveyi de götürüyordu. Sonra oturma odasına dalmıştı. Bu küçük kooperatif evinin yatak odasını arıyordu.

Nonaka oturma odasında, yerde, kafalarında kurşun delikleri olan üç kişinin yattığını görmüştü. Aynı anda yolun yukarısından polis arabalarının siren sesleri gelmişti. Nonaka, derhal oradan çıkıp gitmesi gerektiğini, birinin kendisinden önce davrandığını düşünmüştü.

Daha sonra Ganucci'nin nedense bir yanlışlık yaptığı ortaya çıkmıştı. Ganuç, Nonaka'yı Syosset yerine Hicksville'e yollamıştı. Nonaka'nın yapacağı iş için de diğer çocukları göndermişti. Bu kargaşalığın sonunda 'Vasıta' Oscar adıyla tanınan fazla süslü bir serseri Jamaica'ya (Long Island'dakine) kaçmıştı. Adamı otuz gün otuz gece aramışlar ve sonunda Alice adlı bir kızla birlikte para yerken bulmuşlardı. Nonaka Oscar'ı Jamaica'daki bir pansiyonda kıstırmıştı. Japon böylece önce odanın kapısını, sonra da banyonunkini kırmak fırsatını bulmuştu. Oscar'la Alice aynı küvette banyo yapmaktaydılar. Oscar sonradan boğuluvermişti.

Dominick sordu: «Ne yapmak niyetindesin, Benny?»

— Gidip bir yerde içki içelim ve karanlık basıncaya değin bekleyelim.

Dominick, «Gerçekten bir içkiye gereksinmem var» diye mırıldandı.

Nonaka, «Benim de öyle,» dedi.

CARMİNE GANUCCİ, İtalya saatıyla ikiyi kırk geçe Napoli'den uçağa binmişti. İngiltere saatıyla beşi beş geçe Londra'daki Heathrow havaalanına erişti. Oradan, İngiltere saatıyla altıyı çeyrek geçe kalkan başka bir uçağa aktarma etmişti. Zaman farkı ve yaz saatı gibi şeyler yüzünden, Espiyon yeniden kente döndüğü sırada Ganucci de Atlantik'in ortasına gelmişti. Uçak, saat tam dokuzu beş geçe Kennedy havaalanına inecekti. Yani Espiyon'un Arthur Doppio'nun arabasını İkinci Avenü'de boş bir yere park ettiği dakikadan tam altı saat sonra... Espiyon, sokaktan yukarı çıkarak, Arthur'un iki kedi ve bir papağanla birlikte oturduğu apartınana doğru gitti. Kuşun geniş ve derin bir kelime bilgisi vardı. Arthur'dan daha iyi İtalyanca konuşuyordu. Bazen adamın apartınanına toplanarak bira içenlerin gürültüsü arasında papağanın, **«Lasciate ogni speranza voi ch'entrate!»** diye bağırdığı sık sık duyuluyordu.

Espiyon, Carmine Ganucci'nin yolda olduğunu bilmiyordu. Bilseydi her halde planını uygulamaya kalkışmadan önce bir hayli düşünürdü. Neyse... Arthur'u kuşa yeni iki kelime öğretirken buldu.

— Neden ona özellikle bu kelimeleri öğretiyorsun? diye sordu.

Arthur, «Bence kuşun bilmesi gereken bir laf bu,» dedi.

— Şimdiye değin bu lafı hiç duymamıştım.

Arthur, «Onu lügatte buldum,» diye cevap verdi.

— Hiç duymamıştım.

Arthur, sordu: «Vermut 'cassis'i duydun muydu?»

— Hayır, hiç duymadım. Kulağıma çok şey çalınır ama, bunu duymadım.

— Bir içki. Söylediklerine göre çok da nefismiş. Freddie Corriera dün gece genç bir hanımla berabermiş. Kız, vermut 'cassis'den başka hiç bir şey içmiyormuş. Freddie'ye bu içkinin pek nefis olduğunu söylemiş. Hatta Freddie bana...

Espiyon, «Sözlerini yarıda kesmeyi istemiyorum ama,» dedi. «hiç bir şey yapmadan biraz para kazanmak ister misin?»

— Ne yapacağım?

— Söyledim ya! Hiç bir şey yapmayacaksın. Bu fikir hoşuna gitti mi?

— Gitmez olur mu?

— Tüm yapacağın şu: Carmine Ganucci'nin çocuğunu kaçırdığını söyleyeceksin, işte o kadar.

Arthur, bağırdı: «Sen çıldırmışsın. Ben seni çok severim Espiyon, ama sen kaçığın birisin. Dinle, Freddie'yle o kızın dün gece neler yaptıklarını öğrenmek ister misin? Freddie'yle kız bir barda karşılaşmışlar...»

Espiyon, «Dadı'ya senin...» diye sürdürdü.

— Dadı da kim?

— Ganuccilerin dadısı canım.

— Ah, evet. Ganuç'un Londra'dan getirdiği kadın. Öyle değil mi?

— Evet.

— E, ona ne olmuş?

— Kadına, Ganucci'nin oğlunu senin kaçırdığını söyleyeceğiz...

— Ben, asla...

— Sonra da dadıdan fidye parasını isteyeceğiz. 'Sen parayı verir vermez, çocuğu geri göndere-

ceğiz,' diyeceğiz. E, fikrimi nasıl buldun?

— Hiç beğenmedim. Korkunç bir şey bu. Ganuç'un oğlunun kaçırılması gibi pis bir işe girmek şöyle dursun, bunun yakınından bile geçmem. Espiyon, ben seni çok severim. Gerçekten çok severim ama, sen kaçığın birisin.»

Espiyon, «Canım, yüzüne maske takarsın,» dedi.

Arthur, «Benim maskem yok,» diye itiraz etti.

— Başına bir naylon çorap geçirirsin.

— Naylon çorabım da yok.

— Bir naylon çorap buluruz. Bunu kimden ödünç alacağımızı biliyorum. Şeddeli Eşşek'de bir çekme dolusu naylon çorap var.

— O halde **ondan** yardım iste.

Espiyon, «Şeddeli Eşşek çok aptal,» dedi. «Bu iş için kafalı biri gerek.»

Arthur, «Yani ben?» diye başını salladı.

— Tabiî ya.

— Bu işin içinde kaç para var?

— Elli bin.

— Çok para bu.

— Bir yerden naylon çorap bulduğumuzu düşünelim. O zaman çorabı başına geçirir. ve bu durumda oturup Dadı'yla konuşursun. kadına parayı sana vermesini söylersin. Tabiî çocuğu geri yollayacağına da söz verirsin.

— Bunu nasıl yapacağım?

— Neyi nasıl yapacaksın?

— Çocuğu nasıl geri yollayacağım? Nerede bu çocuk?

— Bilmiyorum.

— O halde çocuğu nasıl geri yollayacağım?

— Bundan sana ne? Dadı düşünsün.

— Ganuç, kendi evinde oturan o hanımdan elli bin papel aldığımı öğrenirse, acı acı düşünmek bana da düşer sonra.

— Ganuç bunu nasıl öğrenir? Eğer başına naylon çorap geçirirsen seni kim tanır?

Arthur bunu bir süre düşündü. Sonra da, «Neden olmasın?» dedi.

Espiyon da, «Neden olmasın?» dedi.

Papağan, «Cinsel ilişki,» diye bağırdı.

ÇOK GARİPTİ BU. İnsan nasıl da burnunun dibindeki bir şeyi fark etmiyordu. Sözgelişi Marie Pupattola'yı.

Azzecca, «Mektup yazacağız, Marie,» dedi.

Kız, «Peki Bay Azzecca» diye cevap verdi.

Marie, avukatın masasının karşısındaki bir sandalyede oturuyordu. Uzun bacaklarını üst üste atmıştı. Pencerelerden içeri dolan güneş kızıl saçlarını pırıldatıyordu. Kısacık bir etek giymişti. Zaman zaman bunu çekiştiriyordu da. Ama aslında eteği daha çok olduğu yerde bırakmaktan memnunmuş gibi bir hali vardı. Böylece Azzecca da Marie'nin bacaklarını ta bel kemiğine değin görebiliyordu. İşin garibi bunları o zamana kadar fark etmemiş olmasıydı.

Azzecca, «Burada ne kadar zamandan beri çalışıyorsun?» dedi.

Marie, sordu: «Mektubun birinci cümlesi bu mu?»

— Hayır, hayır. yalnızca bir soru.

— Ben burada çalışmaya başlayalı on yedi ay

oldu, Bay Azzecca. Bunu bilmiyor muydunuz?

— Bir yıldan fazla olduğunu biliyordum ama on yedi ay olduğundan haberim yoktu.

Marie, «Evet,» diyerek eteğini çekiştirdi.

— Sen pek güzel bir kızsın, Marie.

Marie, «Ah, teşekkür ederim, Bay Azzecca,» diye mırıldandı.

— Neden gelip kucağıma oturmuyorsun?

Marie, hayretle bağırdı. «A, Bay Azzecca! »

— Bu, sandalyede oturmaktan daha rahat olur. Ayrıca sana mektubu dikte ederken avaz avaz haykırmak zorunda da kalmam.

Marie, «İskemlem pek rahat,» diye cevap verdi. «Ayrıca sesinizi de çok iyi duyuyorum, Bay Azzecca.»

— Benden hoşlanmıyor musun?

— Siz bulunmaz bir patronsunuz, Bay Azzecca.

— O halde neden gelip kucağıma oturmuyorsun?

— «Şey...» Marie omzunu silkti.

— Sen pek güzel bir kızsın, Marie. Bunu sana hiç söyledim miydi?

— Evet, Bay Azzecca. Bir iki dakika önce söylediniz.

— İşin garibi, düne kadar hiç fark etmedim. Sonra dün akşam üzeri sen Espiyon'un telgrafı görmediğine dair o yalanı uydururken birdenbire farkına varıverdim.

— Ben yalan uydurmadım Bay Azzecca.

— Uydurdun, Marie. Ve yalan söylemek çok ciddî bir şeydir. Ben patronları için son derece ciddî ve önemli olan bir konuda yalan söyledikleri için işten **kovulan** kimseler olduğunu bilirim.

— Ama ben yalan söylemedim ki. Telgrafı ma-

saya koyduğum sırada Bay Delatore mışıl mışıl uyuyordu. Tanrının huzurunda yemin ederim.»

Azzecca, «Yaradanın adını ağzına boş yere alma!» diye ihtar etti.

— «Ama ben doğruyu söylüyorum.» Kız tekrar omzunu silkti.

— Gel, kucağıma otur, Marie.

— Neden mektubu yazdırmıyorsunuz?

— Mariem, bak sana bir şey söyleyeceğim. Yirmi yedi yıldan beri aynı kadınla evli olduğumu biliyor muydun?

— Hayır, bilmiyordum, Bay Azzecca.

— Doğru bu. Yirmi yedi yıl. Yirmi yedi yıldan beri İrlandalı bir kadınla evliyim. Sybil'le. İrlandalı o. Kızlık adı Sybil Brogan'dı. Allah huzur içinde yatırsın, babama İrlandalı bir kızla evleneceğimi söylediğim zaman bana ne dedi biliyor musun?

— Ne dedi, Bay Azzecca?

— 'Kiminle evleniyorsun, kiminle?' dedi.

— Siz ne dediniz?

— Ben de, 'İrlandalı bir kızla,' dedim.

— O ne dedi?

— Bir şey demedi. Gidip başını havagazı fırınına soktu. -Azzecca güldü- Şaka, Marie, şaka. Babam başını aslında gaz fırınına sokmadı. Şaka ediyorum.

Marie, «Ya...» dedi.

— Babam bana aslında, 'Beni dinle, Mario,' dedi. 'Bu senin düğünün değil, cenaze törenin olacak.'

Marie, «Ne korkunç sözler!» diye bağırdı.

— Müthiş. Sana bir şey söyleyeyim mi?

— Söyleyin.

— Babam haklıymış.

— Ah, Bay Azzecca.

— Babam haklıymış, Marie. Doğru olan doğrudur. Ve babam haklıymış. Yirmi yedi yıldan beri aynı kadınla evliyim. Bunun karşılığında elime ne geçti biliyor musun? On iki odalı bir apartmanda üç metre eninde iki kırk boyunda bir hücre. Sözüm ona çalışma odası bu. Buna ne dersin, Marie?

Kız, «Ah, ne feci, Bay Azzecca,» diye bağırdı.

— Evet, gerçekten feci. Öyle değil mi? Hayatta tek zevkim nedir biliyor musun, Marie.

— Ne, Bay Azzecca?

— Delacorte fıskıyesini seyretmek.

— Aman Bay Azzecca, beni ağlatacaksınız.

— Ben de insanım, Marie. Herkes gibi. Arada sırada sevgi gereksinmesi duyan bir erkek. Hepimiz de öyle değil miyiz, Marie? Doğruyu söyle.

— Ah, **evet** Bay Azzecca.

— Onun için gel de kucağıma otur, Marie.

— Bunu yapamam, Bay Azzecca.

— Yaparsın, yaparsın. Gel bir dene.

— Hayır, sanmıyorum - Marie başını salladı. Bacaklarını indirdi. Sonra tekrar ayak ayak üstüne atarak eteğini çekiştirdi. Neden mektubu yazdırmıyorsunuz, Bay Azzecca? Bence en iyisi bu.

— Ben senin ne düşündüğünü biliyorum, Marie. Bunun günah olacağını düşünüyorsun. Öyle değil mi?

— Öyle, öyle.

— İyi bir İtalyan kızısın. Katoliksin. Ve belki de hâlâ bakiresin...

— Evet, belki de...

— ... Ve her halde yirmi yedi yıldan beri aynı

İrlandalı bir kadınla evli olan bir erkekle bir maceraya girişmeyi doğru bulmuyorsun. Böyle düşünüyorsun değil mi? Bunun hatalı olacağından eminsin.

— Gerçekten öyle, Bay Azzecca.

— Neden hatalı olsun, Marie?

— Olur da ondan... Marie, omzunu silkti.

— Marie, şahane bir ilişki olur bu. Tüm kentte, tüm **dünyada** böyle 'aranjmanlar' yapılıyor, Marie. Yalnız kişiler arasında, Marie. Çünkü onların birbirlerine gereksinmeleri var. Sen **'Aranjman'** adlı kitabı okudun mu hiç, Marie?

— Hayır, sanmıyorum.

— O çok güzel bir kitaptır. Tüm yapıt **'aranjmanlarla'** ilgili. Ben de seninle bir 'aranjman' yapmak isterim, Marie.

— Ah, çok teşekkür ederim, Bay Azzecca. Ama her halde artık bana o mektubu yazdırınanız iyi olur. Neredeyse akşam olacak. Bildiğiniz gibi masamda daha yazınam gereken bir sürü yazı var.

— Marie, sana 'aranjmanları' olan bazı kişilerin adlarını verebilirim. Onların 'aranjmanları' olduğu aklına bile gelmez.

— Kimler onlar? - Marie öne doğru eğildi ve eteğini de çekiştirmedi.

— Peşkir Benny'nin Jeanette Kay Pezza'yla 'aranjmanı' var.

— Evet, bunu biliyorum.

— Paulie Secondo'nun ise Düsseldorf'tan bir Alman kızıyla 'aranjmanı' var. Hostes kız.

Marie, «Düsseldorf'tan!» dedi.

— Espiyon Delatore'nin eski karısının ise bir pokerciyle aranjmanı olduğunu biliyorum. Adam Texas'da Amarillo kentinden.

— Amarillo'dan?

Azzecca, sesini alçalttı: «Carmine Ganucci'nin bile bir aranjmanı var.»

— Carmine Ganucci!

Azzecca, «Evet, onun da bir aranjmanı var,» diye fısıldadı. «Güzel bir şey o. Eskiden pahalı bir fahişeymiş. Ah, ah, sana aranjmanlar hakkında çok şey anlatabilirim, Marie.»

— Anlatmayın, Bay Azzecca. Bunları duymak istemiyorum.

— Gel kucağıma otur, Marie.

— Bunu çok isterdim, Bay Azzecca. Bana inanın. Gerçekten çok isterdim. Ama bir sorun var.

— Korkuyor musun?

— Hayır.

— Aynı zamanda patronun olan birisiyle "aranjman' yapmayı doğru bulmuyor musun yoksa?

— Hayır, sorun o değil. Fakat...

— Evet, Marie?

— Anlayacağınız, benim böyle bir aranjmanım var. Yine patronum olan biriyle. Vito'yla. Yani Bay Garbugli'yle. Ortağınızla.

Azzecca, «Anlıyorum...» dedi.

Marie, başını salladı: «Evet.»

Azzecca, «Şu mektubu yazsak...» diye mırıldandı.

ESPİYON, «Merhaba, Dadı!» dedi.

— Evet?

— Ben Espiyon.

— Evet, Espiyon?

— Bu gün daha önce sözünü ettiğimiz o belirli

kişiyle bağlantı kurdum.

— Evet?

— Seninle alışverişi tamamlamaya hazır. Yalnız kim olduğunun bilinmesini istemiyor.

Dadı, «Kabul,» dedi.

— Ayrıca parayı bu gece istiyor.

— Bu gece kaçta?

— Hava kararır kararmaz onun arabayla Larchmont'a gelebileceğini düşündüm. Çünkü yüzüne naylon çorap geçirdi. Bu yüzden gelip geçenin dikkatini çekmeyi istemiyor.

— Anlıyorum. Kaçta burada olur?

— Sekiz-sekiz buçukta. Para o zamana değin hazır olur mu?

— Para burada zaten.

Espiyon, «Fevkalâde!» diye bağırdı. «O halde anlaştık.»

— Evet. Bu gece arkadaşını heyecanla bekleyeceğim.

Espiyon, «Dadı,» dedi. «O adam benim arkadaşım falan değil. Eğer bu konu Ganuç'un kulağına giderse... durumun şimdiden anlaşılınasını istiyorum. Ben bu işi yalnızca Ganuç'a olan sevgi ve saygım yüzünden yapıyorum. O çocuk hırsızını şimdiye değin hiç görmemiştim. Söylediğim gibi adam yüzüne naylon çorap geçirecek. Onun için herifin kim olduğunu hiç bir zaman öğrenemeyeceğim.»

— Anlıyorum.

— Benim bu işte hiç bir kazancım yok, Dadı. Ben yalnızca sevdiğim ve saydığım bir adama iyilikte bulunmaya çalışıyorum. Carmine Ganucci'ye yani.

— Bay Ganucci'nin, ileride bir gün, bu hareketini ne denli beğendiğini sana uygun bir biçimde a-

çıklayacağından eminim. Her ne hal ise... Arkadaşını bekleyeceğim.

— O sekiz-sekiz buçukta orada olur.

— Çocuk güvenlikte mi?

— Şey... o sözü geçen kişiyle kendin konuşmak ister misin? Adam şimdi benim yanımda.

— Tabiî isterim.

Espiyon, «Yüzünde şu anda da yine naylon çorap var,» diye açıkladı. «Belki sözlerini anlamakta biraz zorluk çekersin.»

— Ver onu.

Bir ses, «Alo?» diye mırıldandı.

— Siz daha önce konuştuğum kişi misiniz?

Ses, «Ta kendisi,» dedi.

— Anladığıma göre sekiz-sekiz buçukta burada olacakmışsınız?

— Evet.

— Çocuk güvenlikte mi?

— Evet.

— Sizinle pazarlığımız tamamlanır tamamlanmaz buraya gönderilecek mi?

— Evet.

— O halde çocuğu yanınızda getireceksiniz?

— Evet.

Espiyon, «Alo Dadı,» diye araya girdi. «İstemememe rağmen sorduğun soruyu duydum. Sözü geçen kişi, herhalde kendi durumunu güvenceye almak için çocuğu olduğu yerde bırakacak. Tabiî alışveriş tamamlanıncaya değin. Kendisini korumak için. Ama ben de senin gibi onun dünyanın en aşağılık insanı olduğundan eminiz.

Dadı, «Anlıyorum,» dedi.

— İyi... E, **hasta la vista.**
Espiyon telefonu kapattı.

NONAKA iyice sarhoş olmaya başlamıştı. Ama masadakilerin hiç biri bunun farkında değillerdi. Çünkü onlar da iyice sarhoş olmaya başlamışlardı. Bar, Doksan altıncı sokakta Columbus Avenü'nün köşesindeydi. Adı da 'Çiftliğim'di. Sokağa bakan vitrinin camında Nonaka bu adı 'miğiltfiÇ' diye okuyordu. Japoncaymış gibi geliyordu bu ona. Şu anda zaten her şey ona Japoncaymış gibi geliyordu. Hatta 'Peşkir Benny' bile Japon gibi geliyordu ona.

Benny, «Bu bilmece ahlâkla ilgili,» dedi. «Ben bunu öyle görüyorum.»

Dominick, «Nasıl görüyorsun?» diye sordu. «Bir içki daha içelim.»

Benny, «Pekâlâ,» diyerek elini kaldırdı. «Barmen.»

Nonaka, «Japonlar 'l' harfini asla söyleyemezler,» diye açıkladı. «Bunu biliyor muydunuz?»

— Ne demek istiyorsun?

Nonaka, «Bilmese gibi sözgelişi...» dedi. «Japonlar, 'Bilmece' kelimesini söyleyemezler. Çünkü içinde 'l' harfi var.»

Benny, mırıldandı. «Ben bunu bilmiyordum.»

Barmen, sordu. «Hangi zehirden içeceksiniz?»

Benny, «Aynısından tekrar getir» diye emretti.

Barmen, «Siz kafaları iyice tütsülediniz» dedi.

Nonaka, atıldı: «İşte bir tane daha. Tütsülemek... Bir Japonun 'tütsüledi,' demesi olanaksızdır. Hatta bir Japon, 'süslü püslü' de diyemez.»

Barmen, «Siz hem tütsülüsünüz,» diye bağırdı. «Hem de süslü püslü.»

Benny, «Bunun bir bilmece sayılmasının nedeni.» diye içini çekti. «İki çatalı olması. Bu çifte çatallı bir bilmece.»

Dominick, sordu: «Bu çatallar nedir?»

— **Çifte** çatal. Çatalın tanesi elli bin dolar. Çifte çatal.

Nonaka, «Dolar,» dedi. «İşte bir kelime daha.»

Benny, «Bende kaç para olduğunu biliyor musun?» diye sordu.

Dominick, «Kaç para?» dedi.

Benny, «Yüz bin dolar» diye açıkladı.

Nonaka, başını salladı: «Dolar. İşte bir Japonun bu kelimeyi söylemesi olanaksızdır.»

Dominick, «Bir hayli para bu» dedi. «Hayatımda gördüğüm en fazla paranın ne olduğunu biliyor musun?»

— Ne kadar?

— Yani bir tek banknot halinde.

— 'Halinde...' İşte bir kelime daha.»

— Kaçlık banknot?

Dominick, «Bir bin dolar» diye cevap verdi. «Bin dolarlık banknotun üzerinde kimin resmi var biliyor musun?»

Benny, gözlerini açtı: «Kimin?»

Grover Cleveland'ın.

Nonaka, «Cleveland...» dedi. «Bu da olanaksız. Bu dil, 'l' harfleriyle dolu.»

— Eskiden binliklerin üzerinde kimin resmi vardı biliyor musun?

— Kimin?

— Alexander Hamilton'un.

Nonaka, «Bir Japon Alexander Hamilton adını nasıl söyler, biliyor musunuz?» diye sordu.

— Nasıl söyler?

— 'Arexander Hamirton,' diye. Nonaka gözlerini kırpıştırdı.

Dominick, sordu: «Neden öyle söylüyor?»

Nonaka omzunu silkti. «Ne bileyim?»

Dominick, «Eh...» dedi. «Hepimizin kendine göre bir derdi var.»

Nonaka, homurdandı: «Şu Allahın cezası 'l' harflerine bak bir kere!»

Benny baktı ama, bir şey göremedi. Zaten onun derdi başından aşkındı. Ama basitti. Çocuğu o binada bir yerde bulamadıkları takdirde ne yapacaktı? O elli bin dolarlık destelerden birini Dadı'ya verecek ve diğerini ise buyruğa göre Napoli'ye mi götürecekti? Yoksa, «Ganucci'nin canı cehenneme! Herkesin canı cehenneme!» diyecek ve o elli bin dolarlık destelerden birinin üstüne mi oturacaktı? Jeanette Kay Pezza'yı alıp Honolulu'ya götürebilirdi. Orada kuma uzanır, başı, Jeanette Kay Pezza'nın o güzel iri göğüslerinde, güneşte yatardı. Hayatın dert sayılmasının nedeni, bir sürü dertle dolu oluşuydu. Hele yüz bin dolar cebini yakıp kavurduğu zamanlar...

— Ah! dedi.

Dominick, «İyi söyledin,» dedi.

Nonaka, «Gerçekten öyle,» diye onayladı.

Barmen tekrar içki getirdi. Şimdi üçü de sessizce oturuyor ve içkilerini yudumluyorlardı. Benny, vitrinin camından koyu renk, ciddî giyimli bir takım adamların metrodan çıktıklarını görüyordu. Bu akşamın ilk saatlarında evlerine gidiyorlardı. Evlerine,

karılarına ve sevdiklerine. Yemek kokusu sinmiş yuvalarına. Manhattan'ın çeşitli yerlerindeki bürolarında tam beş uzun gün çalışıp didinmişlerdi. Şimdi hafta sonunda eğlenip dinleneceklerdi. Benny, kısa, çılgınca bir an, «Keşke ben de dürüst bir adam olsaydım» diye düşündü. Daha doğrusu düşünür gibi oldu.

O AKŞAM saat yedide Luther Patterson, Karaağaçlı Köşk'ü açarak, Carmine Ganucci'yle konuşmak istediğini söyledi.

Dadı, «Bay Ganucci, burada değil» dedi. «İtalya'da o.»

Luther, «Hâlâ mı o oyun?» diye homurdandı. «O eski İtalya oyunu.»

— Siz kimsiniz?

— Çocuk hırsızı.

Dadı, «Ne münasebet» dedi. «Siz çocuk hırsızı değilsiniz.»

Luther, «Kim olduğumu bana mı öğreteceksiniz?» diye bağırdı. «Madam...»

Dadı, «Ben çocuk hırsızıyla daha iki saat önce konuştum» dedi.

— Benimle iki saat önce nasıl konuşmuş olursunuz? Ben iki saat önce burada oturmuş...»

— İki saat önce çocuk hırsızıyla ilişki kurmamı sağladılar. Güvendiğim bir dostum çocuk hırsızıyla konuşturdu beni. Onunla randevu saatını da ayarladık. Kim olduğunuzu bilmiyorum ama...

Luther, deli gibi haykırdı: «Ben o Allah'ın belâsı çocuk hırsızıyım!

— Hayır, olamaz.

— Madam, öbür adam bir sahtekâr. Kendisini size çocuk hırsızı olarak tanıtan o alçak kimse...»

Dadı, «İyi günler, efendim» diyerek telefonu kapattı.

Luther, reseptöre bakakaldı. Larchmont'taki köşkün numarasını öfkeyle tekrar çevirdi. Telefon karşıda çalıncaya kadar bekledi.

Dadı, «Karaağaçlı Köşk,» dedi.

— Madam... Size ihtar ediyorum.

Dadı, «Eğer beni rahatsız etmekten vazgeçmezseniz,» diye bağırdı. «Polise haber vereceğim.»

— Bakın, çok tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz. Masum bir çocuğun hayatı...

Bir çıtırtı duyuldu. Telefon kapandı.

Luther, reseptörü yerine bıraktı. Yazı masasından kalkarak odada bir aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı. Telefona döndü, reseptörü kaldırdı, sonra yerine bıraktı. Bir süre sonra telefonu tekrar açtı. Sonra öfkeyle kapattı.

— Ne oluyor? diye haykırdı. Allah kahretsin!

İda mutfaktan seslendi: «Bir şey mi söyledin?»

Luther, bağırdı: «O çocuğu buraya getir!»

16

LEWİS KÜÇÜK

LUTHER, yanmayan şöminenin yanındaki koltuğu işaret ederek, «Otur!» dedi.

Lewis, koltuğa tırmandı. Ellerini kucağında birbirine kenetleyerek, köşeye doğru baktı. Luther orada yazı masasının başına geçmiş kendisini süzü-

yordu. İda ise kapıda durmuş, ellerini önlüğüne kuruluyordu. Luther, çocuğu süzmeye devam etti. Mutfakta elektrik saatı usulca mırıldanıyordu.

Lewis, «Saatım kayboldu,» dedi.

Luther, «Saatını bırak şimdi,» diye homurdandı. «Sana bazı sorular sormak istiyorum.»

— Ama saatım tuvaletin üstündeydi.

Luther, bağırdı: «Sana saatı bırak şimdi, dedim. Seninle babandan konuşalım biraz.»

— Onu bana **babam** hediye etmişti. Doğum günümde.

Luther, «Babanın sana ne verdiği bana vız gelir,» diye haykırdı. «Ben onun şimdi nerede olduğunu öğrenmek istiyorum.»

— Kimin?

— Babanın.

— Babam İtalya'da?

— Demek doğruymuş, diyen Luther gözlerini tavana dikti. John, bu doğruymuş. Adam İtalya'da.

Lewis de tavana baktı: «John kim?»

— Peki, İtalya'nın neresinde?

— Capri'de.

Luther, mırıldandı: «Doğruymuş... Allahım, doğruymuş.»

Lewis, sordu: «Size gündelikçi kadın geliyor mu?»

— Ne?

— Saatımı **o** çalmış olabilir.

— Senin Allahın belası saatını kimse çalmadı. Orayı kim yönetiyor şimdi?

— Nereyi?

— Larchmont'u. Yani sizin evi. Akçaağaçlı Köşkü. Baban yokken.

— Dadı.
— O senin sesini tanır mı?
— Tabiî. Benim sesimi mi? Tabiî tanır.
— Dadıyla telefonda konuşmanı istiyorum.
— Neden?
— Çünkü kadın bana inanmıyor. Dadıyla konuşmanı, ona sağ ve sağlıklı olduğunu, parayı çabucak bulmasını, bu işin şaka kaldırmayacağını söylemeni istiyorum. Anlıyor musun?

Lewis, «Hangi parayı?» diye sordu.

— Senin sağ salim geri dönmeni garanti edecek olan parayı.

İda, birdenbire sordu: «Ya kadın para **bulamazsa?»**

Luther, «Merak etme,» dedi. «Bulur.»
— Bana cevap ver, Luther.
— Verdim ya.
— Çocuğa bir zarar vermek niyetinde değilsin ya?

Luther, «Ben parayı almak niyetindeyim,» dedi.
— Çünkü ona dokunacak olursan...
— Lütfen sus, İda.
— Onun saçının bir teline bile zarar verecek olursan...
— Sus dedim!

İda, şefkatle, «Seni öldürürüm...» dedi.
— Çok güzel. - Luther, tavana doğru baktı: «Ne dersin Martin? İnsanın karısına yakışacak sözler mi bunlar? Ha?»

İda, «Şaka etmiyorum,» dedi.

Luther, «Kimsenin kimseyi öldüreceği yok,» diye homurdandı. «Biz...»

Lewis, atıldı. «Baban **öldürebilir.** Çok sert adam tanıyor o.

Luther, burun kıvırdı: «Babanın sert adam filan tanıdığı yok.»

— Pekâlâ da tanıyor.

— Ne münasebet! Tanımıyor işte. Ben de senin yaşındayken babamın bir sürü sert herif tanıdığını sanırdım. Ama tanımıyormuş meğer. Adamlar yalnızca babamın içki arkadaşlarıymışlar. Tabiî onlar bana küçükken pek sert görünürlerdi. Çünkü ben zeki ve duyarlı bir çocuk...»

Lewis, itiraz etti: «Ama bu adamlar gerçekten sert. Ben onları gördüm.»

— Objektif gerçekler dururken, hayalî konuları tartışmak istemiyorum. Bilmem anlabiliyor muyum?

— Hayır.

— Şimdi sizin eve telefon edecek...

— O adamlar **çok** sert. Tabancaları falan da var.

Luther, «Tabiî, tabiî» diye söylendi. «Tabancaları olduğu kesin.» Telefona uzandı. «Dadın cevap verir vermez, hemen yanıma gelmeni ve kadınla konuşmanı istiyorum.»

Kırılmış olan Lewis cevap vermedi.

— Duyuyor musun?

Somurtan Lewis, hafifçe başını salladı.

— İyi... - Luther köşkün numarasını çevirmeye başladı.

Lewis, «Polisler bile biraz korktuydu...» dedi.

— Tabiî, tabiî! Telefon karşı tarafta çalarken Luther bekledi.

Lewis, ekledi: «Eve geldikleri zaman... Polisler... Geçen yıl...»

Luther, «Evet, evet,» diyerek parmaklarını sabırsız sabırsız masaya vurmaya başladı.

Lewis, «Babamın tüm arkadaşları da bizdelerdi» dedi.

Luther, alay etti: «Tabancaları da yanlarındaydı değil mi?»

— Evet, yanlarındaydı. Bana inanmazsan, gazetecilere sor. **'Daily News'** yazdı bunu.

Böylece Luther on bir aydan daha kısa bir zaman önce iki ayrı gazetenin baş sayfalarının yukarısında çıkan o göz alıcı siyah-beyaz manşetleri anımsadı. İlk başlık kentin yaygaracı sabah gazetesinin pek sevdiği simsiyah harflerle yazılmıştı :

AKÇAAĞAÇ TOPLANTISI BASILDI

İkinci manşet kentin öteki sabah gazetesinin tercih ettiği biçimde daha küçük harflerle dizilmişti.

Mafya Zirve Toplantısı Basıldı

Bu iki manşet sırayla Luther'in belleğinin beyaz perdesinde sırayla belirip kayboluyor, eriyor ve birer kurşun külçesi halini alıyorlardı. Sonra bu külçeler ta Luther'in kalbinin derinliklerine batıyor, orada buharlar saçan kızgın bir top güllesi gibi kalıyorlardı. Luther, «Akçaağaçlı Köşk» diye düşündü. «Aman Allahım...»

Luther'in şaşkınlığı sürüp gidiyordu. Gözlüğünün arkasında gözleri iyice irileşmişti. Dili tutulmuş gibi şöminenin yanında koltukta oturan çocuğa bakıyordu. Lewis'in son sözleriyle, şu anda Dadısına telefona söyledikleri birleşmiş ve geç de olsa eleştiricinin aklını başına getirmişti. Luther, «Allahım!..» diye düşündü. «Aman Allahım...»

Dadı sanki iblisce bir alayla adı tekrarladı : «Akçaağaçlı Köşk.»

Yüksek sesle, «Aman Allahım...» diye inledi ve telefonu çabucak kapattı. Yerinden fırlayarak, iki

eliyle başını tuttu. Tavana bakarak haykırdı. «Siz ikiniz de hiç gazete okumaz mısınız?»

İda, «Ne oldu?» diye sordu. «Ne var?»

Luther, «Onu hemen evine götürmemiz gerek.» dedi. «Allahım... Kimin oğlunu kaçırdığımızı biliyor musun?»

Lewis, «Carmine Ganucci'nin oğlunu,» dedi.

17

ARTHUR

GANUCCİ, uçak Heathrow alanından havalanır havalanınaz saatını New York'a göre ayarlamıştı. Şimdi yediyi elli geçiyordu. Yani bir saattan kısa bir süre sonra, Kennedy hava alanına ineceklerdi. Ganucci, yanındaki koltukta uyuyan Stella'ya bir

göz attı. Kadın hafifce horluyordu. Ganucci, «İyi...» diye düşündü. Stella'nın uykuya dalması hoşuna giderdi. Böylece 'aranjmanını' düşünecek zaman bulurdu.

Ganucci, kendisini daima Cary Grant'a, 'aranjmanını' ise Grace Kelly'ye benzetirdi. Tabiî kadın aslında Grace Kelly'yi pek andırmıyordu. Ama Ganucci, Cary Grant'a çok benzerdi. Özellikle gözlerinin çevresi («Keşke Cary Grant gibi konuşabilseydim,» dedi. «Ama bu mümkün değil...») Ganucci'ye göre 'aranjmanıyla' tanışmaları bir filmden farksızdı. Sanki konuşmayı bir senarist yazmış gibi o sözleri duyuyor, sahneyi seyrediyordu. O sırada birbirlerinin gözlerinin içine bakarak konuşmuşlardı :

CARY : Sorduğum için kusuruma bakma. Fakat senin gibi hoş bir kızın böyle yerde ne işi var?

GRACE : Buranın nesini beğenmedin?

CARY : Burayı beğenmemiş değilim. Pek güzel bir yer. Ama senin gibi bir kıza göre değil.

GRACE : Bence burası şahane bir yer.

CARY : Bence de öyle. Beni yanlış anlama. Tüm bu kentte, senden daha cilveli bir kadınla yatmadım. Hatta belki tüm dünyada.

GRACE : O halde neden şikâyet ediyorsun?

CARY : Şikâyet? Kim şikâyet ediyor? Bende şikâyet eden bir adam hali var mı? Ben hayatından pek memnun olan bir müşteriyim.

GRACE : Bunu bana değil, Madam Hortense'a söyle.

CARY : Elbette söyleyeceğim, bana inan. Eğer sen bunu istiyorsan. Ama açıkçası, Madam

Hortense'ın fikri seni neden bu denli düşündürüyor, onu anlayamıyorum. Senin gibi böyle üstün yetenekli ve 'klas' bir kızın hiç bir endişesi olmamalı.

GRACE : Ben Madam Hortense'in evinde çalışıyorum.

CARY : İşte ben de bunu söylemek istiyorum ya.

GRACE : Galiba ne demek istediğini anlayamıyorum.

CARY : Ben daha sürekli bir 'aranjman' düşünüyordum.

GRACE : Bu da sürekli bir iş.

CARY : Senin daha da sürekli bir iş için buradan ayrılabileceğini düşünüyordum.

GRACE : Ayrılmaya kalkışırsam, Madam Hortense kafamı kırar.

CARY : Eğer buradan ayrılmazsan belki ben Madam Hortense'in kafasını kırarım. Tabiî seninkini de.

GRACE : Duruma hiç bu açıdan bakmamıştım. Sen nasıl bir 'aranjman' düşünüyorsun?

CARY : Şöyle bir 'aranjman'. Ben buradan çıkarken, beraber gelirsin ve bir daha da bu eve dönmezsin. Durmadan Madam Hortense'in buyruklarını yerine getirmek zorunda olduğun bu yerde de oturmamış olursun. Yalnızca **benim** buyruklarımı yerine getirirsin.

GRACE : Aradaki farkı anlayamadım.

CARY : Aradaki fark şu: ben Carmine Ganucci'yim.

GRACE : Ah!

Carmine Ganucci'nin, şehvet duyguları uyanmaya başlıyordu. Hostesi çağırmak için zili çaldı.

Kadın gelince de ondan karbonat istedi. Hostes, İngiliz aksanıyla konuşuyordu. Bu da durumu büsbütün kötüleştirdi. Kız ona başının ağrıyıp ağrımadığını sordu.

PEŞKİR BENNY, bir insanın son derecede dengeli ve çevik olmazsa, yangın merdivenine tırmanmasının gündüz vakti bile zor bir şey olduğunu anlamaya başlıyordu. Gece ve karanlık ve tabiî bir de sarhoşluk, güçlüğü büsbütün arttırıyordu. Nonaka ise hiç yardım etmiyordu. Binanın arka duvarından yükselen dar, demir basamaklı merdivenlerden ağır ağır, sendeleyerek, yalpalayarak çıkarlarken Nonaka, durmadan «Güzel Şemsiye ve Yelpaze», şarkısını söylüyordu. Üçüncü katta bir kadın bir pencereden başını uzatarak Yogi Dominick'in yüzüne baktı. «Ah!» dedi.

Dominick, «Hentbol takımı, hanımefendi,» diye cevap vererek dostça bir tavırla gülümsedi. Onun arkasından çıkmakta olan Nonaka yerlere değin eğilerek kadına selâm verdi. Az kalsın yangın merdiveninden aşağıya yuvarlanıyordu. Nonaka, çabucak dengesini bularak, küçük şarkısını söylemeye devam etti.

Benny ise, «New York'ta yangın merdivenlerinden kaç kişi düşüyor acaba?» diye düşündü. Köprüler ya da tünellerden düşenlere oranla bu sayı ne kadar?»

Dominick, başka bir pencereyi daha inceliyordu.

Benny, aşağıdan sordu: «Tanıdın mı?»

Dominick, «İleri!» dedi. «Ve yukarı!»

Sırtında atlet olan bir adam meraklandı. «Siz kimsiniz?»

Dominick, «Havagazı şirketi,» dedi.

— Bir sızıntı mı var?

Dominick, başını salladı.

Nonaka, yerlere değin eğilerek adamı selâmladı. «İyi akşamlar, beyefendiciğim.»

Adam şaşkın şaşkın, «İyi akşamlar,» diye cevap verdi.

Nonaka şarkı söyleyerek basamaklardan çıktı.

Benny penceresinin önünden geçerek, öbür katın merdivenine tırmanırken adam ona, «Kimlikleriniz nerede?» diye sordu.

Benny omzunun üzerinden cevap verdi: «Arabada.»

— İyi... diyen adam, penceresini kapattı.

ESPİYON DELATORE, elli bin doların büyük para olduğunu biliyordu. Herkes bilirdi bunu. Hatta Arthur Doppio bile. Espiyon bundan başka Arthur'un o gece bu yüklü parayı kendisine vermesi için Dadı'yı kandırması olasılığı olduğunu da biliyordu. Pek küçük olmakla beraber, yine de olasılıktı bu. Ama Espiyon ayrıca büyükannesinin kendisine pek küçücükken öğretmiş olduğu atasözünü de ezberden biliyordu. **«Prendi i soldi e corri!»** Bu «Parayı al ve kaç,» diye tercüme edilebilirdi. Ve elli bin dolar, insanın düşlerine girecek bir miktar olmakla be-

raber, peşin peşin yirmi beş dolar da asıl gerçek sayılabilirdi.

Espiyon, «Herkes para işinde» diye düşünüyordu. «Yalnızca herkesin razı olduğu miktar değişik.» Sözgelişi büyükannesi beş dolarla bir kutu pastaya razı olurdu. Ama aradan uzun zaman geçmiş ve enflasyonlar olmuştu. Onun için de Espiyon, Peşkir Benny de dahil olmak üzere dünyada hemen herkesin bildiği bir sırrı satmak için yirmi beş doların haklı ve uygun bir fiyat olduğunu düşünüyordu. İşte adam bu yüzden Komiser Bozzaris'i görmeye gitti. Çünkü Bozzaris ona taze ve orijinal haberler için tam bu kadar para vaat etmişti.

Espiyon, tahta parmaklıktaki kapıdan içeri girerken, Bozzaris'in adamlarından biri, «Ne istiyorsun?» diye sordu.

— Komiseri göreceğim.

— Ne için?

Espiyon, «Ona verilecek bazı haberlerim var» diye açıkladı.

— A, evet. Sen şu Espiyon'sun.

Espiyon cevap vermedi. Taşlar kafasını yarar, gururunu zedelerdi ama, yirmi beş dolar da yirmi beş dolardı. Espiyon sessiz bir ağırbaşlılıkla detektifin Bozzaris'le konuşmasını bekledi. Köşedeki odanın kapısı hemen açıldı ve Bozzaris, sırf onu karşılamak için büyük odaya girdi. Elini uzatmıştı.

Bozzaris, «Vay vay vay!» dedi. «Ne hoş sürpriz bu!» Detektife dönerek, «Sam!» diye bağırdı. «Çabuk! İki fincan kahve!»

Sam da bağırarak cevap verdi: «Kahvemiz bitti, komiserim!»

Bozzaris, «Görüyorsun ya?» dedi. «Burada hiç kahve bulunmaz. E, bana getirdiğin haber nedir, Espiyon?»

Espiyon, «Bu ağır bir suçla ilgili...» diye söze başladı. Ve aynı anda Bozzaris'in odasındaki telefon çaldı.

ONUNCU KATIN yangın merdiveninde Dominick yine bir pencereyi inceliyordu: «Tamam, bu!»

Peşkir Benny, «Emin misin?» diye sordu.

— Yüzde yüz.

Üç adam pencerenin önünde çömeldiler. İçeriye, yatak odasına bakıyorlardı. Sanki binadaki sesler birdenbire artmıştı. Açık pencerelerden geceye yayılan televizyonların gürültüsü, çekilen sifonlar, bir kadın kahkahası, piyano çalışan biri... O arada aşağıda sokakta çalan kornalar ve otobüslerin homurtusu. Nonaka hasretle şehrin gece müziğini dinleyerek, küçükken okulda öğrendiği o şarkıyı yeniden mırıldanmaya başladı. Okulda, kırk İtalyan çocuğunun bulunduğu sınıfta bir tek gerçek Amerikalı kendisiydi.

Yavaşça apartmana girdiler.

İçeri ilk süzülen Dominick oldu. Genç adam, içeri yuvarlanarak, ayaklı lambayı devirdi.

Nonaka, onun arkasından, «Hişşt» dedi.

Benny de tekrarladı. «Hişşşt.»

Dominick'i yerden kaldırdılar. Lambayı düzelttiler. Gözleri karanlığa alışırken sessizce beklediler.

Dominick, «Evet, oda bu» diye fısıldadı. «İşte

karyola şurada. Üzerinden saatı yürüttüğüm tuvalet de burada.»

Benny, fısıltıyla sordu. «E, çocuk nerede?»

Dominick, «Ne bileyim ben,» diye fısıldadı.

Karanlıkta durarak dinlediler:

Sonunda Dominick, «Apartmanda kimse yok» dedi.

— Nereden anladın?

— Ben tecrübeli bir hırsızım, böyle şeyleri hemen fark ederim. Burada kimse yok. Ev bomboş. Haydi gelin - Dominick, ışıkları yaktı.

Benny'yle Nonaka onun peşinden koridora çıktılar. Açık kalan yatak odasının kapısından süzülen ışık duvardaki çerçeveli altı soyut resmi aydınlatıyordu. Bunların hepsi de mavi ve yeşil renklerin çeşitli tonlarıyla yapılmışlardı. Sanki resimlerin hepsi de bir araya geliyor ve en sondaki yaldızlı çerçeveli tabloyu oluşturuyorlardı. Resimde, kuyudan su çeken yaşlı bir kadın vardı. Onların önünden giden Dominick, bir düğmeyi daha çevirdi. Taklit Tiffany abajuru geçirilmiş olan tavandaki lamba koridoru zümrüt rengi bir ışıkla aydınlattı. Ve böylece resimdeki yaşlı kadının yüzünü büsbütün yeşile boyayarak, ona sarılığa tutulmuş gibi bir hal verdi.

Tablonun karşısındaki duvarda, Benny'nin o zamana değin görmediği, adlarını da duymadığı dört adamın çerçeveli resimleri asılıydı. Saygı duyulduğu anlaşılan adlar, çerçevelere takılmış olan ufak pirinç levhalara sırayla, süslü yazılarla yazılmıştı. Gilbert Millstein, Laster Goran, Richard P. Brickner ve Nat Freedland. İlerideki odanın kapısının yukarısına çaprazlama iki mağrıbi kılıcı asılmıştı. Bunların ustura kadar keskin oldukları anlaşılıyordu. Domi-

nick, köy fenercisi gibi, habire düğmeleri çeviriyor ve önlerinden yolu aydınlatıyordu.

Mağrıbi kılıçlarının süslediği kapı oturma odasına açılıyordu. Ya da bir kütüphaneye. Odanın hangi işe yaradığını söylemek zordu. Bir duvarda, yerden tavana değin kitap rafları vardı. Bunlar bir köşeden öbür yandaki pencerelere uzanıyordu. Pencere önüne bir masa konulmuştu. Aşağılarda kalan West End Avenü'nün ışıkları bunu hafifçe aydınlatıyordu. Dominick, masadaki lambayı yaktı. Burada bir makas, bir çanak zamk, bir deste daktilo kâğıdı, bir yazı makinesi ve bir sürü de kupür duruyordu.

Benny, yüksek arkalı koltuğa oturdu. «Burası olması gerek. Adam o mektupları bu masada yazdı sanırım,» dedi.

Dominick, başını salladı: «Cinayet yeri...» Yazı masasının başındaki koltuğa yerleşti.

Nonaka, şöminenin yanında duruyordu, kaşları çatılmıştı. Japon, o gece lânet olasıca kapılardan bir tekini bile kıramayacağını anlamaya başlıyordu. İşte bu onu sinirlendiriyor ve sıkıyordu.

Dominick, «İlk kez soyduğu bir evde oturuyorum» dedi. «Yoksa daima bir girer, bir çıkarım. Tamam.»

Benny, düşünceli düşünceli mırıldandı: «Artık yapılacak tek şey var.»

Dominick, «İlk kez soyduğum bir evde oturuyo-

Benny, «Napoli'ye gitmek,» dedi.

Dominick, «Doğru,» diye onayladı.

Benny başını sallayarak, elini ceketinin cebine soktu. «Dominick sana güveniyorum. Larchmont'a Ganuç'un evine gideceğinden ve bu zarfı Dadı'ya vereceğinden eminim.» Cebinden o şişkin zarflardan

birini çıkardı. Elli bin doları, tecrübeli bir hırsız olduğunu itiraf eden bir adama verdiğinin farkındaydı. Ama artık aldırdığı da yoktu. «Dadı'ya çocuk için dua ettiğimi söyle. Tanrı'nın, o zavallı yavrucağı, o manyakların elinden kurtarması için kendisine yardım etmesini dilerim...»

Dominick, «Amin,» dedi.

Ön kapıya gittiler. Nonaka birdenbire yere çömeldi. «Hrrrrrraaaaaaaaah!» diye bağırarak sağ eliyle kapıya şiddetle vurdu. Kilidin yukarısındaki tahtalar parça parça oldu.

Dışarıda, koridordan geçerlerken bir kapı açıldı ve başı bigudili bir kadın onlara baktı.

— Ne var? diye sordu.

Dominick, «Ahlâk zabıtası, bayan,» diye gülümsedi.

LUTHER'LE ÇOCUK, Akçaağaçlı Köşk'ün bahçesinde arka kısımda duruyorlardı. Yerden doksan santim kadar yükseklikteki bir pencereye bakmaktaydılar.

Lewis, «İşte şu,» dedi. «Benim yatak odam.»

— Emin misin?

— Tabiî...

Luther, «Pekâlâ,» diye mırıldandı. «Oraya çıkmak için sana yardım edeceğim. Ama önce sana anlaşmamızın koşullarını tekrarlamak istiyorum. Hiç kimseye nereye gittiğini söylemeyeceksin...»

— Olur!..

— Evlerinde kaldığın insanların kimliklerini de açıklamayacaksın.

— Bunu zaten yapmam. İda benim arkadaşım.

Luther fena halde alındı: «Ya **ben?**»

— Sen mi? Lewis, Luther'in birbirine kenetlediği ellerine basarak, pencereden odasına girdi.

BOZZARİS, telefona durmadan, «Hıı... Hıh...» diyordu. Espiyon'u odasına soktuğu andan beri telefondaydı. Espiyon onun laboratuvarla konuştuğunu sanıyordu. Çünkü Bozzaris, «Hıı... Hıh...» demediği zamanlarda, «Peki ya sperm lekeleri?» diye soruyordu. Sonunda, «İyi ya,» dedi. «Sen incele. Ben yarın sabah seninle tekrar konuşurum.» Reseptörü yerine bıraktı. «Beklettiğim için kusuruma bakma, Espiyon. Ama her şey sırayla. Bu çürümüş ve kokmuş kentte, her suçla işlendiği anda ilgilenmeli, peşin yargıya kapılmamalı ve tercih yapmamalıyız.» Tatlı tatlı gülümsedi. Dirseklerini masaya dayayarak, parmaklarını birbirlerine kenetledi. Çenesini de ellerine dayadı. «E, söz konusu o ağır suç neymiş bakayım?»

Espiyon sordu: «Yirmi beş dolar önerinden vazgeçmedin tabiî?»

— Geçer miyim hiç?

— O ağır suç, çocuk kaçırmak.

Bozzaris, gözlerini açarak usulca bir ıslık çaldı: «Kaçırılan kim?»

— Carmine Ganucci'nin oğlu.

Bozzaris, yeniden ıslık çaldı. Birkaç gün içinde, ikinci kez paranın o boğucu, bayıltıcı pis kokusu genzine doldu, gırtlağında düğümlendi. Az kalsın öğürüyordu Bozzaris. Bunca yıllık meslek hayatı boyunca fidye istenmeyen bir kaçırılma olayı ile hiç kar-

şılaşmamıştı. Ayrıca Ganuç'un oğlunun kaçırılması da ufak bir çaba sayılmazdı. Her halde fidye için astronomik bir para isteyeceklerdi. «Olabilir...» diye düşündü. «Hem çocuk kaçırma, hem de fidye isteme kötü şeylerdir. Aynı derecede kötüdürler. Bunların her türlü iğrenç biçimiyle savaşmak benim görevim. Kötülükle kazanılan paraları ele geçirmek de öyle... Çünkü kötü paraların, gelecekteki kötülükler için kullanılmak üzere ayrıldığını bilmeyen yoktur.» Sonra «Kökler,» diye düşündü. «Köklere saldır, onları parça parça et. İşte o zaman dev kötülük ağacı devrilir. Ve aynı zamanda karakolun sağlam ve canlı emekli fonu dalları, yazın o yararlı yağmurlarına doğru uzanır. Ve belki de beklenilen zamandan daha önce meyve alınır.»

Bozzaris, «Bu haber yirmi beş dolar eder,» dedi.

Espiyon, «Teşekkür ederim» diye mırıldandı.

— Sen hem iyi bir insan, hem de güvenilir bir yardımcısın. Bozzaris, masanın üst çekmecesini açtı.

Espiyon yeniden teşekkür etti.

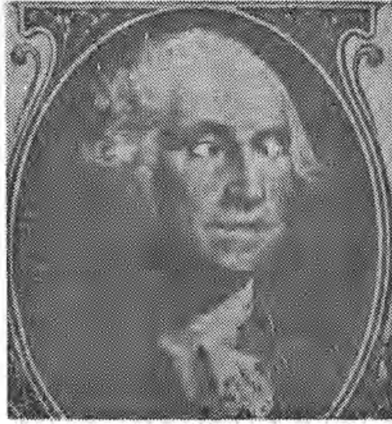
— Parayı sana birer dolarlık banknotlar halinde vermemin bir mahzuru yok ya?

Espiyon, «Hayır, hayır, hiç yok» dedi. «Teşekkür ederim.»

— Bunları son bir aydan beri kentte, şurada burada topluyoruz. Bozzaris masanın üzerinden adama bir deste para uzattı.

Espiyon, dolarları saymaya başladı. Sonra da en üstteki banknota gözü ilişti. Durakladı. Gözlerini kıstı. Telefoto bakışı, General George Washington'un resmine yöneldi.

Resimde George Washington'un gözleri şaşıydı.

Espiyon, hüzünlü hüzünlü, «Teşekkür ederim» dedi. İçinden, «Namussuzluk da para getirmiyor...» diye düşünüyordu.

AKÇAAĞAÇLI KÖŞK'ÜN oturma odasında Dadı, yüzüne naylon çorap geçirmiş olan adama bakıyor ve, «Acaba onu daha ne kadar oyalayabilirim?» diye düşünüyordu. Kadın, adamdan dört kez özür dileyerek mutfağa gitmiş, oradaki duvara takılı telefonla Peşkir Benny'yi aramıştı. Her defasında da, karşısına Jeanette Kay çıkmıştı. Kadın giderek Dadı'nın telefonlarına kızmaya başlıyordu. Çünkü 'Cuma Gecesi Sinemada' programını seyrediyor ve Dadı da hep filmin en güzel yerlerinde evi arıyordu.

Arthur Doppio, naylon çorabın içinde kendisini pek rahatsız hissediyordu. Ama, elli bin doların biraz zahmete katlanmaya değeceğini düşünmekteydi. Kendi kendine, «Ganuccilerin dadısı parayı ne

zaman verecek?» diye soruyordu. Ama kadın yalnızca durmadan çocuğu soruyor ve bir de özür dileyerek kalkıp odadan çıkıyordu.

Dadı, tekrar, «Afedersiniz...» diyerek ayağa kalktı ve çabucak odadan çıktı.

Arthur, «Her halde mesanesi küçük» diye düşündü.

BENNY, taksi şoförüne, «Biraz daha hızlı gidemez misin?» diye sordu. «On uçağına yetişmem gerek.»

Şoför, «Daha bol vaktin var,» dedi.

— Hareketten bir saat önce orada olmalıyım.

Şoför, «Yolculara hep öyle söylerler,» dedi. «Ama hepsi de palavra bunların. Alana kalkıştan bir saat önce gitmek zorunda değilsin.»

Benny, mırıldandı: «Ben öyle olduğunu sanıyordum...»

DADI, telefona, «Alo?» diye fısıldadı.

Jeanette Kay, «O hâlâ gelmedi,» diye cevap vererek, telefonu kapattı.

Dadı, içini çekti. Reseptörü dikkatle yerine asarak, mutfaktan çıktı. Küçük Lewis'in odasının önünden geçerken içeri bir göz attı. Ve kadına bir an çocuk yatakta oturmuş resimli roman okuyormuş gibi de geldi.

Lewis, «Merhaba, Dadı,» dedi.

DOMİNİCK, arabayı ağır ağır sürüyordu. Çünkü Peşkir Benny'nin küçük Volkswagen'i alışık olduğu bir otomobil değildi. Ayrıca şoför ehliyeti de yoktu. Yok yere bir trafik suçu işleyip yakalanmayı istemiyordu. Bu yüzden arkasından gelen polis arabasının sirenini duyunca bir an, «Benny galiba bana çalınma bir otomobil tıktı» diye düşündü. Fakat radyolu devriye arabası solundan hızla geçerek gitti. Tepesindeki kırmızı ışık dönüyor, sireni acı acı, geceyi yarıyordu.

Dominick, «New York Polis arabasının Westchester'de ne işi var?» dedi.

Volkswagen'i daha da ağır ağır sürmeye karar verdi.

GÜMRÜK MÜFETTİŞİ aramasına devam ederek, «Anlayacağınız bu yalnızca bir formalite, Bay Ganucci,» dedi.

Ganucci, «Anlıyorum...» diye cevapladı.

— Ülkeye dönen yurttaşlardan bazılarını zaman zaman şöyle bir arayıveririz.

— Anlıyoruz.

— Onları buraya, bu küçük odaya alır, iyice soyarız. Size yaptığımız gibi.

Ganucci, «Evet, anlıyorum,» dedi.

Müfettiş bu derin arama işine devam etti: «Özellikle onların içeri kaçak olarak pırlanta ya da eroin gibi şeyler soktuklarından kuşkulandığımız zaman...»

Ganucci öksürdü.

DADI, «Defol!» dedi. «O geldi.»
Arthur, dehşet içinde sordu. «Kim? Ganuç mu?»
— Çocuk!
Arthur, «Ah, çok şükür!» dedi.
Dadı, «Defol!» diye homurdandı.

KÖŞKÜN önündeki yoldan eve doğru gelen Bozzaris, mavi bir Plymouth arabanın yanından geçti. Ters yöne doğru gidiyordu bu. Bozzaris, yerinde çabucak döndü ve öteki arabanın direksiyonundaki adamı bir an görebildi.

Komisere şoförlük etmenin büyük bir onur olduğunu düşünen polis adayına, «Bu suç değil mi?» diye sordu.

Aday, «Hangisi efendim?» diye sordu.

— Başında naylon çorapla bir araç kullanmak.

Aday, «Bu şaşırtmacalı bir soru mu, efendim?» dedi.

Bozzaris, homurdandı: «Bu Allahın cezası kentin hali nereye varacak? Fransızca konuştuğum için özür dilerim.» Derin bir umutsuzlukla başını salladı. «Başına naylon çorabı geçiren ortalıkta koşuşuyor. Bunun yasaya aykırı olduğundan eminim.»

Aday, sordu: «Arabayı nereye park etmemi istiyorsunuz, efendim?»

— Kapının önüne tabiî...

Arabadan indi. Yoldan ilerleyerek 'Ganucci' yazılı armanın altındaki zile bastı. Bir yandan da, «Carmine Ganucci gibi kötü bir haydudun böyle şahane bir köşkte oturması haksızlık değil mi?» diye düşünüyordu. «Buna karşılık ben, Komiser Alexan-

der Bozzaris, Bronx'da, ahşap bir evde oturuyorum. Hem de başka bir aileyle birlikte. Tam karşımızda da Allahın belâsı bir ortaokul var.»

Bir kadın, «Kim o?» diye sordu.

Bozzaris, «Polis!» dedi. «Lütfen kapıyı açar mısınız, efendim?»

Kapı açılarak eşikte bir kadın belirdi. Küçük beyaz yakalı siyah bir giysi vardı üzerinde. Komisere bakarak, «Evet?» dedi.

— Ben Komiser Bozzaris! - Kadına 'teneke'sini gösterdi. Bozzaris, bu sözün polis argosunda 'kimlik' anlamına geldiğini biliyordu tabiî. Aldığımız haberlere ve inancımıza göre, diye söze başladı. Burada ağır bir suç işlenmiş. Araştırmaya gelmiş bulunuyorum.

Kadın, sordu: «Nasıl ağır bir suç?»

Bozzaris, «Bir kaçırma olayı,» dedi.

Kadın, «Saçma!» diye cevap verdi.

— Aldığımız haberlere ve inancımıza göre, Carmine Ganucci'nin oğlu salı gecesi buradan kaçırılmış. İçeri girebilir miyim?

— Bakın, ben çocuğun dadısıyım. Ve çocuk şimdi yatakta oturmuş resimli roman okuyor.

— Eğer bu doğruysa, kaçırıldığı iddia edilen küçük kurbanı görebilir miyim?

— Peki, peşimden gelin.

Bozzaris onu izleyip eve girerken, «Şuraya bak!» diye düşünüyordu. «Organize kötülüğün şu meyvelerine bak! İğrenç! Pis, maddesi, bayağı bir gösteriş! Fransızca konuştuğum için özür dilerim.»

Dadı, «Lewis,» dedi. «Bu Komiser Alexander Bozzaris.»

Lewis, «Hoş geldiniz, efendim,» diye mırıldandı.

Bozzaris, çocuğa, «Seni kaçırdılar mı?» diye sordu.

Lewis, «Hayır!» dedi.

Bozzaris, içini çekti. «Pekâlâ...» Bir yandan da, «Namussuzluk para getirmiyor» diye düşünüyordu.

YOGİ DOMİNİCK, Volkswagen'le Akçaağaçlı Köşk'ün önündeki yola saparken, ters yöne doğru giden bir polis arabasının yanından geçti. Az kalsın, telâşla yoldan çıkarak, ağaçların arasına girecekti. Fakat, bunun, tetikte olan usta bir polisin kuşkusunu çekeceğini düşündü. Evin önündeki oval biçimi açıklığa girerek, motoru durdurdu. Ve arabadan indi. Birkaç dakika yolda durarak, o hırsızlara özgü keskin kulaklarıyla çevreyi dinledi. Polis arabasının geri gelip gelmeyeceğini anlamaya çalışıyordu. Sonra arabanın keyifle uzaklaşıp gitmiş olduğuna karar vererek zili çaldı.

Bir kadın, «Kim o?» diye sordu.

Genç adam, «Dominick Digruma» dedi. Asıl adı buydu.

— Bir dakika!.. Kadın anahtarı kilitte döndürerek kapıyı açtı.

— Dadı siz misiniz?

Kadın, «Evet, ben dadıyım» dedi.

Dominick elini cebine sokarak, kadına o şişkin beyaz zarfı verdi: «Bunu Peşkir Benny yolladı. Dilerim Tanrı o zavallı yavrucuğu manyakların elinden kurtarmanız için size yardım etsin.»

Dadı, «Teşekkür ederim» dedi.

Dominick, «Bu benim için bir zevk oldu,» diye cevap verdi.

Dadı, kapıyı kapattı. Dışarıda Dominick'in çakılların üzerinden arabasına doğru gittiğini duyuyordu. Motorun çalıştığını, araba geri geri giderken tekerleklerin inlediğini duydu. Sonra otomobil döndü ve hızlandı. Gürültü giderek hafifledi. Dadı, motor sesi duyulmaz oluncaya değin bekledi. Sonra da zarfı açtı.

Kadına, zarfta elli bin dolar varmış gibi geldi. Ve bir de Napoli'ye gidiş dönüş uçak bileti.

Dadı, güldü...

PEŞKİR BENNY, tam Alitalia terminaline girmek üzereyken dehşetle irkildi. Hayatında hiç bu kadar korkmamıştı. Kaldırımda bir adam, geçmekte olan taksilere el sallıyor ve ona doğru geliyordu. Dış hatlar binasından çıkmış olduğu belliydi. Peşinde şık bir tayyör giymiş, iri göğüslü bir kadınla, el arabasına bir sürü bavul yüklemiş olan bir hamal vardı.

Carmine Ganucci'ye öylesine benziyordu ki.

Birdenbire adam, «Hey, buraya bak!» diye bağırdı. «Hey, ahmak!»

Benny olduğu yerde kalakaldı. Ganucci 1966'da Chicago'ya o Allahın cezası vitrin camı için kendisini azarlamaya geldiği zaman bu sözlerin aynını söylememiş, böyle bağırmamıştı. Ama ses yine o sesti. Kuşku götürür yanı yoktu bunun. Benny'nin gözlerinin önünde türlü kesilip, biçilme, vurulma ve bo-

ğulma sahneleri canlandı. Paniğe kapılarak, «Ganuç geri döndü» diye düşündü. «Çocuğun durumunu biliyor...» Benny telâşla, çabucak Meryem Ana'yla Aziz Joseph'e dua etti. «Dominick'in sağ salim Larchmont'a erişmiş olduğunu ve elli bin dolarlık hayat sigortasının Dadı'nın eline geçtiğini umarım.» Uyuşmuş gibiydi. Zorla gülümseyerek, elini uzattı. Ganucci'ye doğru giderek, «Merhaba!» dedi. «Burada ne işin var? Merhaba, Bayan Ganucci. İtalya'da olduğunu sanıyordum.»

Ganucci, onun uzattığı eli sıkmayarak, «**Senin** burada ne işin var?» diye sordu.

Benny, «Napoli'ye gidiyorum» dedı.

— Neden?

Benny, sesini alçalttı. «Birine bir şey teslim edeceğim.»

— Kime?

— Sana.

Ganucci, «Ben buradayım,» dedi. «Teslimi burada yap.»

Benny, elini ceketinin cebine sokarak o şişkin beyaz zarflardan ikincisini de Ganucci'ye verdi. «Zarftaki elli bin dolar asıl sahibine dönüyor» diye düşünüyordu. «Bu da uygun bir şey.»

Ganucci, «Teşekkür ederim,» dedi. «İyi çalıştın.» Zarfı kendi cebine sokarak, kaldırım kenarına doğru döndü. Ve, «Taksi!» diye bağırdı. Oradan geçmekte olan bir araba durdu. Ganucci, başını bunun açık penceresinden sokarak, «Kent dışına gidiyor musun?» diye sordu.

Şoför hemen cevap verdi. «Hayır, gitmiyorum.»

Ganucci, «Evet,» dedi. «Gidiyorsun!» Arka kapıyı açtı. «Gel, Stella.»

LUTHER, West End Avenü'deki apartmanının oturma odasında bir bardağa içki doldurdu. Masasının başına geçip oturdu. Düşünülecek, incelenilecek çok şey vardı. Bunlardan en önemsizi de kırılmış olan ön kapıydı. «Çocuğu Larchmont'a çabucak götürebilme telâşı arasında kapıyı ben, kendim mi kırdım? Neyse... Zararı yok...» Kapıcıyı çağırmış, adam da ona kilidin sabahleyin onarılacağını söylemişti. Ayrıca tokmağın altına, bu gece bir iskemle dayamalarını da öğütlemişti. Sonuçta, kentte haydutlar kol geziyordu.

Luther, içkisini yudumladı.

Tüm bu olaylardan alınacak bir ders vardı. Tadına bakılacak ve...

İda kapıdan sordu: «Yatmıyor musun?»

Luther, «Bir iki dakika içinde.» dedi. Sonra da, İda'nın arkasına siyah naylon geceliği giymiş olduğunu gördü. Bunu kendisi altı yıl önce karısına hediye etmişti.

Kadın, «Fazla geç kalma,» diye mırıldanarak döndü ve odadan çıktı.

Luther düşünceli düşünceli bardağının içine baktı. İda'nın bu olaylardan ders almış olduğundan hiç kuşkusu yoktu. Luther o ana dek analık içgüdülerinin bir insanda ya da hayvanda böylesine belirli bir hal aldığını hiç görmemişti. İçgüdüleri kıpırdanmaya başlayınca kim bilir nasıl etkili meyveler verirlerdi? «Acaba ben de yakında baba olacak mıyım?

Yavrularımı, bu çocuk kaçırma planımı savunduğum gibi müthiş bir hırsla savunacak mıyım?» diye düşündü. Fikir hiç de abartmalı değildi. Luther, bu serüven boyunca hayran olunacak bir cesaret göstermiş olduğuna kesinlikle inanıyordu. Ve aynı nitelikleri bunun kadar önemli olmayan durumlarda da gösterebilirdi. Sözgelişi, İda'nın hamile kalması konusunda...

Luther ağır ağır kitaplığa gitti. Elini, Martin Levis'in eleştirilerinin bulunduğu o sevgili dosyaya attı. Sayfaları ağır ağır gözden geçirdi. Sonra bakışları bir bölüme ilişti. Luther'e göre bu satırlar hem yakın geçmişteki olaylarla ve hem de yakın gelecekle ilgiliydi.

«O erkeklik mistisizmi yine güçlü burada. Cesaret, fedakârlık, soğukkanlılık, baskı altında nezaket ve gerektikleri anlar hariç, konuyla ilgisi olmayan öbür şeyler...»

Dosyayı kapayarak, raftaki yerine koydu. Masasına dönerek, kadehini tavana doğru kaldırdı. «Burada hepimizin öğrenebileceği bazı şeyler var. John, Martin, namussuzluk ödüllendirilmiyor.»

İçkisini bitirerek, yatak odasına, kendisini bekleyen İda'nın yanına gitti.

BENNY, apartınana döndüğünde Jeanette Kay uykuya dalmıştı bile. Benny, kadına bir göz attı ve kendisine sandviç yapmak için mutfağa gitti. Jeanette Kay, pusulalardan hoşlanmamakla beraber, buzdolabının kapısına onun için bir not asmıştı. Kâğıdı, küçük, papatya biçiminde bir mıknatıs tutuyordu.

Benny, pusulayı alarak okudu.

"Sevgili Benny,

Dadı yine telefon etti. Senin uğraşman sayesinde çocuğun sağ salim eve döndüğünü söyledi. Beni uyandırma. Çünkü gün boyu sokakta dolaşan bir serseriyle boğuşmak niyetinde değilim.

Arkadaşın
Jeanette Kay."

Benny, «Eh,» diye düşündü. «Hiç olmazsa işin bu yanı düzelmiş. Çok şükür, çocuk evde artık. Ganuç da telâşlanıp öfkelenmek için bir neden bulamayacak. Ama, o ikinci elli bin hariç. Belki ona kızar. Yarın sabah Şeddeli Eşşeği bulmam gerek. Şimdi bu koskoca kentte Şeddeli Eşşek yatağa yatmış, paraların içinde yuvarlanıyor. Üstelik onlardan altı bin doları da benim param. Kendi param. Şeddeli Eşşek'le konuşmalıyım. Ona sabırla her şeyi anlatacağım. Çocuk döndü döndü ama, **'Suçlar, çıkan olaylarla değil, insanların kötü niyetleriyle ölçülür...'»**

Sandviçini yaparak yedi. Sonra da endişeyle gidip yattı.

CARMİNE GANUCCİ, «Sürpriz! Sürpriz!» diye bağırdı.

Stella, «Sürpriz! Sürpriz!» diye haykırdı. «Biz geldik, biz geldik! Lewis nerede?»

Dadı, «Odasında, bayan» dedi.

— Ah, onu görmek için öyle sabırsızlanıyorum ki. Stella şapkasını çıkararak, bunu holdeki masaya fırlattı. Lewis'in evin arka bölümündeki odasına koştu.

Ganucci, «Merhaba Dadı!» dedi.

Dadı, «Merhaba, Bay Ganucci» diye cevap verdi.

— İtalya'da çok güzel resimler çektim.

Kadın, mırıldandı: «Öyle mi? Ne hoş.»

Stella, seslendi: «Carmine! Gel de oğluna, 'Merhaba,' de.»

Ganucci koridordan ilerleyerek Lewis'in odasına gitti. Stella yatağa oturarak, oğluna sarılmıştı. Ganucci, gülümsedi. Oğlu, Cary Grant'ı pek andırmamakla beraber gün geçtikçe kendisine daha çok benziyordu.

— Nasılsın, Lewis? diyen Ganucci, çocuğun saçlarını karıştırdı. Sonra da oğlunu kucaklayarak onu iki yanağından öptü.

— Çok iyiyim, babacığım. Ama saatımı kaybettim.

Ganucci, «Boş ver,» diye gülümsedi. «Sana yenisini alırım.»

Stella, sordu: «Bizi özledin mi?»

— **Hemen hemen.**

Stella, «Ha?» dedi.

Ganucci, «İşte artık döndük!» diye bağırdı. «Burada olmak ne güzel şey! Stella, ne yapmak istiyorum biliyor musun?»

— Ne, Carmine?

— İtalya'da çektiğim resimlerin bir kısmını banyo etmek.

— Şimdi mi?

— Şimdi, Stella. Ganucci, oğlunu tekrar öptü. Sabah görüşürüz Lewis, diyerek yatak odasından çıktı.

Dadı, koridorda, mutfağın yakınında onu bekliyordu. Ganuç, «Dadı» dedi. «İtalya'da çektiğim resimlerden bazılarını banyo etmek istiyorum.»

— Şimdi mi?

— Şimdi. Bana karanlık odada yardım edebilir misin?

Dadı, «Ah, evet, Bay Ganucci,» diye cevap verdi. «Tabiî.»

Kadın, Ganucci'nin peşi sıra halı döşeli merdivenden çıktı. Her zaman yaptığı gibi onun bir adım gerisinden gidiyor ve tuvalet masasının alt çekmecesine sakladığı elli bin doları düşünüyordu. Ayrıca o 'Roma yoluyla Napoli' uçak bileti de vardı. «Akçaağaçlı Köşk'teki hayat fazla sıkıcı olmaya başlarsa, onu verip yerine Londra'ya gitmek için bir uçak bileti alabilirim. Hem de kolaylıkla. Bayan Hortense'in beni tekrar gördüğü zaman çok sevineceğini biliyorum.»

Stella, merdivenin aşağısından seslendi: «Carmine! Bütün gece filmleri banyo mu edeceksin?»

Ganucci, «Hayır, sevgilim,» diye cevap verdi. «Yalnızca bir iki makara.» Kapıyı açtı ve büyük bir nezaketle, Dadı'nın kendisinden önce karanlık odaya girmesine izin verdi.

18

VE....
DADI

BİTTİ

Milliyet YAYINLARI
MİZAH

dadı BABA'yı arıyor

Benny "Son zamanlarda elli bin doları kaça satıyorsun?" diye sordu. "Beşlik ve onluklardan olacak bu" Şaşkaloz "Yüzde birin onda birine" dedi. "Yani tam tamına elli dolara." Bir an durdu." Tabii bu rizikoya bağlı. Eğer tehlike büyükse benim yüzde de ister istemez artar."
Tekrar durdu. "Bu paranın hangi işte kullanılacağını sorabilir miyim?"
-Fidye olarak verilecek.

15 Lira